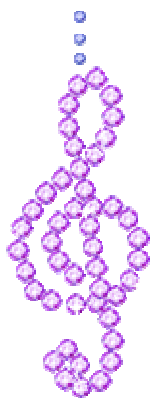

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của editor. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của editor và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.

Cực Phẩm Thục Nữ

[Hệ Liệt Thục Nữ]

~*~

Tên gốc : □□□□

~*~

Tác giả : Diễm Tâm

~*~

Edit : Cancer0207

~*~

Làm ebook : JR94

~*~

Nguồn : <http://cancer0207.wordpress.com/>

~*~

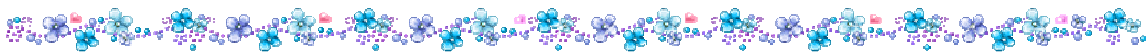
Thể loại : Ngôn tình hiện đại, HE

~*~

Văn án :

Xong rồi, xấu hổ chết mất ! Nàng thế nhưng lại đem mới mua màu sắc rực rỡ, hình dáng gợi cảm nội y ném vào mặt một người đàn ông! Xem hán kia bộ dáng đông lạnh mà cao ngạo Phương Khoản Khoản trong đầu không khỏi hiện lên chính mình kết cục tôn nghiêm mất hết.

Nữ nhân trước mắt này, búi tóc nghiêm túc, quần áo ảm đạm, nhìn thế nào cũng không giống sẽ mặc gợi cảm nội y. Mà nàng lại càng không giống cố ý đùa giỡn nghĩ muốn câu dẫn hán. Lại giống như — không biết hán?! Làm sao có thể? Bất quá... cô gái nhỏ này quả thật đã gợi lên cho hán hứng thú, mà đã là thứ Đường Bá Vũ hán coi trọng thì không gì không có trong tay!

Chương 1

Mùa hè, Đài Bắc sau buổi trưa, bởi vì lúc trước vừa có một trận mưa rào khiến cho không khí khó được trở nên mát mẻ. Hai bên đường cây cối xanh tươi, rất nhiều giọt nước mưa đang từ trên lá cây rơi xuống, thấm ướt hai bên đường đi, cũng khiến cho người đi làm sau khi ăn cơm trưa trở về được hưởng thụ một trận mưa nhỏ.

Phương Khoản Khoản ôm chặt túi đồ trong lòng, ra sức chạy thật nhanh. Cô mặc quần áo màu xám ảm đạm, không thu hút chút nào, tóc đen mềm mại bị búi thành kiểu tóc cũ kỹ nhất, trên chân lại là đôi giày đen cứng ngắc, trong tay còn cầm nửa miếng bánh mì Pháp, một bên chạy, một bên đem bánh lung tung nhét vào trong miệng.

“Không kịp rồi, không kịp rồi!” Cô khó khăn ăn cứng rắn như da trâu bánh, còn phân tâm thấp giọng lầm bầm.

Phương Khoản Khoản chật vật nhảy qua một cái vũng nước, liên tục hướng “Thái Vĩ tập đoàn” tổng công ty đi tới.

Giờ này, trên đường đã còn rất ít người, đã là người đi làm ở Thái Vĩ tập đoàn, không ai có can đảm không tuân thủ thời gian làm việc. Cái kia ông chủ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng vẫn luôn kiên trì châm ngôn “thời gian là vàng bạc”, không đúng giờ đi làm cũng tương đương lãng phí công ty tài nguyên. Vì thế, dù có là cán bộ cao cấp đi chăng nữa, nếu không tuân

thủ thời gian đi làm, tuyệt đối sẽ bị đá khỏi công ty. Mà Phương Khoản Khoản vào làm mới được hai tháng đã đứng đầu sổ đen những người có nguy cơ bị sa thải, hôm nay nếu lại đến muộn, cô nhất định sẽ phải về nhà chờ trợ cấp thất nghiệp rồi.

Đều là lỗi của Thục Nhã! Nếu không phải Thục Nhã kiên trì muốn cùng cô ăn cơm trưa, thuận tiện đi mua sắm, cô cũng không bởi vì mua đồ mà kéo dài thời gian đến tận bây giờ.

Phương Khoản Khoản ôm trong lòng túi giấy, một lần nữa vì chính mình không đủ tự chủ mà thờ dài, ngăn ngùn mấy chục phút, thế nhưng tiêu hết cả nửa tháng tiền lương, cô đem tất cả tiền đều tiêu cũng chỉ vì mấy món đồ này.

Bởi vì chạy quá mau, túi xách thành linh bị vướng vào kính chiếu hậu của một chiếc xe hơi, toàn bộ thân mình cô thoáng chốc không tự chủ được ngã về phía trước, mà trong tay túi giấy thì bay ra ngoài như mọc thêm cánh, thẳng tắp hướng một người nam nhân bay đi.

Người đàn ông kia mới từ trên xe bước xuống, màu đen tây trang làm cho hắn càng thêm cao lớn, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn về phía Thái Vĩ tập đoàn tổng công ty, trầm tư thoáng nheo lại. Còn chưa kịp phản ứng, túi xách đã muốn hướng hắn bay tới, ở hắn trước mắt bùng ra, bên trong gì đó đập vào mặt hắn, dừng lại trên khuôn mặt ngạo nghễ của hắn vài giây sau đó đều rơi xuống đất.

Khoản Khoản phát ra tiếng rên rỉ khốn quẫn, hai tay che mặt, quả thực không dám nhìn người kia biểu tình. Cô rất muốn tìm ngay một cái hố mà chui xuống, trước mắt trường hợp thật sự quá mức xấu hổ. Hơn mười cái đồ mọi màu sắc nội y từ trong túi rơi xuống, có thứ rơi xuống mặt, còn có thứ mắc lại trên người đàn ông kia.

Người đàn ông nheo lại hai mắt, không thể tin nhãn mày, thông thả đưa tay lên trên đầu cầm lấy một cái màu phấn hồng áo lót, lợi hại con người đen nhìn chăm chăm vào thứ đang cầm trên tay sau đó quay đầu nhìn về phía Phương Khoản Khoản đang chết đứng bên cạnh.

“Đây là của cô?” Hắn ngăm đen ngón tay nắm khối vải kia, trông rất không phù hợp.

Khoản Khoản mặt đỏ bừng, cố lấy dũng khí đi ra phía trước, muốn nhặt lại những thứ từ trong túi rơi ra. Tay cô có điểm run run, phải kiễng cao mũi chân mới có thể với tới vài cái nội y đang mắc trên vai người đàn ông, tìm

đập thành thạch như sắp nhảy ra khỏi ngực.

“Đúng vậy.” Cô kiên trì thừa nhận, đau lòng nhìn

Hắn nheo lại lợi hại đôi mắt nhìn chăm chăm cô, trong lòng thầm đoán thân phận của cô.

“Cô là nhân viên của Thái Vĩ?” Hắn hỏi, cầm trong tay món đồ đưa tới trước mắt cô.

Điều không tin nổi ở đây không phải ở chỗ hắn không biết cô, mà là cô thế nhưng lại không phát hiện ra thân phận của hắn? Hắn có chút nghi ngờ đây chỉ là thủ đoạn mới nhất để tới gần hắn, chính là cách cô dùng để thu hút sự chú ý của hắn mà thôi.

Nhưng là, có người đàn bà nào muốn cho đàn ông chú ý lại biến thành bộ dạng này? Cô nhìn trông giống như là một cái hàng ế.

Phương Khoản Khoản gạt đầu, vội vàng đem đồng hồ lột lung tung nhét vào trong túi. Hai người ngón tay trong nháy mắt tiếp xúc, cô có thể cảm nhận được độ ấm của đối phương, mà chiếc áo còn lưu lại độ ấm của hắn, nhất thời, một cảm giác kỳ lạ nào đó xảy ra khiến cho hai gò má cô đỏ bừng.

“Tiên sinh, thật xin lỗi, tôi đang vội, nếu lần sau ở nhà ăn công ty gặp anh, tôi sẽ mời anh dùng cơm để xin lỗi.” Cô vội vàng nói, sau đó thực yếu đuối nghĩ muốn chạy trốn.

Khi Phương Khoản Khoản xoay người đang muốn hướng của lớn chạy đi, thỉnh linh cổ tay của cô lại bị hắn cầm lấy, nam tính độ ấm theo cổ tay truyền đến, khiến cô sợ tới mức thiếu chút nữa sẽ thét lên.

“Đợi chút.” Hắn lên tiếng ngăn cô lại, tầm mắt dừng lại trên hai gò má nở nang của cô, có chút kinh ngạc khi thấy đôi mắt trong suốt kia.

Cô giống như thật sự không biết hắn, điều này làm cho hắn ngoài ý muốn cảm thấy rất hứng thú.

Khoản Khoản ngo ngác nhìn hắn, theo tay hắn chỉ, nhìn về phía trước ngực hắn. Móc của một chiếc áo lót màu xanh nhạt đang mắc vào cúc áo khoác của hắn theo gió đong đưa như đang cười nhạo cô.

“Tôi nghĩ cô còn quên cái này.” Giọng nói của hắn trầm thấp mang theo áp lực tiếng cười.

Cô ảo não rên rỉ, vươn tay gỡ chiếc áo kia, hai tay vì khấn trương mà run run, cô gần như đứng hẳn vào trong lòng hắn. Cô có thể ngửi được mùi nước hoa dễ ngửi trên người hắn. Nhưng mà, hai tay càng run càng không gỡ được chiếc áo kia ra.

Nếu không phải cái này áo lót là cô phải cố lắm mới mua được, nhất định cô sẽ bỏ nó, xoay người chạy trốn chết. Nhưng là, đây chính là cái màu đẹp nhất, cô phải đặc biệt đặt hàng ba tuần mới mua được.

Hắn thấy được bên miệng nàng còn dính vụn bánh, âm thầm đoán khi nếm thử sẽ có mùi vị như thế nào. Ánh mắt của hắn dừng lại nhìn đôi môi hồng xinh đẹp kia, bụng dưới rồi đột nhiên cảm thấy một trận khó chịu, hắn không hiểu tại sao chính mình lại có phản ứng với một người cũ kỹ như thế?

Theo góc độ nào đến, cô ăn mặc hoàn toàn không phù hợp.

U ám quần áo bao lấy nở nang thân hình, so với tiêu chuẩn hình thể càng đầy đặn vài phần che lấp hết những đường cong trên cơ thể cô, chỉ có thể theo trước ngực mơ hồ nhìn thấy một chút “những thứ cần có”. Cũ kỹ búi tóc, cùng với dọa lui đàn ông kính đen, đủ để cho tất cả đàn ông chạy mất dép.

Chính là, đôi mắt trong suốt cùng với hồng nhuận môi lại làm cho hắn không rời được tầm mắt.

Hắn bắt đầu hoài nghi chính mình vì công tác quá độ, mà có chút bụng đói ăn quàng. Tầm mắt di động trên người cô, đoán khi nào cô sẽ mặc những thứ mê người này? Những thứ khiến đàn ông huyết mạch sôi sục này nhìn qua giống như cùng cô gái cũ kỹ trước mắt chẳng có quan hệ gì với nhau.

Khoản Khoản đương nhiên có thể nhận thấy ánh mắt hắn giống như có lửa khiến cho nàng khản trương mà không biết làm sao. Nàng hai tay vẫn cố gắng gỡ chiếc áo, rốt cục không thể nhin được ra sức giật xuống “phụt” một tiếng. Đang vui sướng vì có thể gỡ được chiếc áo ra thì tầm mắt dừng lại trên áo khoác của người đàn ông kia, nhất thời cô thiếu chút nữa bởi vì suy sụp mà khóc toáng lên.

Nội y thì gỡ được rồi nhưng là bởi vì của cô giật mạnh cái kia chất liệu tốt lắm, nhìn qua đã biết là đắt tiền bị cô giật đứt hai cái nút áo.

“Ôi, tôi thật có lỗi.” Môi cô run run, muốn bù lại sai lầm.

“Trong công ty tôi có kim chỉ, anh đưa áo cho tôi, tôi có thể giúp anh đính lại.” Nàng nhiệt tình nói.

Người đàn ông thông thả cười khẽ, lộ ra một cái khó được mỉm cười.

“Tôi hoài nghi nếu là cầm quần áo đưa cho cô, chờ tôi nhìn đến nó lần nữa có khi nó đã thành đồng vãi rách rồi.” Hắn lắc đầu, không hề để ý tới cô, bước nhanh hướng “Thái Vĩ” đại môn đi đến.

Khoản Khoản đỏ bừng mặt, bởi vì hắn trêu chọc mà có chút giận dữ, lại

không thể nói gì. Cô chỉ có thể nắm chặt trong tay đủ mọi màu sắc nội y, hoang mang đoán thân phận người đàn ông này.

“Cô ta chạy đi đâu rồi?” Tiếng quản lý hét chói tai làm cho mọi người ngừng trong tay công việc.

Hỏi đầu quản lý ra sức lau mồ hôi hột trên trán, càng không ngừng tìm kiếm trong văn phòng hỗn độn. Trong không gian nhỏ chật ních hồ sơ, còn có phần lớn hồ sơ chưa được sắp xếp, quả thực sẽ khiến người ta phát điên, nghi ngờ nơi này không phải Thái Vĩ văn phòng mà là một gian bán hàng tạp hoá.

Vài người quản lý đang bận việc bù đầu rối tai, cố gắng tìm kiếm hợp đồng với đối tác người Anh.

Quản lý lần thứ n tự trách bản thân, hắn làm sao có thể đem hợp đồng quan trọng như vậy giao cho Phương Khoản Khoản?

Nhưng là cũng không thể trách hắn a, ai bảo Phương Khoản Khoản bộ dạng giống như bà cô già chưa chồng, hắn còn tưởng rằng người như vậy làm việc sẽ rất cẩn thận, có thể chuyên tâm cho công việc. Nào biết cô lại lợi dụng đục nước béo cò, gặp chuyện khẩn cấp lại không nhìn thấy mặt.

“Quản lý!” Khoản Khoản vung lên thẻ từ, vội vàng chạy vào văn phòng.

“Cô! Cô lại đến muộn! Tôi từ tuần trước đã nhắc cô, hôm nay có đối tác người Anh sẽ tới ký hợp đồng, vậy mà người giữ hợp đồng đến bây giờ mới xuất hiện? Cô có biết hay không người ta đợi cô gần hai tiếng rồi?” Quản lý tức giận đến suýt chảy máu não, tay chỉ vào Phương Khoản Khoản vẫn đang run không ngừng.

Bình thường nếu là một chút lỗi nhỏ, mọi người trong công ty sẽ mở một con mắt, nhắm một con mắt cho qua, nhưng là hôm nay lại không giống với bình thường. Tổng giám đốc vừa từ Mỹ về nước, vài vị cán bộ cao cấp nghe đồn giống thần long chỉ thấy đầu không thấy đuôi đều đã xuất hiện, toàn bộ tổng công ty viên chức như lâm đại địch, chỉ có Phương Khoản Khoản còn không biết chết sống thoải mái tới muộn.

“Quản lý, tôi không phải cố ý, tôi đã muốn thực cố gắng ở chạy, chính là ở trước cửa công ty xảy ra việc ngoài ý muốn.”

Nàng giải thích, cuống quýt rút từ trong cặp ra một tập văn kiện nhàu nát như mớ rau khô. Trong khi vô tình, mấy chiếc nội y từ trong túi rơi ra. Nam

đồng nghiệp đều biết ý nhìn đi chỗ khác.

Khoản Khoản đỏ húp một hơi, dùng chân vụng trộm đem chúng đá vào dưới gầm bàn.

“Không cần giải thích!” Quản lí tức giận đến sắp phát điên, giữ chặt cổ tay cô kéo về hướng phòng tiếp khách quý tầng trên.

“Chính cô phải tự mình giao hợp đồng cho tổng giám đốc, sau đó đứng ở bên cạnh ngoan ngoãn dâng trà đưa nước, tuyệt đối không được mở miệng cho tôi!”. Ông ta tức giận đem cô trở thành người phục vụ, trong lòng cũng quyết định sau khi đối tác người Anh trở về nhất định sẽ bắt cô nghỉ việc. Bước vào chuyên dụng thang máy, Phương Khoản Khoản bất an nhìn trộm quản lí sắc mặt, thuận tiện nhìn gương trong thang máy thoáng sửa sang lại, thở dài. Hôm nay đại khái không phải ngày may mắn của cô.

“Ồ trong này chờ cho tôi!” Quản lí ra mệnh nói, để cô chờ ở phòng nghỉ, sau đó chính mình trước cầm hợp đồng đi vào, trấn an đã muốn chờ không kiên nhẫn đối tác cùng tổng giám đốc của bọn họ.

Trong phòng nghỉ còn có một cái trên dưới bảy tuổi cô bé, khuôn mặt nhỏ bé tinh xảo rất hợp với mái tóc xoắn dài. Trên người cô mặc quần áo thoải mái nhìn trông rất giống cô búp bê, đáng yêu vô cùng.

Nhưng là cặp kia xinh đẹp đôi mắt lại có thật sâu tức giận, cánh tay nho nhỏ ôm chặt một quyển sách có bìa cứng rất nặng.

Lúc này, cô bé đang tức giận cầm quyển sách đập vào mặt bàn khiến nó bị không ít vết cắt sâu.

“Này cháu, sách là dùng để đọc chứ không phải dùng để đập bàn như vậy.”

Khoản Khoản tò mò đi đến bên người cô bé, mang theo tươi cười nói. Nhà cô có mở một nhà trẻ nên việc nói chuyện với trẻ con đối cô là không khó. Chính là, cô bé kia không thèm để ý tới cô, ngạo nghễ nâng lên cằm, dùng xinh đẹp ánh mắt nhìn cô kiêu ngạo nói:

“Đây là sách của tôi, muốn xử lý như thế nào là việc của tôi, liên quan gì tới cô.”

Đường Tâm tức giận trừng mắt nhìn người đàn bà không biết điều trước mặt. Vì ngày hôm qua cô lại đuổi đi một người gia sư nữa, ba ba biết đến việc này phần nộ nhốt cô trong phòng nghỉ tự kiểm điểm. Đây là người gia sư thứ năm bị cô đuổi đi trong năm nay, nhưng trong lòng lại chẳng có nửa điểm áy náy. Những người này đều giả bộ nói là muốn tới để dạy cô nhưng trên thực tế lại đem mục tiêu đặt trên người ba ba. Bọn họ trước mặt ba ba

thì ra về hiền thực, sau lưng lại đang âm thầm tính kế muốn trở thành Thái Vĩ phu nhân tổng giám đốc, mỗi đêm sau khi đem nàng dỗ ngủ, liền đi câu dẫn ba ba.

Giống một người tối hôm kia, còn mặc trong suốt áo ngủ vào thư phòng. Cô chẳng qua là lạng lẽ đem chó săn lớn bỏ vào phòng, làm cho con chó cắn quần áo cô ta thành rẻ rách mà thôi. Cô chán ghét những người đàn bà này, họ đều là người xấu, mi ệng nói sẽ chăm sóc cho cô nhưng trong lòng lại đem cô thành đá cản chân bọn họ đến gần ba ba. Mà ba ba lại không biết nỗi khổ tâm của cô, không nghe cô giải thích đem tất cả tội lỗi đổ trên đầu cô. Đường Tâm càng dùng sức đem gậy sách đập vào cạnh bàn, muốn đem bìa sách xé rách.

Nhưng mà Phương Khoản Khoản không phải dễ dàng bị dọa lui, trên mặt tươi cười tuy rằng âm đạm một chút, nhưng không có biến mất.

“Cô bé, không có người dạy cháu nói chuyện lễ phép sao?” Khoản Khoản rất kinh ngạc trước cách ăn nói của cô bé.

“Lễ phép? Với người như cô thì cần gì phải lễ phép? Hơn nữa bọn họ cũng không dạy tôi lễ phép, bọn họ chỉ biết dạy tôi cách quyến rũ đàn ông thôi.” Đường Tâm cố ý giả bộ nói thô lỗ, học điệu bộ của mấy chú bạn bố. Đường gia tính xấu ở nàng trong cơ thể lên men, nàng bởi vì bị trách cứ mà phần nộ.

Khoản Khoản khiếp sợ trừng lớn ánh mắt, một tay vuốt ngực, không thể tin nhìn trước mắt thập phần đáng yêu cô bé, nói chuyện lại giống như bà cụ non.

“Ta thật muốn trông thấy phụ huynh của cháu, xem họ gi dạy cháu như thế nào.”

“Gặp cha mẹ tôi? Cô cũng muốn leo vào giường ông ấy sao? Có lẽ các người có thể ở trên giường mà thảo luận vấn đề có liên quan ”giáo dục“.

Tiêu chuẩn của ba rất cao thế nào cũng sẽ chán ghét loại người vừa béo vừa xấu như cô.” Đường Tâm khinh thường nói, đem Phương Khoản Khoản xem thành một người không biết điều.

Sau gọng kính đen, ánh mắt nheo lại, trong suốt con ngươi dần dần ngưng tụ lửa giận, người nhà họ Phương đối với giáo dục trẻ con có khác hẳn với người bình thường tâm huyết, làm sao có thể chịu được sự vô lễ như vậy của Đường Tâm? Cô không phải phần nộ vì Đường Tâm đối vẻ ngoài của cô mà

tức giận trước thái độ vô lễ của Đường Tâm.

Khoản Khoản thông thả đến gần vài bước, liên tục hít sâu, muốn kiềm chế trong lòng xúc động.

Cô nắm chặt hai tay, miễn cưỡng mỉm cười, không ngừng nhắc nhở bản thân, giờ phút này đang ở công ty, cô bé con này có thể là con của vị cán bộ cao cấp nào đó, vì bất cớ suy nghĩ, cô nhất định phải bình tĩnh.

“Trẻ con không thể nói như vậy.” Khoản Khoản khước miệng cứng ngắt.

Đường Tâm hừ một tiếng, căn bản không đem Khoản Khoản để vào mắt.

Sau đó, giống như đang khiêu khích cô bé cười lạnh vài tiếng, mở bìa sách đã bị xé rách ra, xinh đẹp ánh mắt nhìn thẳng Phương Khoản Khoản, sau đó cố ý lấy thông thả động tác, bắt đầu xé những trang sách.

Trang giấy bị xé rách thanh âm vang vọng phòng nghỉ, tinh xảo trang sách bị xé thành mảnh nhỏ, rơi trên mặt thảm.

Như là nghe thấy trong đầu có thanh âm nào đó đột nhiên nổ mạnh, Khoản Khoản tưởng chừng có thể cảm giác được lý trí như sợi dây thừng đột nhiên đứt phụt một cái.

Cô bị chọc giận không thể tự kiềm chế, tiến lên phía trước, đem về mặt kính ngạc Đường Tâm đặt lên đầu gối, bắt đầu không khách khí đánh vào mông cô bé con.

Đường Tâm kêu. Cô bé không ngờ có người lại giám đối xử với mình như vậy?

“Buông! Đồ đàn bà xấu, cô muốn chết hay sao? Cô không biết tôi là ai sao?”

Cô bé kinh hoảng kêu, càng không ngừng giãy dụa, mông vẫn đang bị phát, xinh đẹp trong mắt chứa đầy nước mắt.

“Cho dù cháu có là con của ông Trời, hôm nay cô cũng sẽ đánh, trẻ con chưa ngoan có thể dùng ngôn ngữ giáo dục nhưng trẻ con hư nhất định phải dùng phương pháp này để dạy.” Khoản Khoản ra sức đánh vài cái, thở hồng hộc ngăn chặn cô bé đang không ngừng giãy dụa.

Đường Tâm từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị ai đánh mắng, làm sao chịu được sự dạy dỗ nghiêm khắc như vậy? Cô bé đã quen được người khác chiều chuộng, cho dù là làm sai, người khác cũng phải cười cho qua, cô chưa gặp qua người nào giống Khoản Khoản – người đã tức giận vì sự thô lỗ vô lễ của cô, để ý đến lời nói việc làm của cô.

Giống như là... thật lòng quan tâm cô chứ không phải đem mục tiêu đặt trên người ba ba.

Trong lòng như có cảm giác kỳ lạ nào đó xuất hiện, nhưng là trên mông đau đớn thật sự rất kịch liệt, Đường Tâm thật sự không có cách nào nghĩ nhiều. Nàng phát ra tiếng tru như giết heo, ở trên đùi Phương Khoản Khoản giãy dụa.

“Cháu chẳng những không có lễ phép, lại không biết yêu quý sách vở, cháu không biết có rất nhiều bạn nhỏ ham học hỏi mà không có sách để đọc sao? Tại sao cháu lại không biết quý trọng sách kia chứ?”

Khoản Khoản ngưng tụ lửa giận không có cách nào để dằn tiêu diệt, làm lửa giận bùng phát rất dễ khiến cô đánh mất lí trí.

Cửa phòng khách quý bị mở ra, mọi người ngơ ngác đứng trước cửa, nhìn thấy một người phụ nữ đang tức giận và một cô bé con đang thét chói tai không ngớt.

Phương Khoản Khoản có chút kinh ngạc, không ngờ cửa phòng đột nhiên bị mở ra. Tay cô dừng lại giữa không trung, xấu hổ nhìn một đám đàn ông đang trợn mắt, há hốc mồm trước mắt.

Quản lí nhìn thấy Phương Khoản Khoản đang đánh người là ai, đột nhiên hai mắt nhắm lại, không chịu nổi trong lòng khiếp sợ mà ngất đi.

Trước khi ngất đi, hình như ông nhìn thấy tiền nghỉ hưu đang dần dần biến mất khỏi túi, ông ta rất hối hận cực vì lúc trước đã nhận Phương Khoản Khoản vào công ty, ông không nghĩ tới cô dám “động thủ trên đầu thái tuế”, chộc phải người tuyệt đối không thể trêu chọc.

Đường Tâm nhìn thấy cứu tinh đến, đột nhiên vặn vẹo mông nhỏ, bằng nhanh nhất tốc độ thoát đi Phương Khoản Khoản đầu gối, rốt cuộc chịu được không được lên tiếng khóc lớn, nhanh chóng chạy về phía ba ba.

“Ba, người đàn bà xấu kia, cô ta... cô ta ... cô ta đánh con.”

Nàng khóc nức lên, nước mắt chảy đầy khuôn mặt nhỏ nhắn.

Người đàn ông kia cũng không tự mình đi an ủi con gái, tầm mắt lợi hại dừng ở trên người Phương Khoản Khoản, sau khi nhận ra nàng, đôi mắt bỗng nheo lại.

Phương Khoản Khoản hơi sững sốt, bởi vì nhớ tới tình huống xấu hổ ban nãy mà đỏ mặt. Thì ra cha của cô bé lại chính là người cô gặp trước cửa tập đoàn Thái Vĩ. Nhìn phần đông quản lí đang đứng xung quanh anh ta, Phương Khoản Khoản đoán thân phận anh ta khả năng không thấp.

“Cô vì sao đánh con bé?” Anh ta hỏi, giọng điệu bình thản nhưng lại ẩn dấu không khí nguy hiểm. Anh ta cũng không tức giận, ngược lại có chút kinh ngạc vì người phụ nữ nhân này dám đánh con hắn.

Con gái hắn thông minh hơn hẳn những đứa trẻ bình thường cùng tuổi, sự thông minh chẳng những dùng ở học ở trường mà càng được phát huy hơn khi con bé đùa giỡn người khác, mà vì ngại cho thân phận của hắn, mọi người bị trêu chọc bình thường đều giận mà không dám nói gì. Cũng chính vì thế khiến cho Đường Tâm ngày càng kiêu ngạo, dường như không ai có thể trị được nó. Mà hắn cũng đang bối rối vì việc dạy dỗ con gái mà đau đầu không thôi.

“Hành vi của cô bé rất vô lễ.” Phương Khoản Khoản đáp lại, cầm lấy quyển sách lúc trước vừa bị Đường Tâm xé rách.

“Anh lẽ ra phải dạy nàng cô bé quý sách vở. Mặt khác cô bé cũng không lễ phép, không thể giống như là đứa trẻ hư, miệng đầy lời thô tục.”

“Con bé sẽ không nói lời tục.”

“Ở trước mặt anh có lẽ cô bé sẽ không dám nói nhưng là ở trước mặt tôi cô bé nói vô cùng trôi chảy, cứ y như bà cụ non vậy.”

Khoản Khoản quyết tâm không khản trương, bắt buộc đem lực chú ý đặt ở vấn đề giáo dục cô bé.

Chỉ có nàng biết chính mình trong lòng bàn tay đang đổ mồ hôi. Không biết vì sao, vừa thấy đến hắn cô liền cảm thấy như có cảm xúc kì lạ nào đó làm cho cô không tự giác khản trương lên. Cô không thể nhìn thẳng vào đôi mắt kia, lại miễn cưỡng cảm nhận được tầm mắt của người đó đang tinh tế nhìn cô, không bỏ qua bất kì chi tiết nào.

Người đàn ông chau mày, lợi hại tầm mắt nhìn về phía con gái.

Đường Tâm chột dạ, ánh mắt tránh đi nhưng biểu hiện vẫn như đang chịu ủy khuất to lớn, cố gắng khóc. “Ba, ba không cần tin tưởng lời nói của người đàn bà xấu xa này.” Giọng nói của cô bé mỏng manh, sợ hãi ba ba sẽ nghe theo lời gièm pha của Phương Khoản Khoản.

Hắn mặt nhăn càng sâu. “Xem ra cô ta nói đúng, lễ phép của con cần phải xem lại.” Hắn cũng biết con bé hay bắt nạt người khác, tuy rằng mới bảy tuổi nhưng đã thông minh biết được ai là người không nên chọc, dùng thân phận đại tiểu thư ức hiếp khác.

“Có lẽ anh nên nói chuyện với giáo viên của cô bé một chút, có thể cải thiện được thái độ của cô bé, trẻ nhỏ giai đoạn này rất dễ dạy.” Khoản Khoản

đang đưa ra lời khuyên, đột nhiên thấy một vị quản lí đang ra sức nháy mắt, hình như đang cố gắng nói gì đó.

Nàng quan tâm nghiêng đầu, định mở miệng hỏi đối phương có phải hay không cơ mặt bị rút gân.

Nhưng là, người đàn ông lại lần nữa mở miệng, lực chú ý của cô liền bị hấp dẫn. Người đàn ông này trời sinh giống như tiêu điểm, từ nhỏ chính là người mục tiêu để người khác chú ý.

Đó là một loại khí phách, một loại khí phách vương giả làm cho người ta không thể dời tầm mắt, chỉ có thể nhìn theo từng cử chỉ của anh ta, tự nguyện nghe lời anh ta.

“Con bé không đến trường mà chỉ mời gia sư, hơn nữa tất cả bọn họ không ai dạy được nó.” Hắc từng bước tiến lên, không chút để ý bỏ ra hai cánh tay nhỏ bé đang ôm đùi mình.

“Như vậy có lẽ anh nên thường xuyên quan tâm cô bé hơn nữa, hành động và lời nói của phụ huynh có ảnh hưởng rất lớn đối với đứa nhỏ.” Khoản Khoản nhớ đến phương châm giáo dục ở nhà trẻ, cho ý kiến một cách khách quan.

“Không cần cô lắm miệng.” Đường Tâm kinh hoảng nói. Cô thích ba ba nhưng là cũng có chút sợ ông ấy, cùng ông ấy ở chung thì làm sao cô tập chung cho được.

“Đường Tâm.” Hắc thân nhiên gọi, cúi đầu nhìn con gái liếc mắt một cái, cuối cùng cũng biết con gái lễ phép có bao nhiêu không ớn.

Hắc quay đầu, tiếp tục nhìn Phương Khoản Khoản. Không biết như thế nào, hắc đối cô cảm giác rất tốt, nhìn đến cô lần nữa thì lý trí như bị đóng băng lâu nay đang tan dần, một cảm giác vui sướng chậm rãi trào ra.

Khi đang nhìn Phương Khoản Khoản, một ý niệm trong đầu ở trong đầu hắc đột nhiên hình thành, hắc thông thả lộ ra mỉm cười. “Cô có đồng ý thay tôi làm công việc gian khổ này sao?” Hắc đưa ra lời mời.

Tất cả mọi người trong phòng, sau khi nghe xong lời đề nghị này đều hít vào một hơi. Mà vẫn ngồi chồm hổm ở trên thảm Đường Tâm còn mở lớn miệng, mặt tái nhợt nhìn lên ba ba, lòng của cô bé đang ở vực sâu tuyệt vọng, cô bé biết một khi ba ba quyết định thì không gì có thể sửa đổi.

Đây là cái gì số đen đủi? Cô bé vừa mới thoát khỏi một người gia sư, lập tức lại tới một người, mà người phụ nữ quê mùa trước mặt này chẳng những không có giống người bình thường đối với cô nói gì nghe vậy, ngược lại còn

dám động thủ đánh cô. Nếu để cho Phương Khoản Khoản trở thành gia sư mới, cái mộng nhỏ của mình chẳng phải sẽ bị nở hoa.

Khoản Khoản cũng bị làm cho sợ hãi, thật không ngờ đột nhiên bản thân bị mời. Về mặt của cô có chút cứng ngắc, nhưng vẫn cố gắng nặn ra một cái gọi là nụ cười.

“Thực thật có lỗi tôi phải từ chối đề nghị của ông, tôi vẫn còn đang làm việc, mà lệnh thiên kim đại khái lúc nào cũng cần tới gia sư. Hơn nữa trong nội quy làm việc của tập đoàn Thái Vĩ rõ ràng có quy định, nhân viên là tuyệt đối không thể kiêm chức.” Cô lau trên trán mồ hôi lạnh, không biết chính mình đến tột cùng là gặp phiền toái gì.

Người đàn ông kia mỉm cười, kia tươi cười có vài phần ngạo mạn, cũng có vài phần nguy hiểm, đủ để cho những người khác run rẩy.

“Vậy rất đơn giản, cô bị sa thải rồi. Từ hôm nay trở đi, cô sẽ trở thành gia sư của con gái tôi.” Hắc bá đạo nói, không tha phản đối. Như là quyết định một việc bé nhỏ không đáng kể, cao lớn thân hình xoay người bước đi, hướng ra ngoài phòng nghỉ.

Khoản Khoản đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo là vô cùng tức giận. Nàng chưa từng gặp qua người nào bá đạo như thế. Cứ thế dễ dàng muốn cô nghỉ việc? Quả nhiên cha nào con nấy, đều không biết nói lí lẽ.

“Đợi một chút, ông không thể làm như vậy, ông không có tư cách khai trừ tôi.” Nàng nói to, xúc động đi lên cầm lấy cánh tay hắn. “Tôi thật vất vả mới tìm được công việc này, tuy rằng làm được không phải thực thuận tay, nhưng là tuyệt đối có thể chậm rãi thích ứng, ông không có tư cách sa thải của tôi.” Cô đối với những người khác phóng cầu cứu ánh mắt, lại nhìn đến biểu tình bất lực của mọi người.

Bước đi của hắn tạm dừng lại nhìn cô, giống như đang đi chọn hàng cao cấp mà cô chỉ là một con côn trùng đang quấy rối hắn.

“Phương tiểu thư, tin tưởng tôi, trong công ty này, người có tư cách khai trừ cô nhất là tôi.” Tay hắn thông thả dừng ở cửa nàng cầm, nhẹ nhàng nâng lên sau đó buông ra, một chút lạnh lùng tươi cười hiện lên khóe miệng hắn.

“Đối với một người vào công ty đã hai tháng, thế nhưng còn không nhận ra giám đốc của mình thì còn ở lại công ty làm gì?” Nói xong, hắn không hề lưu lại, đi nhanh rời đi phòng nghỉ, mà phía sau một nhóm quản lí cũng kinh sợ theo hắn đi ra ngoài.

Khoản Khoản suy yếu ngồi trên mặt thảm, khiếp sợ trừng mắt nhìn cửa

phòng đã đóng. Lời hấn nói trước khi đi vẫn đang không ngừng quanh quẩn trong đầu, cô sợ hãi nghĩ, mồ hôi lạnh chảy ra so với Đường Tâm nước mắt còn nhanh.

Hấn chạm vào cô, lưu lại độ ấm trên da cô, nhắc nhở cô cảm giác lần trước hấn chạm vào.

Nàng rốt cục nhận ra gương mặt nghiêm túc mà tràn ngập khí phách kia. Ban đầu chỉ có thể ngẫu nhiên nhìn thấy hấn trên tạp chí, cho nên khi gặp nhau, ánh mắt kém cỏi của cô liền không nhận ra hấn. Cô hồi hận rên rỉ, đem khuôn mặt chôn vào hai bàn tay.

Hấn chính là “Thái Vĩ tập đoàn” tổng giám đốc Đường Bá Vũ, người trong ngăn ngùn vài năm thời liền nắm giữ tập đoàn khổng lồ truyền kỳ nhân vật. Trong truyền thuyết, hấn có kinh người buôn bán ý nghĩ, còn có ma quỷ vận khí, ở thương trường mọi việc đều thuận lợi, ở địa bàn của hấn lời nói của hấn chẳng khác nào là thánh chỉ, không ai có thể cãi lời.

“Trời ơi, tôi lại ở trước mặt anh ta làm ra việc này!” Hai má đỏ nàng đỏ bừng, tưởng chừng muốn chạy ra khỏi Thái Vĩ, cô không còn mặt mũi để đối mặt hấn.

Nhưng là nàng cô không có lá gan tránh đi, không biết vì sao, nàng mơ hồ biết bất luận kẻ nào đều không thể thoát đi Đường Bá Vũ tầm mắt, mà hấn đã muốn “khâm điểm” cô trở thành gia sư của con gái hấn, cô căn bản cũng không có biện pháp cự tuyệt.

Đường Tâm vẫn khóc, cô bé một bên khóc một bên cắn răng, ánh mắt xinh đẹp nhìn trầm trầm Phương Khoản Khoản, trong lòng trung quyết định phải dạy cho Phương Khoản Khoản một bài học. Cô đã đuổi đi rất nhiều gia sư, mà người đàn bà này xem ra vừa quê mùa vừa không thông minh, tin tưởng không lâu sau sẽ đuổi được cô ta đi.

Nhưng mà cô bé không ngờ tới, tuy rằng Phương Khoản Khoản xác thực không thông minh lắm. Nhưng là, người phụ nữ không thông minh bình thường đều có một cái đặc điểm – thì đó chính là vô cùng ngoan cố.

Chương 2

Mọi việc diễn ra giống như trong phim vậy, vớ vẩn mà không đúng thật. Phương Khoản Khoản thở hồng hộc đem hành lí kéo đến góc phòng, sau đó một mỗi ngồi trên mặt thảm, một bên chậm rãi mở ra hành lí, một bên mở to hai mắt nhìn nhìn quanh bốn phía.

Đây là phòng quản gia đưa cho cô, tuy chỉ là phòng dành cho gia sư nhưng sự xa hoa của nơi này cũng khiến người ta phải lú lờ. Trước nay cô đều sống trong điều kiện bình thường, cô chưa từng nghĩ tới thế giới này có những người giàu sang đến vậy.

Biệt thự của Đường Bá Vũ nằm ở ngoại ô, hấn mua toàn bộ đỉnh núi, ở nơi non xanh nước biếc này xây dựng hoàng cung của riêng mình, chỉ có một số ít vài người cao cấp cán bộ có thể tiến vào nơi này, nhìn thấy “Thái Vĩ tập đoàn” trung tâm, người bên ngoài chỉ có thể ở dưới chân núi nhìn lên, phỏng đoán sự xa hoa của nó.

Cô bị đưa vào nơi này, ngơ ngác đi theo vị quản gia mặt lạnh vào sửa sang lại phòng. Vị quản gia chừng năm mươi tuổi đối với cách ăn mặc của nàng lịch sự không thể hiện ra kỳ dị biểu tình, nhưng trong ánh mắt lại toát ra hoang mang, khó có thể hiểu chủ nhân vì sao lại thuê một người phụ nữ cỡ hủ như vậy.

Trong phòng lớn bày biện nội thất sang trọng, thảm mềm trải trên sàn nhà, chiếc bàn theo phong cách phương Tây có để hoa tươi, chiếc giường bốn trụ xa hoa được phủ bởi loại tơ lụa thượng hạng nhìn rất thoải mái.

“Người này rốt cuộc là có tiền đến tình trạng nào?” Nàng làm bầm lâu bầu, bắt đầu đem hành lý quần áo đưa vào tủ đựng đồ. Cái tủ đồ kia to bằng gần cả nửa căn phòng, bên trong có chứa đầy các số đo quần áo của phụ nữ, mỗi một thứ đều là chưa bóc tem hàng hiệu.

Không biết vì sao, nhìn thấy những bộ quần áo này, Phương Khoản Khoản trong lòng còn có tức giận, cô gạt ra lấy một khoảng không gian hẹp đem quần áo của mình cất vào tủ, cũng không thèm liếc nhìn đồng quần áo đắt tiền kia lấy một cái.

Cô không phải không thích quần áo đẹp, nhưng chỉ cần nghĩ tới những thứ này có thể là do bạn gái trước đây của anh ta để lại, trong lòng cô liền cảm thấy không thoải mái.

“Cô thật sự giám đến đây.” Tiếng nói rõ ràng mang theo địch ý vang lên, Đường Tâm ôm một quyển từ điển rất nặng, ngạo nghễ giống như tiểu công chúa, tao nhã đi vào phòng, ngồi ở trên ghế sofa.

“Cô không có lựa chọn nào khác. Ba cháu đã đuổi việc cô ở Thái Vĩ, nếu cô không nghe theo hấn trở thành gia sư của cháu, cô nhất định phải về nhà chờ nhận tiền trợ cấp thất nghiệp rồi.” Khoản Khoản đuổi người, bắt đầu sửa sang quần áo mang đến cùng với quần áo trên người.

“Đừng có ra vẻ bất đắc dĩ như vậy, ai chẳng biết đây chính là mưu kế của cô. Cô cùng những người phụ nữ khác muốn cau dẫn ba ba chẳng có gì khác nhau, bắt quá thủ đoạn so với bọn họ khác một chút, hiểu được dùng quỷ kế để khiến người ta chú ý. Liên ngay cả ở phòng nghỉ đánh tôi, đại khái đều là do cô sắp xếp từ trước.” Đường Tâm hừ một tiếng, miệng nói lời chanh chua, ánh mắt lại tò mò nhìn một cái nội y trong tay Phương Khoản Khoản. Khó có thể tưởng tượng, bề ngoài ăn mặc quê mùa như vậy, nhưng lại có nội y gọi cảm đến vậy, những thứ quần áo nhiều màu sắc đẹp đẽ này khiến người ta khó có thể thờ ơ.

Khoản Khoản đối với sự lên án của cô bé chỉ cười mà không đáp, tiếp tục sửa sang lại quần áo. Cô đã từng gặp những đứa trẻ còn khó bảo hơn Đường Tâm nhiều, các cô bé đó đều vì cô đơn hoặc khát vọng được chú ý mà dùng vẻ ngoài gai góc để bảo vệ nội tâm yếu ớt của mình. Rất cục, Đường Tâm nhẫn nại dùng hết, cô bé lặng lẽ buông trong tay quyển từ điển, tiến lên cầm lấy một chiếc áo nhỏ, bàng tay nhỏ bé lướt qua tơ lụa, trong lòng kinh ngạc lại có chút hâm mộ. Cô bé thừa dịp Phương Khoản Khoản không chú ý, cầm một chiếc áo nhỏ thử lên người.

“Thích không?” Khoản Khoản cười hỏi, trong mắt tràn đầy sự thấu hiểu. Đường Tâm hoảng sợ, hờn dỗi đem chiếc áo bỏ lại.

“Tôi mới không thích những thứ quần áo bại lộ như vậy, với lại tôi cũng không có khả năng mặc những thứ này.” Cô bé nhìn thẳng vào những đường cong tuyệt đẹp trên người Phương Khoản Khoản.

Mặc dù lớn tiếng mắng Phương Khoản Khoản vừa béo vừa xấu, thật ra những lời này là trái lương tâm, đáng người giấu sau những thứ quần áo khó coi này lại đẹp đến nỗi làm cho người ta kinh ngạc. Tuy rằng không phải là loại hình mỹ nữ như hiện nay, nhưng là đáng người kia xem đến lại vô cùng mê người. Chính là tất cả đều bị che dấu, giống như ngay cả bản thân Khoản Khoản cũng không biết mình kỳ thật rất xinh đẹp.

Khoản Khoản mỉm cười, đem quần áo cất vào trong tủ.

“Vài năm cháu sẽ trở thành thiếu nữ, tới lúc đó cháu sẽ trưởng thành mà!”

Cô cúi gập thắt lưng sửa sang lại quần áo, đột nhiên có một bàn tay nhỏ bé đặt lên ngực, cô hoảng sợ vội vàng né tránh.

“Sẽ trở nên giống như cô sao? Tôi thật sự cũng sẽ như vậy sao?” Đường Tâm có chút lo lắng hỏi.

“Bé gái đến một thời kì nhất định sẽ lớn lên.” Khoản Khoản bởi vì lúc trước bị tập kích, cho nên dùng hai tay che chở ngực.

Cô chưa bao giờ bị nhân chạm qua, không dự đoán được người đầu tiên chạm vào ngực mình lại là một cô tiểu quỷ.

“Của tôi cũng sẽ như vậy sao?” Đường Tâm cúi đầu nhìn xem chính mình bằng phẳng ngực.

“Đương nhiên rồi, người bình thường đều là như vậy.” Khoản Khoản nhìn thấy điều cô bé đang lo lắng, nhin không được sờ sờ cô bé tóc mềm.

“Thời kì trưởng thành thực kỳ diệu, trong một khoảng thời gian ngắn, bé gái sẽ giống như có phép thuật từ đứa nhỏ chuyển biến thành cô gái.”

“Nhưng tôi không bình thường, từ nhỏ tôi đã bị người ta nói là đặc biệt.”

Đường Tâm cắn cắn môi, ngày thường quật cường cao ngạo khuôn mặt khó được toát ra yếu ớt.

Cô bé bởi vì có chỉ số thông minh cao kinh người mà khiến người ta chú ý, nhưng ánh mắt những người đó nhìn cô đều giống như thấy quái vật vậy.

Tính cách cô bé cao ngạo, phần lớn là di truyền từ cha mình, ngoài ra còn đề bảo vệ nội tâm yếu ớt của mình

“Không cần lo lắng, cho dù cháu có thông minh đặc biệt cũng vẫn sẽ bình thường lớn lên.” Khoản Khoản ngồi cúi người, nhìn cô bé cam đoan.

Đường Tâm đột nhiên đẩy ra tay cô, đem quyền từ điển ôm vào trong lòng, vẻ mặt yếu ớt lúc trước đã biến mất, cô bé lại một lần nữa võ trang chính mình.

“Ai lo lắng? Tôi mới không cần lo lắng, tôi chỉ muốn nói cho cô, tôi là đặc biệt, mà người đàn bà chỉ có ngực không có đầu óc như cô không có tư cách làm gia sư của tôi!” Đường Tâm khắc nghiệt nói, nhìn chăm chăm Phương Khoản Khoản. Bởi vì lúc trước biểu lộ yếu ớt ra ngoài, cô bé vào lúc này trở nên càng thêm sắc bén.

Khoản Khoản thở dài một hơi. “Từ vừa béo vừa xấu, biến thành có ngực không có đầu óc, đánh giá về cô xem ra được đề cao một chút, ít nhất cháu

còn khẳng định cô có ngực.” Cô tự nhủ nói, từ đầu đã sớm biết, đến dạy dỗ Đường Tâm là một cái cố hết sức không lấy lòng công tác. Đường Tâm tức giận nhíu mày. Cô bé vội vã muốn đem Phương Khoản Khoản đuổi đi, muốn cho đối phương biết khó mà lui. Cô bé chưa bao gặp qua người gia sư nào như vậy, không giống những người khác chỉ hỏi thăm về ba ba, ngược lại còn cười giải thích cho cô một chút những điều ít thấy trong sách vở. Quá độ bén nhọn, kỳ thật là muốn che dấu tính ỷ lại sắp nảy sinh, cô bé không muốn ỷ lại bất luận kẻ nào, rất sợ sự ỷ lại này sẽ mang đến thương tổn cho chính mình.

Cô quyết định phải dùng hết biện pháp đem Phương Khoản Khoản đuổi ra khỏi Đường gia.

“Cô cái gì đều không dạy được tôi. Chỉ số thông minh của tôi ít nhất là gấp đôi của cô, tôi biết nói ba thứ tiếng, còn có thể đủ cùng chuyên nghiệp giáo sư thảo luận một chút, tôi thậm chí còn có thể đưa ra đề nghị có lợi đối với công ty của ba ba, cô còn kém hơn so với một ngón tay út của tôi.” Cô kiêu ngạo nói ra những lời có thể dọa lui không ít người gia sư trước đây.

Khoản Khoản chính là thoáng nhíu mày.

“Những thứ khác không nói, nhưng lễ phép của cháu thật sự cần cải tiến, cô nghĩ ba cháu tìm tới cô chính là vì thái độ của cháu thật sự không tốt.” Cô cũng không đơn giản như vậy đã bị đả bại.

Đường Tâm tức giận dậm chân, một bên mở ra cửa phòng một bên la hét: “Tôi không cần bất luận kẻ nào dạy tôi, tôi có thể chính mình học tốt lắm!” Nàng mở ra cửa chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng cửa vừa mở ra, quản gia ngay từ đầu đang nghe lén phanh một tiếng, ngã xuống đất.

“Tiểu thư, có thể uống ngụ trà.” Tóc hoa râm quản gia tao nhã đứng lên, duy trì vẻ mặt bình tĩnh, vỗ vỗ tr n người bụi bặm.

Khoản Khoản không dám tin nhìn quản gia, khó mà tin được có người vẫn dán tại trên cửa nghe lén. Lần đầu tiên nhìn thấy quản gia, đối phương trên mặt hoàn toàn không có biểu tình, cô còn tưởng rằng quản gia là người nghiêm túc, thật không ngờ đối phương lại có ham mê nghe lén chuyện của người khác?

Đường Tâm sừng sốt một chút, vẻ tức giận trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có rút đi, cô bé trừng mắt nhìn quản gia liếc mắt một cái sau, ôm từ điển đi vào hành lang gấp khúc. Cô bé trong lòng quyết định, nhất định phải cho Phương Khoản Khoản một bài học, cái miệng nhỏ nhắn có một chút cười

lạnh, nhất định phải làm người đàn bà không biết điều kia biết, Đường gia gia sư cũng không phải là chuyện dễ.

Quản gia ngoài mặt kính cẩn nghiêng người. Sau đó đi theo Đường Tâm ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa lại, trong mắt ông hiện lên sự hứng thú rõ ràng. Vắng vẻ đã lâu Đường gia sắp sửa phát sinh chuyện rất thú vị. Quản gia quyết định, từ hôm nay trở đi sẽ tự mình lau từng cánh cửa một, để nắm bắt toàn bộ quá trình sự việc tiến triển.

Trở thành gia sư của Đường Tâm, đối với bất kì ai đều giống như việc khảo nghiệm lòng tự trọng một cách nghiêm khắc nhất.

Cô bé không chỉ thông minh hơn người mà còn rất kiêu ngạo. Phương Khoản Khoản lúc trước tuy rằng tin tưởng bản thân có thể sửa chữa lễ phép cho cô bé, nhưng trong trường trình học nghiêm khắc của Đường Tâm, cô chỉ có thể ngồi ở một bên, nhìn Đường Tâm không ngừng tiếp thu những kiến thức khó hiểu này. Chính cô không tự giác được lại ngủ mất.

“Cho dù nghe không hiểu. Cô cũng nên giả vờ bận rộn một chút, miễn cho người khác nói cô làm gia sư ở Đường gia chỉ biết lĩnh lương mà chẳng được tích sự gì.” Đường Tâm theo máy tính ngẩng đầu lên, đối với Phương Khoản Khoản lạnh lùng cười. “Tôi khát nước, cô đi mang trà đến cho tôi.” Cô bé mệnh lệnh nói.

Khoản Khoản nhún vai. Đi thông thả ra khỏi thư phòng, ở trước cửa lại suýt nữa đụng phải vị quản gia đang làm bộ lau cửa, trên thực tế lại là đang nghe lén. “Mạc tiên sinh.” Cô kinh hô một tiếng.

Quản gia lại lần nữa ngã xuống đất, nhưng động tác vẫn không thay đổi tao nhã, ông thông dong đứng dậy. “Chén trà và lá trà đều đặt ở phòng bếp, Phương tiểu thư có thể nhờ gia nhân giúp”. Ông trả lời, cung kính cúi đầu xuống.

Cô kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, nghe lén bị bắt quả tang như thế nào lại có thể bình thản đến vậy, cô cũng không có biện pháp để giận ông, chỉ có thể theo lời ông đi tới phòng bếp.

Khi Đường Tâm xem cô trở thành người hầu sai bảo cũng không thể chọc giận Phương Khoản Khoản, trong ánh mắt xinh đẹp hiện lên sự xảo trá, một cái quỷ kế rất nhanh hình thành. Cô bé đặt máy tính xuống chạy theo phía sau Phương Khoản Khoản, đến trước phòng bếp, mang hộp cà phê tốt nhất

trong nhà ra.

“Cháu không phải nói muốn uống trà sao?” Khoản Khoản nhướn mày nhìn cô bé. mấy ngày nay, cô đã dần quen với việc cô bé này. Cũng không biết là cô thần kinh rất thô, hay là lòng dạ rộng, bất luận cô bé như thế nào chọc tức mình cô đều không để ý.

Cô vốn sẽ không cho rằng mình thích hợp làm gia sư, cùng trẻ con ở nhà trẻ chơi đùa là sở trường của cô, nhưng để dạy một cô bé vừa thông minh vừa nghịch ngợm này thật khó. mấy ngày nay, cô đối với sự thông minh của Đường Tâm rất kinh ngạc, trong lòng cô hiểu, giống như những gì Đường Tâm đã nói, bản thân cô căn bản chẳng thể dạy được cho cô bé thứ gì.

“Tôi đổi ý rồi.” Đường Tâm ngạo nghễ trả lời. Cô đuổi đi người hầu trong nhà bếp, bắt đầu tự mình pha cà phê. Sau một lúc lâu, mùi cà phê thơm ngát tràn ngập trong phòng bếp.

“Trẻ con không nên uống cà phê, không tốt cho sức khỏe.” Khoản Khoản nói, muốn đi lên giúp cô bé pha cà phê, lo lắng Đường Tâm một cái không chú ý sẽ bị cà phê nóng làm bỏng. Phòng bếp rất lớn, khoảng cách giữa hai người thật sự rất xa, cô chỉ có thể nhìn thấy Đường Tâm đang hí hục làm gì đó sau máy pha cà phê.

Đường Tâm vung tay, ngăn cô đi tới.

“Đây không phải cho cháu, là cho ba ba, còn cho cả mấy chú khác nữa.”

Ánh mắt xinh đẹp tràn đầy vẻ xảo trá, cô quyết định phải khiến cho Phương Khoản Khoản xấu mặt, làm cho cô ta mất mặt mà rời đi.

Hôm nay là ngày mấy người cán bộ cao cấp tới chỗ ba ba họp, nếu làm cho Phương Khoản Khoản bị mất mặt, làm cho ba ba trong cơn tức giận mà đem cô ta đuổi đi, vậy chẳng phải sẽ rất hoàn mỹ hay sao.

Khoản Khoản trên mặt lộ ra mỉm cười, cảm động vì sự hiếu thuận của Đường Tâm, bản thân cô bé vốn là thiên kim tiểu thư được chiều chuộng từ nhỏ lại có thể vì cha mình tự tay pha cà phê.

“Ba cháu uống cà phê cháu pha nhất định sẽ thật cao hứng.” Nàng vui vẻ nói, thấy động tác đồ cà phê của cô bé tạm dừng một chút.

“Không, ông ấy sẽ tức giận giống như thú dữ vậy.” Đường Tâm nhỏ giọng nói, sau đó đem một số thứ thay thế đường cùng sữa, bỏ vào trong cốc. Màu đen chất lỏng giấu đầy bí mật mang theo một thứ hương vị rất phức tạp.

Nghĩ đến vẻ mặt ba ba cùng với mấy chú kia khi uống cà phê, Đường Tâm suýt nữa không thể kiềm chế biểu tình trên mặt.

Cô bé phải dùng hết sức mới có thể duy trì vẻ mặt bình thường, trên thực tế trong lòng đang cười trộm tới đau cả bụng.

“Ba ba nếu biết cháu chưa đọc sách xong lại chạy tới pha cà phê, nhất định sẽ tức giận. Cô giúp cháu đem cà phê bung vào đi, đừng nói là cháu pha, được không?” Cô bé trái lương tâm giả vờ cầu xin, lấy ánh mắt cực kì vô tội nhìn Phương Khoản Khoản.

Đây là tuyệt chiêu của Đường Tâm, không có mấy người có thể cự tuyệt ánh mắt cầu xin của cô bé. Tuy rằng ba ba miễn dịch, nhưng là mấy chú kia đều là bại tướng bởi chiêu này.

Mà lấy Phương Khoản Khoản đơn giản, căn bản sẽ không thể tưởng được trên đời sẽ có đứa nhỏ狡 hoạt như vậy. Vừa nhìn thấy Đường Tâm vẻ mặt cầu xin, cô liền mềm lòng, tự nhiên sẽ tin lời cô bé.

“Ông ta hẳn là rất vui vì việc cháu làm, mà không phải vì thế mà trách mắng cháu không chú ý học tập.” Khoản Khoản ôn nhu nói, tiến lên cầm lấy cái khay nặng trong tay cô bé.

Đường Tâm cúi đầu, giả vờ như đang rất khổ sở, thực ra là đang cố nén để không bật cười.

“Ba ba không quan tâm đến điều đó, ông ấy chỉ quan tâm việc học của cháu.” Cô giả vờ khóc nức nở vài tiếng, tay nhỏ bé đem Phương Khoản Khoản hướng ngoài cửa đẩy đi.

“Xin cô mang cà phê này đến cho ba cháu, cà phê để lâu sẽ ngúi mát.” Nếu Phương Khoản Khoản không đi ra ngoài ngay, cô nhất định sẽ không nhịn được cười mà lộ ra dấu vết mất.

Khoản Khoản gật đầu, trong lòng tràn ngập tình yêu thương đối với cô bé, cô cầm chiếc khay đi về phía thư phòng.

Đợi cho Phương Khoản Khoản vừa đi ra, Đường Tâm lập tức ngẩng đầu lên. “Quản gia!” Cô bé gọi, thanh âm vội vàng.

Quản gia lập tức từ trước cửa đi ra, xem ra ông ta hẳn là đã ngồi xồm ở đó từ lâu. “Tiểu thư.” Ông tất cung tất kính cúi đầu.

Đường Tâm trên mặt xuất hiện tươi cười, vẻ mặt tràn đầy đắc ý.

“Muốn nhìn trò hay, ông nên tới cửa phòng ba ba, tôi cam đoan, ông tuyệt đối có thể nghe thấy vị gia sư hiện tại bị đuổi ra khỏi Đường gia như thế nào.”

“Tiểu thư, không cần quá tự tin như vậy.” Quản gia cung kính nói móc.

“Ông dám không tin tôi?”

“Không dám.” Quấn gia không muốn cùng Đường Tâm tiếp tục tranh cãi, bước nhanh về phía thư phòng của ông chủ. Ông ta cũng không tưởng bỏ qua một hồi trò hay.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, trong phòng mọi người đều dừng lại, nhướng mày ngạc nhiên.

“Gian phòng này của cậu không phải cấm không cho người tới làm phiền khi chúng ta họp sao? Chẳng lẽ lại có người không sợ bị đuổi ra khỏi Đường gia?”

Đỗ Phong Thần ngồi trên sô pha cười khẽ, ngũ quan tuấn lãng nhìn có vẻ nhàn hạ nói.

Đường Bá Vũ nhíu mày, trong lòng mơ hồ đoán được người gõ cửa là ai, chỉ có người mới đến, mới có thể không biết sống chết đánh gãy hội nghị đang được tiến hành. Mà khi Phương Khoản Khoản cẩn thận mang chiếc khay vào đã chứng minh điều hần đoán là đúng.

“Xin lỗi, tôi mang cà phê tới.” Khoản Khoản nói, có chút kinh ngạc thấy trong phòng lớn như vậy, ngoại trừ Đường Bá Vũ, còn có vài người đàn ông cao lớn. Cô tiến về phía trước vài bước, bởi vì không quen đi trên thảm mà bị vấp, mấy cốc cà phê trên khay suýt rơi ra ngoài. Trong nháy mắt, hai người đàn ông gần cô nhất, lấy tốc độ quỷ dị tới đỡ cô, miễn đi một vụ tai nạn. Về mặt Lôi Đình nghiêm túc đỡ được cái khay, động tác chuẩn xác đem khay cà phê đặt lên bàn, bốn cốc cà phê không tràn ra ngoài một chút nào. Nhìn như học giả tao nhã Thương Trát Phong đỡ lấy Khoản Khoản sắp ngã xuống, sau khi đỡ được cô, nhanh chóng thu hồi tay.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Thương Trát Phong lễ phép hỏi.

Khoản Khoản khốn quẫn gật đầu, tự mình đứng lên. Tầm mắt cô hướng trong phòng ngắm một vòng, trong lòng thầm kinh ngạc. Trước mắt mấy người này đều là trong truyền thuyết thần long thấy đầu không thấy đuôi cán bộ cao cấp.

Tổng tài “Thái Vĩ tập đoàn” Đường Bá Vũ có thể trong thời gian vài năm ngắn ngủi trở thành bá chủ trên thương trường, trừ bỏ bản thân hần xuất sắc hơn người, cũng không thể không nhắc tới công lao của vài vị cán bộ cao cấp này. Quỷ dị là, không giống với những tập đoàn khác, mấy vị cán bộ cao cấp này cũng không làm việc tại tập đoàn mà chỉ những khi thật sự cần thiết

mới xuất hiện, đem lại sự trợ giúp hiệu quả cho Đường Bá Vũ.

Cô có nghe qua những lời đồn đãi này, là thuộc hạ của Đường Bá Vũ, có người là cảnh sát quốc tế, có người là xã hội đen, còn có người trong tay nắm giữ hơn mười loại bằng sáng chế khoa học kỹ thuật. Đây đều là những hậu thuẫn rất có lợi.

Nhưng có điều cô chưa từng nghĩ đến mình có thể được gặp những nhân vật truyền kì này.

“Tôi đã nói là không cho bất kì ai quấy rầy kia mà.” Đường Bá Vũ trong tiếng nói tràn ngập uy quyền, làm cho người ta không khỏi sợ hãi.

“Tôi chỉ là đưa cà phê đến.” Cô lơ đãng nói, đi lên trước mang cà phê đặt lên bàn trước mặt mọi người.

Trên sofa Đỗ Phong Thần ngả ngón huýt sáo. “Tiểu thư thật can đảm, xin hỏi người vừa ăn tim hùm gan báo sao? Dám cùng Đường tổng tài nói như vậy.” Hắn tiếp nhận Phương Khoản Khoản trong tay cà phê, ánh mắt lại ở trên người nàng lưu luyến, dễ dàng nhìn ra dưới đồng quần áo cổ hở kia thật ra che dấu những đường cong mê người. Người đàn bà này quả thật là một viên ngọc thô chưa được tạo hình.

Tay hắn giống như vô tình đặt ở mu bàn tay của cô, Khoản Khoản vội vàng lui về sau,

cà phê trong chén mạo hiểm loạng choạng. Vì sợ bị phỏng, Đỗ Phong Thần không có lựa chọn nào khác chỉ có thể buông tha cho cơ hội sở sàng, vội vàng tiếp nhận chén cà phê kia.

“Rốt cuộc là ai ăn tim hùm gan báo?” Lôi Đình trào phúng nói, cao lớn thân hình không tiếng động tiếp cận, bung lên một ly cà phê, lần nữa trở lại phía trước cửa sổ.

“Ta xem hắn đói quá hoá liều, ngay cả đồ ăn của người khác cũng muốn lấy, cũng không sợ vận mệnh lưu đày.” Thương Trát Phong tao nhã có lẽ nói, thật ra lại sắc bén nhất.

Đỗ Phong Thần nhún nhún vai, nhìn thoáng qua sắc mặt âm trầm ông chủ. Hắn đương nhiên cũng biết, phụ nữ dám dùng loại thái độ này nói chuyện với Đường Bá Vũ, nhất định ở trước mắt ông chủ phải có địa vị nhất định. Nhưng xem ông chủ vẻ mặt bình tĩnh, lại không có ngăn cản, hắn đoán rằng chính mình có lẽ còn có một ít cơ hội.

Khoản Khoản trừng lớn ánh mắt, cảm thấy hứng thú nghe bọn họ đối thoại. Cô vẫn nghĩ đến cán bộ cao cấp hắn là đều giống Đường Bá Vũ, nghiêm túc

cùng lạnh lùng, thậm chí là kiêu ngạo, nhưng trước mắt mấy người đàn ông này lại thân thiện hơn rất nhiều.

“Lập tức đi ra ngoài, trong khi hội nghị tiến hành không được tiếp cận nơi này. Cô là người ta mời đến làm gia sư cho Đường Tâm, chỉ cần chú ý dạy bảo con bé là được, không cần làm mấy việc bưng trà đưa nước này.”

Đường Bá Vũ lặng im nhìn Phương Khoản Khoản.

Hắn bởi vì nguyên nhân nào đó mà cảm thấy tức giận, khó có thể rõ ràng là vì của nàng xâm nhập hay vì thuộc hạ của mình đối với cô hứng thú.

Cô vẫn như cũ ăn mặc cổ hủ, màu xám quần áo chẳng thích hợp với nàng chút nào, làm dáng người của nàng có vẻ mập mạp, kính đen cũng che mất khí chất của nàng. Hắn nhớ tới ngày đó khi cô cố gắng gỡ chiếc áo lót ra khỏi áo khoác của hắn, hai gò má đỏ bừng giống như những cánh hoa hồng kiêu diễm. Đường Bá Vũ lợi hại ánh mắt nhìn xuống thân thể của nàng, không nhìn được suy đoán, cô hôm nay có mặc chiếc áo màu xanh kia không.

Phương Khoản Khoản không phát hiện ánh mắt hắn đang chăm chú nhìn mình. Cô quá chú ý đem cả phê đặt lên trên bàn, hai tròng mắt bởi vì thất bại mà ảm đạm.

“Đường tổng tài, tôi nghĩ ông thuê tôi là một sai lầm rất lớn, lệnh thiên kim quá mức vĩ đại, tôi không có gì có thể dạy cô bé.” Cô có chút ừ ừ nói.

Những lời Đường Tâm nói trước kia đều không phải chỉ là những lời nói khi tức giận.

“Tôi hậu đậu, ngay cả đại học đều vất vả lắm mới tốt nghiệp được, nói không chừng đúng như lời Đường Tâm, ngay cả một ngón tay của cô bé cũng không bằng.” Cô thừa nhận, tầm mắt bị khối trăn giấy bằng ngọc đen trên bàn hấp dẫn. Khối ngọc đen có hình con báo cùng khí chất của chủ nhân nó có vài phần tương tự.

“Ta đương nhiên biết cô kém xa so với con bé.” Đường Bá Vũ không lưu tình chút nào nói. Nhưng khi nhìn thấy cô vì thất bại mà trùng xuống, trong lòng hắn kỳ dị tràn ngập một chút đau đớn, ác cảm tội lỗi đã lâu không thấy giờ này lại hiện lên.

Đường Bá Vũ quả thực không thể tin cảm giác của chính mình. Nhiều năm qua hắn bị thương giới gọi là “Ác quỷ”, những người đó thậm chí đoán hắn coi việc thu mua công ty của người khác như việc ăn sáng, trong lòng đã sớm không có nửa phần thương hại, như thế nào còn có thể có mặc cảm tội

lỗi? Chỉ có đối với người con gái này, hắn không muốn làm tổn thương cô. Có lẽ bởi vì vậy, hắn mới xúc động mà thuê cô. Tuy rằng vì dạy Đường Tâm cũng là một trong những nguyên nhân, nhưng trong tâm tư của hắn hiểu rõ nàng có ảnh hưởng tới hắn lớn đến mức nào.

“Vậy ông cần gì phải lưu tôi lại? Cho dù tiền của ông tiêu không hết, cũng không cần phải thuê một người vô dụng trong nhà ăn không ngồi rồi.”

Khoản Khoản cảm thấy bị thương, trong mắt tràn đầy hơi nước, cắn chặt răng không muốn yếu thế. Cô cũng biết chính mình vô dụng, nhưng là hắn cũng không cần nói trắng ra như vậy, nghe thấy những lời đó, nàng

cảm thấy rất khó xử.

Đỗ Phong Thần tận dụng thời cơ, lập tức theo trên sô pha nhảy lên, mang theo tươi cười vỗ lưng Phương Khoản Khoản.

“Đừng khổ sở, em cũng đừng ở lại đây, không bằng đến chỗ anh, văn phòng anh còn cần một thư kí! Tuy rằng tiền lương không quá nhiều, nhưng mà anh cam đoan so với Đường Bá Vũ, cùng với tiểu ác ma kia thân mật nhiều lắm.” Một bên Thương Trát Phong cùng Lô Đình thử dài lắc đầu, trong lòng thầm đoán Đỗ Phong Thần sẽ có kết cục gì.

Ở ngoài cửa Đường Tâm, bởi vì nghe thấy Đỗ Phong Thần vô tình nói ra mà mị lên hai mắt.

“Thừa dịp cổ họng của ngươi còn có thể dùng, uống hết cả phê của người đi.” Đường Bá Vũ thông thả nói, ngữ điệu bình tĩnh thật ra ẩn hàm nguy hiểm. “Không cần dụ dỗ cô ấy, cô ấy sẽ ở lại đây dạy dỗ Đường Tâm.” Hắn vuốt ve trăn giấy bằng ngọc đen, giống như tất cả đều nắm giữ trong lòng bàn tay, chưa từng dễ dàng buông tha thứ gì đó.

“Nơi này không cần tôi, không bằng cho tôi trở về, cho dù là không thể về Thái Vĩ tập đoàn công tác cũng được, ông cần gì phải nhất định muốn tôi lưu lại.” Khoản Khoản khó hiểu hỏi, thấy Đỗ Phong Thần cẩn thận vuốt cổ, một lần nữa ngồi trở lại sô pha.

“Nơi này cần cô.” Đường Bá Vũ thốt ra, cảm nhận được sâu sắc ánh mắt trêu chọc của mấy người thuộc hạ. Ánh mắt lợi hại đảo qua, vừa lòng nhìn thấy bọn họ đều thức thời cúi đầu xuống, thanh thanh cổ họng, hắn nhắc lại lần nữa.

“Đường Tâm cần cô. Cô không cần học thức uyên bác, con bé đã muốn có so với bất kì ai càng phong phú tri thức, tôi muốn cô dạy con bé, là cách nó

xử sự đối với mọi người. Cô bé từ nhỏ đã bị nuông chiều quá, mà cô là người duy nhất còn đối với nó như một đứa trẻ bình thường.”

“Nhưng là cô bé không muốn hợp tác, chúng tôi có cùng nhau thì đều dẫn tới xung đột mà thôi.”

Khoản Khoản đến gần vài bước, dựa vào bàn của hắn, vô ý thức chơi đùa chiếc chặn giấy hình con báo đen. Trên đó còn lưu lại nhiệt độ cơ thể hắn, cô chỉ cảm thấy tự nhiên mà vuốt ve nó.

Nhìn chằm chằm hành động vô tâm của cô, Đường Bá Vũ đột nhiên cảm thấy bụng dưới căng thẳng, một cổ kỳ dị xúc động nảy lên trong lòng. Hắn nhíu chặt mày, rõ ràng trông cô ấy cổ hủ như lão xử nữ, vì sao hắn cảm thấy động tác của cô lại gợi cảm đến vậy?

Hắn từ ghế da đứng dậy, cao lớn thân hình từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống, tinh tường thấy da thịt mịn màng sau gáy của cô.

“Ồ lại. Hay là..... cô căn bản không có lòng tin nhận lời làm gia sư cho Đường Tâm, bởi vì không chịu được cô bé mà đã muốn chạy trốn chết?” Hắn có ý chọc giận cô, ngữ điệu chua ngoa mà châm chọc.

Như chú mèo bị giẫm phải đuôi, Khoản Khoản phần nộ ngẩng đầu.

“Đường tiên sinh, tôi tuy không vĩ đại, nhưng đối với chiến thư của người khác bỏ lại còn không tới mức nhất gan không giám nhận.” Tức giận vì bị anh ta khinh thường, cô đem trăn giấy vút lại trên bàn, xoay người nhanh chóng rời đi.

Mở ra cửa thời, quân gia theo thường lệ ngã lăn xuống đất, nhưng khác ở chỗ, lúc này ngay cả Đường Tâm cũng chật vật ngã trên mặt đất, hai người chậm rãi ngẩng đầu lên. Quân gia như cũ vẻ mặt thờ ơ, đem về khăn trương che dấu ở trong lòng. Nhưng Đường Tâm đạo hạnh sẽ không cao như vậy, ánh mắt cô bé vừa tiếp xúc tới Đường Bá Vũ, liền vội vàng cúi xuống. Khoản Khoản không để ý nhiều, thẩn tắc đi ra ngoài.

“Cái này nhất định sẽ rất vui.” Đỗ Phong Thần mang theo ý cười nói, liền uống cốc cà phê trong tay.

Đường Tâm vội vàng vươn tay muốn ngăn lại, nhưng đã muộn, cô để ý mọi người trong phòng đều bung cốc cà phê lên uống. Cô bé đưa tay lên che mắt, phát ra một tràng kịch liệt ho khan. Mọi người đều lấy vẻ mặt không thể tin được nhìn chiếc cốc cà phê trong tay mình. Cái chất lỏng màu đen có mùi đáng sợ kia, dường như muốn phá hỏng vị giác của họ.

Đỗ Phong Thần bởi vì uống quá nhanh, ho khan tới mức quỳ rạp trên mặt

đất, ngăm đen hai tay ôm chặt cổ, muốn ngăn không cho thứ chất lỏng đáng sợ này tiếp tục nuốt xuống cổ họng.

“Tiểu ác ma, cháu muốn hại chết chú sao?.” Hấn lên án, đi theo Lôi Đình chạy vào toilet

Thương Trát Phong cau mày, dễ dàng đoán ra đây là mưu mẹo hãm hại Phương Khoản Khoản của Đường Tâm. Anh ta cẩn thận buông chén cà phê, hơi chút điều chỉnh cổ áo, khắc chế không cần đem nuốt nhập khẩu cà phê nhỏ ra. “Người ở bên trong bỏ thêm cái gì?” Hấn tò mò hỏi. Đường Tâm sợ run, cổ lấy dũng khí nhìn mọi người.

“Nước tương, dấm chua, nước giặt khăn lau.....”

Nhìn ba ba sắc mặt càng trở nên xanh mét, cô bé thông thả lùi lại phía sau, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cốc cà phê bị bỏ thêm rất nhiều “vị” kia.

“Còn có cả dầu hoả nữa.” Cô bé ôm chắc sẽ chết quyết tâm nhận tội.

“Đường Tâm ” Đường Bá Vũ rống lên một tiếng vang truyền khắp Đường gia

Chương 3

Đường Tâm ôm cuốn từ điển rất nặng, tránh sau rèm cửa sổ, một bên mắng người, một bên lật xem sách. Cô căn bản không có tâm trí học bài, trong lòng bởi vì thất bại lần trước mà tức giận không thôi.

Ba ba tuy rằng không có đánh cô, nhưng chỉ lạnh lùng nhìn cô thông thả nói lễ phép của cô cần phải thay đổi, nhưng ngữ khí lạnh như băng kia đủ khiến cô bé cảm thấy vô cùng khó chịu. Cô vẫn luôn cố gắng trở thành đứa trẻ tốt nhất trong mắt ba ba, nhưng Phương Khoản Khoản lại dễ dàng phá hủy tất cả. Muốn hãm hại Phương Khoản Khoản, cuối cùng hậu quả lại đổ xuống

đầu mình, điều này khiến cho cô bé cảm thấy bản thân thật đúng là ngu ngốc về nhà.

“Ngồi trên bàn đọc sách không phải sẽ thoải mái hơn một chút sao?” Một bàn tay trắng mềm vén lên rèm cửa sổ, dễ dàng tìm ra nơi cô bé đang trốn.

“Tôi muốn đọc sách ở chỗ nào là việc của tôi, không cần cô xen vào!”

Đường Tâm hung ác nói.

Cô bé ra sức kéo rèm cửa sổ, nhưng sức lại yếu, cô bé kéo vài cái liền bỏ qua, giận dữ đứng dậy, miễn cưỡng duy trì tư thế tao nhã, đổi sang chỗ khác tiếp tục ngồi xuống.

Khoản Khoản nhàn chán ngồi ở một bên, thử cầm một quyển sách trên giá lên xem, giờ không được vài tờ liền lập tức trả lại chỗ cũ. Mỗi lần tiếp xúc với Đường Tâm, đều khiến cho cô cảm thấy bản thân mình thực tâm thường, cô bé tuy có phần ngang bướng, nhưng lại có học thức vô cùng phong phú.

“Cháu không muốn nghỉ ngơi một lúc sao? Quần gia nói cháu đã đọc sách cả một ngày rồi.” Cô quan tâm hỏi. Những đứa trẻ tuổi này bình thường đều hoạt bát, hiếu động, rất ít đứa trẻ giống như Đường Tâm, suốt ngày chỉ biết đọc sách.

“Tất cả đều là do cô ban tặng còn gì, nếu cô không trước mặt ba ba gây chuyện, tôi suốt ngày đâu phải học thê thảm thế này chứ.” Đường Tâm tức giận kêu to.

Cô bé chưa bao giờ chật vật như thế, ăn trộm gà chưa thành còn bị mất năm gạo, tưởng hãm hại Phương Khoản Khoản, ngược lại chính mình lại bị ba ba mắng tối mày tối mặt. Trong mấy chú kia, chú Thần là đáng giận nhất, lại còn cười, giống như rất đắc ý khi cô bị mắng vậy.

“Anh ta sao có thể mang việc đọc sách trở thành biện pháp trừng phạt kia chứ? Như vậy sẽ ảnh hưởng đến hứng thú học tập của cháu.”

Khoản Khoản tức giận nói, lấy quyển sách trên tay cô bé. Cuốn sách nặng đến nỗi khiến Khoản Khoản phải lú lẫm, thật khó có thể tưởng tượng được một cô bé chỉ mới bảy tuổi đã phải học những thứ khó tiêu này. Đường Bá Vũ chỉ biết bắt buộc cô bé đọc những thứ có khi cả đời cô bé cũng không dùng tới, nhưng thứ cơ bản nhất như cách cư xử giữa hai cha con, anh ta lại thất bại hoàn toàn. Đường Tâm vừa thấy anh ta liền giống như chuột thấy mèo.

“Chỉ cần người đàn bà vừa xấu vừa béo như cô tránh xa tôi một chút, tôi sẽ có hứng thú học tập, không cần phải ba ba bắt buộc, tôi có thể học được hết bộ bách khoa toàn thư này.”

Đường Tâm châm chọc nói, lại nhịn không được đuổi người, trong tay thiếu quyển sách nặng làm cho cô thoải mái không ít. Nếu không phải Phương Khoản Khoản lấy đi quyển sách kia, cô căn bản không có lá gan dám bỏ xuống, lời ba ba nói chính là thánh chỉ, không ai dám cãi lời.

Có lẽ Phương Khoản Khoản thật sự có một chút không giống so với những người khác, cũng không giống bọn họ biết điều, dám dũng cảm cãi lại mệnh lệnh của ba ba.

“Thật xin lỗi, trước khi lễ phép của cháu được cải thiện, cháu vẫn phải chịu đựng người vừa béo vừa xấu như cô.” Khoản Khoản nhún vai, lơ đãng nói. Phương Khoản Khoản chưa bao giờ cảm thấy chính mình xinh đẹp, đáng người đẩy đà làm cho cô từ nhỏ có chút tự ti, đối mặt với sự mỉa mai của người khác, cô đã học được không để ý tới

Cô đưa tay lên tóc đem những sợi tóc rơi ra ngoài nhét vào trong búi. Giơ tay nhắc chân đều thể hiện sự thông thả, lười biếng, nhưng cẩn thận nhìn kĩ, đó lại là một loại lười biếng khiến đàn ông mê muội, cô vẫn không tự mình phát hiện, vẫn dùng những thứ quần áo xấu xí kia để che dấu chính mình. Đường Tâm đột nhiên cảm thấy tức giận, cô bé nhìn chằm chằm Phương Khoản Khoản, không muốn nhận lấy cốc sữa.

“Đây là quỹ kế của cô, đúng không?” Cô bé hỏi.

Khoản Khoản thoáng sửng sốt.

“Quỹ kế?”

Cô còn không thông minh đến mức có thể đùa giỡn quỹ kế.

“Tôi đoán tuyệt đối chính xác, thực ra cô cố ý giả vờ ngốc nghếch, nhằm lấy được sự đồng tình của tôi và ba ba, thật ra cô so với những người đàn bà trước kia đều thông minh hơn, tưởng thừa dịp chúng tôi không để ý, vợ vét hết tài sản của Đường gia.” Đường Tâm càng nói càng kích động, cô bé không thừa nhận lòng tốt của Khoản Khoản ngược lại một mực chắc chắn Khoản Khoản đang có mưu đồ gây rối.

Cô sợ hãi bất kì người đàn bà nào cố ý đến gần Đường gia là vì cô sợ đối phương sẽ cướp mất đi sự chú ý của ba ba. Cô cũng biết ba ba bên cạnh từng có không ít bạn gái, thậm chí lúc trước còn có người đàn bà điên cuồng nghĩ rằng không chế được cô là có thể không chế ba ba, cho nên thông minh tìm cô ra tay.

Cô không thích người khác tới gần, tự tạo cho mình bề ngoài ngang ngược để bảo vệ nội tâm vô cùng yếu ớt.

“Cháu rất có thành kiến với cô.” Khoản Khoản thở dài, trong lòng thầm đoán nếu để cho anh trai cô nghe được Đường Tâm lên án, nhất định sẽ ở trước bài vị tổ tiên khóc ròng lưu nước mắt, cảm động cô em gái ngốc nghếch cuối cùng cũng thông suốt, rốt cục hiểu được tính kẻ người khác.

“Cô không cần nói lảng sang chuyện khác.” Đường Tâm phần nộ quát to, bím tóc vung lên, rốt cục có vẻ giống như đứa nhỏ.

“Cô không có lảng tránh vấn đề, chính là đang khâm phục sức tưởng tượng quá mức phong phú của cháu thôi. Nếu đem cháu đưa đi nhà trẻ, nhất định sẽ khiến cho giáo viên sợ chạy hết mất thôi.” Khoản Khoản trấn an xoa đầu

cô bé, đem cốc sữa bỏ vào trong tay cô bé.

Trong lòng cô quyết định phải tìm thời gian nói chuyện cùng Đường Bá Vũ về việc dạy dỗ Đường Tâm. Nếu anh ta kiên trì đem Đường Tâm giao cho cô, sẽ không thể dùng thái độ lãnh đạm như vậy đối xử với cô bé. Thái độ của phụ huynh thường có ảnh hưởng rất lớn tới sự phát triển tính cách của trẻ nhỏ. Trẻ nhỏ phần lớn đều mong muốn được cha mẹ quan tâm, Đường Tâm đã không có mẹ, tự nhiên sẽ muốn thân thiết với cha hơn.

Đường Tâm nheo lại mắt, nhất thời không bắt bẻ cầm lấy cốc sữa liền uống, uống xong mấy ngụm mới hỏi.

“Nhà trẻ là nơi nào?”

Cô bé có chút tò mò hỏi.

“Đó là nơi tập trung những đứa trẻ như cháu, mọi người cùng nhau học tập, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau học làm cách nào để hoà nhập cùng mọi người.”

Khoản Khoản ngừng lại, phát hiện thấy cô bé đang vô cùng chăm chú lắng nghe, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy hâm mộ. Cô chợt cảm thấy đau lòng. Cô vươn tay sờ khuôn mặt cô bé, nhẹ giọng an ủi.

“Có cơ hội cô sẽ mang cháu đi.”

Đường Tâm như chú mèo nhỏ được người ta vỗ về, hưởng thụ sự gần gũi từ trước tới nay chưa từng có, thậm chí ngay cả ba ba cũng chưa từng chạm vào cô bé như vậy. Sự đụng chạm ấy ấm áp mà thân mật, thoải mái vô cùng, cô rất thích nó. Nhưng đột nhiên phát hiện bản thân đang dần tự động chấp nhận Khoản Khoản chạm vào, Đường Tâm kinh hãi quay mặt đi chỗ khác. Tại sao cô lại vô dụng đến vậy, chỉ là một cái xoa đầu đã bị thu phục. Trong một lúc, cô đã bắt đầu thích người phụ nữ này.

“Tôi mới không cần cùng bình dân chơi cùng một chỗ.”

Đường Tâm nói lời nói trái lương tâm, thật ra cô rất muốn cùng các bạn cùng tuổi chơi chung. Nhưng bản thân là người của Đường gia, cô đều bị người khác bảo hộ chặt chẽ, có thể cùng cô chơi đùa cũng chỉ mấy chú trên ba mươi tuổi bạn ba ba thôi.

“Đường Tâm, không nên phân loại mọi người, đó là chuyện ngu xuẩn nhất.”

Khoản Khoản cảnh cáo, đem toàn bộ sách trong phòng thu lại.

“Quản gia, phiền ông tiến vào một chút.” Cô có kinh nghiệm gọi to.

Quả nhiên, cửa chậm rãi bị đẩy ra, quản gia cầm khăn lau đứng tại chỗ, chà lau tay cầm cánh cửa đã bóng loáng.

“Cần tôi làm gì sao?” Quản gia cung kính hỏi, âm thầm đặc ý lại nghe thấy một đoạn phấn khích khẩu chiến.

“Mời ông hãy mang xe tới đem tất cả những cuốn sách này trở lại thư phòng, Đường Tâm đêm nay cần nghỉ ngơi, không cần dùng tới sách vở.”

Khoản Khoản nói, cô đã quen với việc vị quản gia này luôn ở sau của nghe

lên.

Đường Tâm có một lát cứng ngắc, trừng lớn mắt.

“Ba ba sẽ mắng cô đấy.” Cô bé lên tiếng cảnh cáo, nhưng trong giọng nói lại mang chút chờ mong. Cô đã mệt lắm rồi, nhưng vẫn không giám đi ngủ, chẳng lẽ Phương Khoản Khoản nhận ra cô đang mệt sao?

“Trời sụp xuống đã có cô thay cháu khiêng. Bây giờ, cháu ngoan ngoãn lên giường đi ngủ cho cô.” Khoản Khoản mệnh lệnh nói, giúp Đường Tâm lên giường.

Cô cảm thấy đau lòng cô bé, rõ ràng mệt sắp ngã đến nơi, nhưng vẫn vì lời nói của Đường Bá Vũ mà không dám đi ngủ, thật sự như đang bị tra tấn. Quãng gia trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ, lần đầu thấy có người phụ nữ dám cãi lời ông chủ.

Trong lòng nhin cười, ông làm theo lời Khoản Khoản, đem sách mang ra khỏi phòng. Có trời mới biết, toàn bộ Đường gia đã chờ đợi người phụ nữ như vậy đã bao lâu rồi.

“Tốt lắm, hiện tại ngoan ngoãn ngủ, đừng lo lắng đóng sách vở này nữa, cháu cứ ngủ đi.”

Khoản Khoản mỉm cười, cúi người hôn nhẹ lên trán cô bé, sửa lại chăn sau đó tắt đèn đi ra ngoài.

Trong bóng tối, Đường Tâm trừng lớn mắt, trên trán còn có thể cảm nhận được chiếc hôn mềm nhẹ kia, cô bé chạm vào nơi vừa bị Khoản Khoản hôn, nhớ lại sự ôn nhu kia. Chưa bao giờ từng có người phụ nữ nào đối với cô thân mật đến vậy, khiến cho cô có cảm giác mình được yêu thương, được coi trọng.

Nói thật ra, cảm giác này cũng không tệ nha.

Đường Tâm mỉm cười, dụi mặt vào gối, yên tĩnh đi vào giấc ngủ.

Qua vài ngày, Đường Tâm càng lúc càng lo lắng, cô bé phát hiện chính mình đã bắt đầu thích Khoản Khoản.

Việc này thật không thể tin nổi, cô bé nghi ngờ chính mình có phải hay không thích bị ngược đãi, thế nhưng lại đi thích một người không biết điều lại còn dám đánh chính mình? Phương Khoản Khoản thực cố chấp, căn bản không để ý tới thái độ kiêu ngạo của cô bé, kiên trì dùng phương pháp bình thường đối xử với cô, đem cô bé trở thành người bình thường, dạy cô bé lễ phép cùng cách cư xử.

Mà Khoản Khoản lại có chút hoang mang trước thái độ của mọi người ở Đường gia, những người trước đây còn tỏ thái độ không chào đón cô, giờ phát hiện ra cô thật lòng đối tốt với Đường Tâm thì tất cả đều vui lòng phục tùng cô, đem cuộc sống của cô chiếu cố vô cùng cẩn thận. Mấy ngày Đường

Bá Vũ rời khỏi Đài Loan, mọi người đối xử với cô không giống như đối với gia sư của Đường Tâm, lại càng giống như đối đãi với nữ chủ nhân của nơi này vậy.

Giống như mỗi người đi ngang qua cô đều đối với cô nở nụ cười, thậm chí ánh mắt còn mang theo một chút chờ mong, giống như đang chờ cô sẽ mang lại điều gì đó vô cùng có ý nghĩa cho Đường gia vậy.

Nhưng là vấn đề giáo dục Đường Tâm như cũ vẫn không có tiến triển gì, rất nhiều gia sư tức giận vì bị Phương Khoản Khoản nhúng tay việc dạy dỗ Đường Tâm, đều phần nộ yêu cầu được gặp Đường Bá Vũ. Nhưng tất cả gia nhân đều đứng về phía cô, trước tiên đem bọn họ đuổi ra khỏi cửa.

“Tôi nhất định phải cùng Đường Bá Vũ nói chuyện.” Khoản Khoản một bên đuổi đi mấy người gia sư, một bên thì thảo luận nói thầm. Cô phát ngáy lên việc phải cùng bọn họ cãi nhau, Đường Tâm cần được chăm sóc toàn diện, Đường Bá Vũ không thể bắt buộc cô bé suốt ngày chỉ biết có việc học.

“Ba ba mới không có thời gian để ý tôi.” Đường Tâm ngồi một bên nói, cô bé đang mải mê chơi với chú dê mền Khoản Khoản vừa bắt cho.

Từ khi sách bị mang ra khỏi phòng, cô bé có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn, có thể tự nhiên chơi đùa, ngay cả cô bé dù có thông minh nhưng rốt cuộc vẫn là đứa nhỏ, tính cách ham chơi vẫn không thể mất được.

“Cho dù anh ta có bận đến đâu cũng không thể bỏ mặc cháu được, cháu là con của anh ta mà!” Khoản Khoản tức giận nói.

Cô không thể tưởng tượng, Đường Bá Vũ lại có thể không quan tâm tới con gái mình như vậy, trẻ nhỏ cần nhất là sự quan tâm của cha mẹ.

Đường Tâm nhún vai.

“Nếu cô nói chuyện với ông ấy như vậy, ông ấy nhất định sẽ tức giận.” Cô bé nghĩ tới ba ba sắp về nước, trong lòng lại có chút lo lắng cho Khoản Khoản.

“Anh ta nếu không quan tâm đến cháu, cô nhất định sẽ không để yên.”

Khoản Khoản cứng rắn nói, ra sức thu thập sách mang ra khỏi phòng.

“Bất quá cô có thể thử dùng thủ đoạn của mấy người phụ nữ trước kia, mặc trong suốt áo ngủ đến thư phòng đi tìm ông ấy nói chuyện, như vậy có lẽ ông ấy sẽ không quá mức tức giận.”

Đường Tâm vừa đùa con để chột như nhớ tới điều gì, quay đầu lại, tiếp tục nói:

“Tôi nghĩ ông ấy sẽ vẫn rất tức giận nhưng có lẽ sẽ không đối với cô phát hỏa đâu.”

Cô bé lộ ra quỷ dị tươi cười.

Phương Khoản Khoản bởi vì lời ám chỉ trong giọng nói của cô bé mà kinh ngạc không thôi.

“Đường Tâm, cháu học những lời này từ đâu vậy?” Tay cô cầm ở ngang

hông, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Mấy chú kia nói.” Cô bé Khanh khách cười, khuôn mặt xinh đẹp hồng toàn bộ.

“Xem ra cô còn phải dạy cháu quan niệm về giới tính mới được.” Khoản Khoản nói, bởi vì mấy ngày liền di chuyển sách mà mệt mỏi, nhin không được đảm bả vai.

Đường Tâm cẩn thận nhìn Khoản Khoản, đối với đồng quần áo cũ kĩ kia cảm thấy ghét bỏ. Cô đã từng xem qua dáng người của Khoản Khoản, nở nang mà khỏe gọi, so với những người đàn bà gầy trơ xương kia đẹp hơn rất nhiều, nhưng là đàn ông thường bị che mắt, không thấy được vẻ đẹp tự nhiên của Khoản Khoản.

Ba ba nếu nhìn đến dáng vẻ thật sự của Khoản Khoản sẽ có biểu tình gì? Hay là ông ấy ngay từ đầu đã nhận thấy đằng sau vẻ quê mùa kia là dáng người xinh đẹp cỡ nào, cho nên mới kiên trì muốn Khoản Khoản đến Đường gia làm gia sư.

Nhớ tới Đường Bá Vũ sắp về nước, tiểu quý kế rất nhanh được hình thành, Đường Tâm thật sự rất muốn nhìn một chút phản ứng của ba ba.

Thực ra cô bé cũng muốn thử xem Phương Khoản Khoản có phải hay không thật sự giống như mấy ngày qua cô bé vẫn quan sát. Cô ấy là một người quá mức đơn thuần, thiện lương lại nhiệt tình, nhưng lại có chút trì hoãn? Để cho Phương Khoản Khoản cùng ba ba một lần thân mật gặp nhau sẽ chứng minh được điều này

“Cô có mệt lắm không?” Đường Tâm dò hỏi, thông thả đứng dậy, có lòng tốt tới gần Khoản Khoản, giúp cô đảm vai.

“Hoàn hảo.” Khoản Khoản cậy mạnh trả lời, không chú ý cô bé đột nhiên thân mật đằng sau là có mục đích.

“Như vậy, cô có thể đi tắm nước nóng, tắm nước nóng sẽ làm mệt mỏi giảm đi rất nhanh.” Đường Tâm cúi đầu, che dấu ánh mắt loé ra.

“Ở bên cạnh nhà ẩm có một cái ao nước nóng, cô tới đó tắm nhất định sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng mà cô phải nhớ kĩ, đó là ao nước nóng, cô phải lỏ thân xuống nước, như vậy mới hợp vệ sinh.”

Cô bé đẩy Khoản Khoản về phía ao nước nóng, phải cố gắng lắm mới có thể nhin xuống khoe miệng tươi cười.

Đường gia quả thật có một ao nước nóng rất lớn, nhưng đây là Đường Bá Vũ chuyên dụng. Tất cả mọi người đều biết, Đường Bá Vũ ban đêm sau khi trở về, sẽ ở ao nước nóng thư giãn cơ bắp.

Đường Tâm nóng lòng muốn xem ba ba nếu nhìn thấy trong ao nước nóng có một người đàn bà trần trụi sẽ có phản ứng như thế nào?

Tuy rằng trước đó cô đã biết Đường gia rất giàu có, nhưng khi thấy trong nhà có ao nước nóng xa hoa đến vậy, Phương Khoản Khoản vẫn có chút kinh ngạc. Cô ở trước sự kiên trì của Đường Tâm, cởi hết quần áo xuống nước, làm cho nước ấm áp trừ bỏ trên người mệt mỏi.

Làn nước ấm áp lướt qua da thịt, như đang ôn nhu vỗ về chơi đùa, cô chậm chạp tựa người vào thành ao bằng đá cẩm thạch, tựa đầu gối chỗ dựa lưng lạnh lẽo, ấm áp không ngừng mà tới khiến cho cô càng ngày càng bồn ngổ. Cô nhắm mắt lại, thon dài chân khoả trong nước, thỏa mãn thờ dài.

“Ngoài việc làm gia sư cho con gái ta, cô còn muốn cung cấp những dịch vụ khác sao?” Thanh âm trầm thấp vang lên cách mặt cô chỉ có mấy cm, nam tính hô hấp nóng rực phun ở trên mặt cô, so với nước trong ao còn nóng hơn vài phần.

Khoản Khoản khiếp sợ mở to mắt, nhìn thấy Đường Bá Vũ đang đứng bên cạnh ao, ngăm đen khuôn mặt cùng với thân hình cao lớn ngăm đen, nhìn rất giống như một vị giáo chủ ngoại giáo. Làm cho cô cảm muốn nịch thủy chính là, anh ta đang toàn thân trần trụi, cao thẳng to lớn thân hình tựa như pho tượng hoàn mỹ không tỳ vết.

“Anh không mặc quần áo!” Cô lên án nói, vội vàng chìm vào trong nước, dùng nước trong ao che đậy thân thể vì ngâm nước nóng mà có vẻ ửng hồng của mình.

Đường Bá Vũ chậm chọc gọi lên khoé miệng, lợi hại ánh mắt nhìn chăm chăm cô, giống như có thể nhìn xuyên qua làn nước ao, không bỏ qua bất kì chi tiết nào.

“Cô cũng vậy.” Khoản Khoản kinh hoảng quay đầu, muốn tìm kiếm quần áo để bên cạnh ao, nhưng quần áo giống như có cánh, sớm biến mất không thấy tăm hơi. Cô ở trong nước ao ấm áp, bởi vì sự xuất hiện của hắn mà khăn trương run run.

“Cô cũng giống những người đàn bà trước kia, ngoài việc muốn chăm sóc con gái ta cũng muốn chăm sóc luôn cả ta hay sao?” Hắn thông thả bước vào trong nước ấm, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào người cô.

Khoản Khoản vội vàng lui về phía sau, tim đang đập rất mạnh, lúc thấy anh ta vào trong ao cô cảm thấy bản thân khó có thể hô hấp. Tuy rằng trong ao đủ lớn, không tới mức đụng chạm đến nhau, nhưng cùng nhau tắm trong một ao, nước hắn tắm qua đang mơn trớn da thịt mình, cô vì ý tưởng trong đầu mà đỏ bừng mặt.

“Không cần hiểu lầm tôi, tôi chỉ là gia sư của Đường Tâm, tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện không đúng phận sự.” Khoản Khoản di động dọc bên cạnh ao, cẩn thận tránh đi. Cô đang tìm cơ hội để chạy trốn, nhưng ánh mắt của Đường bá Vũ vẫn đang nhìn cô chăm chăm, khiến cô không có dũng khí lên bờ. Cô cho dù có chậm hiểu cũng có thể sâu sắc cảm nhận được

sự khác biệt giữa hai người. Hấn dương cương cùng nam tính mang tới cảm giác mãnh liệt, cô miệng khô lưỡi khô chỉ dám đem tầm mắt đặt ở từ phía cổ cường tráng của hấn trở lên, không dám nhìn đi xuống.

Nhưng khi tiếp xúc tới ánh mắt của hấn, cô giống như bị trong đó hỏa diễm khiến cho toàn thân nóng lên. Thâm thúy trong mắt trừ bỏ ngày thường uy nghiêm, còn có rừng rực hỏa diễm, trắng trợn không chút nào che lấp hứng thú đối với cô.

Điều này sao có thể? Anh ta gặp qua mỹ nữ nhiều như vậy, mà nàng như thế bình thường, anh ta làm sao có thể đối với nàng có “hứng thú”?

“Lời nói và việc làm của cô không đồng nhất.” Hấn thản nhiên nói, ở trong nước ấm đuổi ra hai tay. Sau khi trải qua chuyến bay dài khiến cho hấn cảm thấy mệt mỏi, nhưng khi nhìn thấy cô trần trụi xuất hiện ở bể bơi, hấn tự giễu đoán rằng, chính mình có lẽ cũng không có mệt mỏi như vậy.

“Nhất định là hiểu lầm, tôi không có ý đó.” Cô vội vàng muốn giải thích, nhưng khi nhìn thấy thân hình làm nam nhân ghen tị, làm cho nữ nhân thêm nhỏ dãi của hấn, cô chỉ có thể trừng lớn ánh mắt.

“Có lẽ ta đã thật sự nhìn lầm cô, từ lúc cô trách mắng Đường Tâm, ta cảm thấy cô không giống với những người khác, khi ta ở nước ngoài, khi nghe thấy cô vì làm cho Đường Tâm nghỉ ngơi mà đem những vị giáo sư kia đuổi ra ngoài, ta nghĩ đến người là thật tâm muốn làm người gia sư tốt. cô thật sự khác biệt, so với những người đàn bà trước kia còn thông minh hơn vài phần, hiểu được tiến hành theo chất lượng.”

Đôi môi của hấn hiện lên vẻ châm chọc, như là đang đùa cợt chính mình lại có thể nhìn nhầm người.

Như vậy xúc phạm làm cho Phương Khoản Khoản vô cùng giận giữ. Hấn có thể nghi ngờ sự xuất hiện của cô, nhưng tại sao giám nghi ngờ động cơ của cô được?

“Đồ kiêu căng ngạo mạn, anh tưởng rằng tất cả phụ nữ trên đời này đều vì muốn được anh ưu ái cho nên mới tiếp cận anh? Nói cho anh, tôi là thật lòng coi trọng Đường Tâm, không giống người cha vô trách nhiệm như anh, chỉ biết vứt cho cô bé một đồng sách, cũng chẳng thèm quan tâm tới nó!”

Cô phần nộ kêu lên, bởi vì tức giận mà có cam đảm, nắm chặt tay, hoàn toàn đã quên bản thân giờ phút này đang trần trụi trong nước.

Hấn dong lưỡi mở to mắt, nhìn trước mắt cô vì tức giận mà hai gò má đỏ bừng. Mỹ nữ hấn cũng xem nhiều, nhưng còn chưa từng gặp qua người phụ nữ dám can đảm đối hấn phát giận. Hấn cảm thấy hứng thú nhìn, tầm mắt lướt qua hai gò má đỏ bừng của cô, chiếc cổ thanh mảnh cùng với xương vai, nhìn xuống có thể thấy những đường cong nữ tính đang ẩn hiện trong nước.

“Ta nghĩ đang thảo luận vấn đề của chúng ta, đừng đem Đường Tâm tiến

vào.” Hấn nhẹ nhàng đưa ra lời châm chọc, hai tay bởi vì muốn chạm tới da thịt bóng loáng khiết nhuận kia mà ngửa ngáy.

Hấn từ sớm đã muốn chạm vào cô, ở trong thư phòng bộ dáng cô vô ý thức vỗ về chơi đùa hắc ngọc chặn giấy thật sâu in trong tâm trí hấn, khiến cho hấn thường nhớ tới, cho dù ra nước ngoài công tác, cũng không thể xoá bỏ hình ảnh cô trogn tâm trí.

“Anh không cần trốn tránh vấn đề, tôi đã sớm nói với anh, anh khoogn thể cứ như vậy bỏ qua...” Lời của cô không thể nói xong bởi vì Đường Bá Vũ lấy tốc độ cực nhanh tới gần, chỉ thoáng một cái hai cánh tay to lớn đã gắt gao ôm thân thể của cô, dùng nóng rực đôi môi che lại đôi môi vẫn không ngừng nói kia. Hấn đem thân thể của cô nhét vào trong lòng, dùng trong ngực trần trụi cảm thụ thân thể mềm mại của cô đang dần nóng lên.

Ngoài cửa Đường Tâm mở to hai mắt, cố gắng nhìn qua khe cửa nhỏ, muốn nhìn xem cho rõ ràng một chút.

Nhưng ngay sau đó, hai mắt cô bé bị bịt kín, trước mắt trở nên một mảnh hắc ám.

“Lão Mạc, đem tay của ông bỏ ra.” Cô bé lo lắng bị phát hiện không dám nói to. Nếu như bị ba ba biết cô là tổng chủ mưu, lại còn ở ngoài cửa nhìn lén, của cô mạng nhỏ đại khái khó mà giữ được.

Quản gia nhún nhún vai, kiên định đem cửa vào hồ nước nóng đóng lại, đem giấy dựa không ngớt Đường Tâm khiêng trên vai.

“Tiểu thư, kế tiếp là thời gian của người lớn, trẻ con phải lên giường đi ngủ thôi.” Ông tần trách đem Đường Tâm mang ra khỏi hiện trường. Tuy rằng có thói quen nghe lén, nhưng ông cũng coi như có một chút “đạo đức nghề nghiệp”, biết khi nào thì lên dừng lại.

Trong ao, một đôi nam nữ không hề hay biết vẫn đang quấn lấy nhau. Lưỡi hấn nhẹ nhàng liếm lên đôi môi của cô, thừa dịp cô hô lên, chiếc lưỡi nóng bỏng lập tức tiến vào trong khoang miệng ngọt ngào. Hai tay bao trùm lên khối thân thể mềm mại hấn mơ ước từ lâu. Hấn thăm dò, bởi vì cảm xúc nhần mịn khiến cho hấn sợ hãi, một tay ôm thắt lưng của cô, một tay kia bao trùm trước ngực non mềm, bàn tay ngăm đen cùng tuyết trắng da thịt hình thành mãnh liệt đối lập.

Cô kinh ngạc trừng lớn hai tròng mắt, nhoáng một cái đã ở trong lòng hấn, cho dù cô giấy dựa thế nào cũng không thể thoát ra vòng tay cứng như sắt của hấn. Hấn thân hình quá mức cường kiện, mà cô lại quá mức nhu nhược, căn bản không phải đối thủ của hấn, khi hấn phát động công kích cũng chỉ còn cách thúc thủ chịu trôi.

Hấn hôn cô thật sâu, nuốt vào mơ hồ thờ dục cùng với tiếng kháng nghị của

cô, ngón tay tìm đến búi tóc của cô, nhẹ nhàng cởi bỏ, dùng những ngón tay dài trải qua những ngọn tóc đen phân tán trên mặt nước. Hấn sớm đã nghĩ muốn xem hình dáng cô khi tóc dài rồi tung. Khi không còn những thứ quần áo đáng sợ cùng với vẻ người lớn kiêu tóc kia, cô thật sự là một chuyện kinh hi.

Hai chân đạp không đến đáy bể, Phương Khoản Khoản chỉ có thể hư nhược dựa vào trước ngực hấn. Không biết bởi vì nước ấm, vẫn là bởi vì hấn hôn có đoạt nhân khí phách, cô chỉ cảm thấy thần trí mê ly, ngay cả tứ chi đều mềm yếu, không có chút sức lực nào.

Một chút lý trí còn sót lại muốn cô lập tức kêu to, muốn cô phản kháng. Cô dùng bàn tay mềm mại đánh vào đầu vai rắn chắc đầy cơ bắp của hấn, nhưng là hấn chẳng những không có nửa điểm phản ứng, đau ngược lại là tay cô. Hấn khí lực thật lớn, kiểm chế thân thể của cô, thăm dò tới nơi cho tới nay chưa ai từng chạm tới.

Cô bởi vì hấn chạm vào mà trừng lớn ánh mắt, bởi vì kinh suyễn mà đôi môi đỏ mọng khẽ mở, chiếc lưỡi của hấn vẫn cuồn cuộn đã mà giữ lấy, ám chỉ ý đồ của hấn.

Khoản Khoản cảm giác được dưới nước thân thể hai người vô cùng gần nhau, dục vọng của hấn tác động đến cô, khiến cho cô không tự giác được run rẩy.

Lần đầu tiên từ khi chào đời tới nay, cô bị ngọn lửa tình dục dụ dỗ, có thứ cảm xúc xa lạ nào đó đang nắm giữ tâm trí cô, cô vụng về hôn lại hấn, cảm giác được cánh tay của hấn vây quanh cô càng ngày càng chặt.

Một loại cảm giác giống như muốn huỷ diệt tất cả đem lý trí của hấn hoàn toàn đốt cháy, làm cho hấn căn bản không thể tự hỏi. Hấn hưởng thụ trong lòng thân thể mềm mại, hấn cảm thấy trước nay chưa từng có nhu cầu, hấn dường như muốn ngay tại chỗ này giữ lấy Khoản Khoản.

Thân thể của cô tuy không nghiêng về phía cốt cảm mỹ nữ nhưng dáng người nở nang lại như thể thích hợp hấn ôm ấp, không nghĩ tới dưới lớp quần áo cũ kĩ kia, đúng là trần bảo hiểm có.

Hấn môi dùng ở chiếc cổ trắng nõn, cắn cắn nơi đó cắn thẹn da thịt, ngấm đen ngón tay xoa nắn phấn hồng nụ hoa trước ngực cô, đôi lấy tiếng thở dốc từ cô. Cái miệng của hấn mang theo tình dục tươi cười, xem ra có chút tà ác. “Dừng tay.” Cô thở dốc nói, lại khó có thể xác định có phải hay không thiệt tình muốn hấn dừng tay.

Tay hấn như thể tà ác, xoa nắn tu nhân nụ hoa, thậm chí còn đi vào nước, chạm tới tới mềm mại dung mạo.

“Là gia sư em lại có thể nói dối như vậy sao? Thành thực chút, em cũng sẽ rất thích nó” Hấn ngoảnh mặt làm ngơ, ngón tay dài tiến vào đoá hoa xinh đẹp, cùng làn nước ấm áp vỗ về chơi đùa.

Toàn thân cô run lên, cảm nhận ngón tay hắn đang đi vào nơi mềm mại ấy, thậm chí còn thật sâu tiến vào, quá nhiều cảm giác sâu sắc làm cho cô cảm thấy có chút đau đớn. Cô chưa từng trải qua loại cảm giác này, hành động của hắn như dẫn theo ngọn lửa đang không ngừng hướng cô thiêu đốt. Giờ phút này lý trí không còn tồn tại, cô chỉ biết bất lực phối hợp theo động tác của hắn.

“Anh -” Cô nói không lên lời, mở to đôi mắt ướt át, tầm mắt tất cả đều mờ hồ không rõ.

Hắn mê muội trước vẻ mặt của cô, kinh ngạc vì phản ứng kịch liệt của cô, trong lúc kích tình cô thực sự rất đẹp.

Điều này khiến hắn không tự chủ được tưởng tượng nếu cô chân chính cùng hắn triển miên sẽ có bộ dáng như thế nào? Chỉ tưởng tượng đến đây thôi cũng đủ làm hắn phát điên.

Đường Bá Vũ đem cô để ở bên cạnh ao, như cũ dùng môi cùng hai tay tra tấn cô.

Hắn dùng miệng ngậm lấy nụ hoa phấn hồng, rồi sau đó dùng răng khế cắn. Miệng cô phát ra bất lực tiếng rên rỉ, hai tay gắt gao ôm cổ hắn, rất sợ hội chìm vào trong nước, sa vào ý loạn tình mê.

Cô bị nhốt giữa một bên là lạnh như băng đá cảm thạch, một bên là thân hình cực nóng của hắn, ngay cả hô hấp đều khó khăn. Ngón tay hắn tiến vào rồi rút ra thông thả, trêu chọc những cảm giác mãnh liệt cô chưa từng trải qua. Cô cắn chặt môi, muốn kiềm chế tiếng thở dốc sắp tràn ra.

Hắn nhận ra ý đồ cô, tay kia tách ra hàm răng đang cắn chặt môi. Ngón tay dài vẫn không ngừng trêu đùa dưới thân phiến non mềm.

“Em là một người đàn bà toàn diện, hãy cảm nhận những gì ta mang lại cho em, không cần kháng cự.” Hắn thân hình để sát vào người cô, cảm nhận người con gái dưới thân đang không ngừng run rẩy.

Như là có ngọn lửa trong người bùng nổ, cô bởi vì hắn chạm đến mà phát ra rất nhỏ thét chói tai, quá nhiều vui sướng theo ngón tay hắn mang lại, cô không thể nhẫn nại phát ra tiếng thở dốc, sau đó cắn đầu vai hắn lưu lại dấu vết của riêng cô.

Hắn nhắm chặt mắt cảm thụ trong cô đang chặt chẽ bao lấy ngón tay của hắn, kia ôn nhuận xúc cảm cơ hồ làm cho hắn phát cuồng. Hắn như thế muốn cô, quả thực không thể nhẫn nại. Nhưng trong đầu vẫn có chút lý trí nhắc nhở hắn không thể xúc động như vậy, nơi này là ao nước nóng.

Hắn muốn ở mềm mại trên giường, cần thận tìm hiểu từng cm trên người cô, không bỏ qua bất kỳ phản ứng xinh đẹp nào của cô.

Hơn nữa, cô vẫn là Đường Tâm gia sư; nếu như trước kia hắn có thể tùy ý cùng cô qua lại, nhưng đối với Khoản Khoản, hắn lại có một khát vọng rất lớn, giống như muốn vĩnh viễn giữ lấy cô. Trên thực tế, hắn chưa từng khát

vọng một người đàn bà nào giống như hấn muốn cô. Cô vẫn là như thế mềm mại cùng với nữ tính, hoàn mỹ thích hợp hấn ôm ấp.

Một khi ham muốn với cô nhiều như vậy, hấn không thể đem cô để lại Đường gia.

“Khoản Khoản.” Hấn lần đầu tiên kêu gọi tên của cô, môi còn đang ở cổ cô tàn sát bừa bãi.

Cô từ từ theo cực đỉnh tỉnh táo lại, ở hấn trong ngực hư nhược, không thể nhớ nổi rốt cuộc chuyện gì vừa xảy ra. Thân hình là mềm yếu vô lực, nàng chỉ có thể leo lên hấn, cảm thụ hấn cường ngạnh như thiết thân hình cho nàng ấm áp.

Nhưng mà, những lời hấn nói ngay sau đó khiến cô toàn thân lạnh như băng.

“Ta sẽ ở trong thành phố an bài cho em, nếu em muốn ra nước ngoài cũng được, bất quá không được để cho Đường tâm biết chuyện này. Ta sẽ thay em mua nhà, cũng mua xe cho em, cho em tất cả những gì em cần.” Hấn nói ra biện pháp hấn cho là tốt nhất, trong lòng thầm nghĩ cô nhất định sẽ rất vui mừng, dù sao có rất nhiều người đàn bà tranh nhau tới đầu rơi máu chảy cũng chỉ vì muốn làm tình nhân của hấn.

Nhưng khi hấn cúi đầu, hấn lại thấy khuôn mặt bởi vì tức giận mà cứng ngắt.

“Tôi sẽ không trở thành tình nhân của anh!” Cô gần từng tiếng nói, chưa dứt lời còn thưởng cho hấn một cái tát trợ uy.

Đường Bá Vũ ngốc sững sốt ở trong ao, thấy Phương Khoản Khoản phản nộ lên bờ, cầm quần áo của hấn che đậy thân thể liền đi ra ngoài.

Cô kiêu ngạo cao nâng đầu, nháy mắt ngăn không cho nước mắt rơi xuống.

Cô không phải đang giả vờ, lời đề nghị của hấn làm cho cô tức tới phát khóc.

Hấn đứng trong ao, vuốt bị đánh sưng đỏ mặt. Bị nữ nhân cự tuyệt, đối với hấn mà nói là kinh nghiệm khó quên.

Nhưng rất nhanh, hấn lại quên một chuyện khác – Khoản Khoản mặc quần áo của hấn, vì vậy hấn đêm nay sẽ phải loả thân đi về chủ phòng.

Chương 4

Sau buổi tối gặp nhau ở hồ nước nóng, Phương Khoản Khoản bắt đầu trốn đông trốn tây, cố gắng muốn tránh cùng Đường Bá Vũ gặp mặt. Cũng may Đường gia đủ lớn, nếu cố ý muốn trốn một người cũng không phải là chuyện khó. Nhưng khi người đó lại là một người vô cùng bá đạo, hơn nữa lại là chủ nhân nơi này thì việc trốn tránh liền trở nên có chút khó giải quyết.

Càng làm cho Phương Khoản Khoản tức giận muốn bóp cổ tay là, từ Mạc quản gia đến tất cả gia nhân, thậm chí cả Đường Tâm đều như muốn xem kịch vui, mỗi người đều cẩn thận quan sát. Sau đó trốn ở góc phòng, thảo luận say sưa tình hình mới nhất.

Đêm hôm tổng tài về nước, có người thấy Khoản Khoản toàn thân ướt đẫm, phăm phăm mặc quần áo của tổng tài chạy đi, vừa chạy vừa khóc trở lại phòng ngủ, mà một lúc lâu sau, Đường Bá Vũ vây quanh khăn tắm, tức giận đi vào biệt thự, toàn thân cơ bắp rắn chắc khiến người ta nhìn cứng lưỡi.

Toàn bộ gia nhân cảm như hén dán vào bên tường không dám động đậy, sợ bị bão thổi tới, lại trở thành đối tượng cho Đường Bá Vũ chút giận.

Mọi người suy đoán ngày càng nhiều, thậm chí từ quản gia đầu sỏ, bắt đầu làm bàn tán xôn xao, đánh cược Phương Khoản Khoản có hay không có biện pháp sau khi thu phục Đường Tâm, nhân tiện ngay cả Đường Tâm ba ba cũng hàng phục nốt.

Khoản Khoản cho dù có ngốc nghếch đến đâu, cũng cảm nhận được mọi người chờ mong ánh mắt, hành động lẫn trốn của cô lại gặp trở ngại, tất cả bọn họ như cố ý định đẩy cô về phía Đường Bá Vũ.

Cô cau mày đem suy nghĩ lung tung bỏ ra khỏi đầu, chuyên tâm tìm kiếm Đường Tâm. mấy ngày nay thời tiết không ổn định, cô bé bị cảm, đã ho mấy ngày, đã vậy cô bé lại không chịu uống thuốc, mỗi lần đến giờ uống thuốc, hai người lại giống như đang đùa quan binh bắt cướp.

“Đường Tâm?” Khoản Khoản đi vào thư phòng, thăm dò hỏi. Âm u trong thư phòng, có mùi sách cũ.

Mơ hồ nghe thấy sau rèm cửa sổ có tiếng động, Khoản Khoản cười khẽ, nhẹ nhàng tới gần.

Tay còn chưa đụng đến rèm cửa sổ, bên hông lại bị đôi tay nam tính như thép bắt lấy, trogn khi cô chưa phản ứng kịp, đôi tay kia đã kéo cô ra phía sau, làm cho cô ngã vào vòm ngực rộng lớn của ai đó.

“A -” Cô hô nhỏ ra tiếng, trong lòng đã đoán được ai đang tập kích mình.

Mùi nước hoa kia đã tuyên bố thân phận độc nhất vô nhị của hắn.

“Em đã tránh ta khá lâu rồi.” Trong thanh âm của hắn mang theo vui sướng của người thợ săn khi phát hiện ra con mồi của mình.

“Tôi phải tìm con gái anh trước đã, anh mau buông ra! Cô bé bị ốm, tôi phải giúp cô bé uống thuốc.” Khoảnh Khoảnh giãy dụa, cốc nước trên tay dễ dàng bị hấn làm rơi. Cốc thuốc rơi xuống thảm, trong vài giây đã đem chiếc thảm làm bẩn.

“Tối chiều cô ta trước đã.” Hấn không đem cô quay mặt lại, bàn tay ngăm đen dễ dàng cầm lấy cằm của cô, làm cho góc độ của cô phù hợp với hấn. Đôi môi cực nóng của hấn che miệng cô lại, tham lam hấp thụ sự ngọt ngào nơi đó.

Hấn nhìn không được phát ra tiếng gầm nhẹ, giống như dã thú đang chuẩn bị hưởng dụng thức ăn của mình.

“Em làm sao có thể tránh được ta, em có biết ta nhớ thứ này nhiều đến thế nào không?” Lưỡi hấn rút ra, liếm lên đôi môi đang run rẩy của cô.

Cô muốn tránh đi, nhưng hấn không cho phép, ngược lại càng dùng sức đem cô ôm chặt vào trong ngực, bắt buộc cô cảm nhận mùi hương cùng tiếng tim đập của hấn.

“Sau đêm hôm đó, ta chỉ có thể nghĩ đến em, ta giống như là đứa nhóc mười tuổi, trong đầu không lúc nào không muốn em. Khi ta chuẩn bị kí hai hợp đồng lớn, mấy người cán bộ cao cấp kia đều bị ta làm phiền tới mức tất cả la hét muốn từ chức tập thể. Vào ban đêm ta nghĩ muốn em, sau đó đau đớn tới mức không thể đi vào giấc ngủ.” Tay hấn cầm chặt bàn tay mềm mại của cô, bắt buộc cô quay lại, cảm nhận dục vọng cứng rắn giữa hai chân của hấn. Khoảnh Khoảnh sợ hãi muốn chạy trốn, nhưng lực bất tòng tâm. Hấn mạnh như vậy, cô căn bản không thể tránh ra. Tay nàng cùng thân mình của hấn chỉ cách nhau một tầng vải dệt, nóng rực độ ẩm xuyên qua làn vải truyền đến, làm cho nàng khần trương không biết làm sao.

“Đáp ứng đề nghị của ta, ta có thể cho của em vượt xa so với những gì em tưởng tượng.”

Trong giọng nói trầm thấp của hấn hứa hẹn sẽ cho cô một cuộc sống vật chất giàu sang cùng với nhiệt liệt kích tình.

Chính là..... lời hứa hẹn của hấn cũng không bao gồm tình yêu.

Khoảnh Khoảnh ra sức muốn đẩy ra hấn.

“Tôi chưa từng đáp ứng trở thành tình nhân của anh.” Cô lấy móng manh thanh âm nói, lòng bàn tay nắm chặt, không muốn cùng hấn tiếp xúc quá mức thân thiết.

Không thể phủ nhận, Đường Bá Vũ xác thực có sức hút rất lớn, cô bị hấn hấp dẫn, nhưng từ nhỏ được dạy dỗ làm cho cô không thể tiếp nhận sự dụ dỗ của hấn. Cô không phải là một người tùy tiện, khi cô chấp nhận vì ai đó mà trả giá thì đó là vì cô thật sự yêu người ấy.

Vẻ mặt của hấn chuyển biến thành hung ác.

“Ta không cần em có đáp ứng hay không. Sự cự tuyệt của em không thể

ngăn cản ta, ta có thể ở trong này có được em.” Hấn đã man nói, hai mắt lợi hại nhìn chăm chăm vào cô, cầm lấy thắt lưng của cô, cách mấy tầng vải dệt, dùng dục vọng cứng rắn như đá của hấn va chạm tới nơi mềm mại của cô. Cảm giác kì dị bắt đầu từ nơi mềm mại nhất bắt đầu thiêu đốt làm cho hai chân cô như nhũn ra. Cô dùng sức cắn môi, dùng đau đớn chống lại sự dụ hoặc từ hấn, không muốn cùng hấn trầm luân.

“Anh không thể như vậy!” Cô giãy dụa, lại làm tăng sự ma sát giữa hai người, độ ẩm tăng cao, khiến cho khuôn mặt của cô đỏ bừng.

Lớp vải ngăn cách giống như không tồn tại, cô có thể cảm giác được dục vọng của hấn, nóng rực để sát vào người cô, thông thả mà gợi cảm và chạm cùng cọ sát, giống như đêm hôm đó ở trong ao nước nóng, giờ phút này hấn hoàn toàn không có chút nào giống với người văn minh, chỉ có bản năng đoạt lấy nguyên thủy.

“Không ai có thể cãi lời ta, cho tới bây giờ đều không có.” Hấn tuyên bố, bàn tay di chuyển đến ngực cô, cách áo sơ mi nhẹ nhàng xoa nắn.

“Chẳng lẽ anh không để ý tới ý nghĩ của Đường Tâm? Cô bé đều rất phản đối anh quan hệ với gia sư, nếu anh còn có nửa điểm trách nhiệm của người làm cha, để ý vấn đề giáo dục cô bé, anh sẽ không thể chạm vào tôi.” Cô thở hào hển nói ra lý do đã suy nghĩ mấy ngày nay, cô biết chỉ cần mang Đường Tâm ra có thể ngăn cản ý đồ nhúng chàm cô của hấn.

Lời này vừa nói ra, Đường Bá Vũ quả nhiên hơi dừng lại một chút. Hấn thông thả ngẩng đầu, đem thân thể của cô quay lại, khiến cho hai người mặt đối mặt.

“Em đang uy hiếp ta?” Hấn nheo lại mắt.

Khoản Khoản kịch liệt lắc đầu, đơn thuần như cô làm sao biết cách uy hiếp người khác.

“Tôi chỉ là muốn tự bảo vệ mình, dù sao... ách... Anh trông rất kích động.”

Cô ấp a ấp úng nói, sau đó thử di chuyển ra chỗ khác.

Mới di chuyển được mấy cm, chỉ thấy Đường Bá Vũ khước miệng đột nhiên lộ ra một chút tươi cười, hấn ác ý thẳng lưng, va chạm vào nơi mềm mại của cô, khiến cô không khỏi bật ra tiếng thở dốc, khoảng cách giữa hai người lại trở về con số không. Hấn vẫn ở nơi mềm mại nhất của cô không muốn dời.

“Kích động? Em còn chưa gặp ta chân chính kích động bộ dáng.” Hấn chậm rãi nói, bàn tay ngăm đen làm cản đi vào trong quần bò của cô, kề sát da thịt mềm mại hướng vào bên trong tìm kiếm.

“Anh đang làm gì?” Khoản Khoản thất kinh thét chói tai, thử lui lại nhưng chỉ có thể miễn cưỡng dời nửa người trên.

Tay hấn mang theo độ ẩm nóng rực, ở trong quần bò di động, bàn tay cùng da thịt cô không có bất kì khoảng cách nào, bàn tay ngăm đen lướt qua da thịt mềm mại trên bụng cô, dễ dàng chạm tới nội y trong cùng.

“Ren ?” Hấn dựa vào xúc cảm trên tay, nhướn mày hỏi.

“Dem tay của anh bỏ ra.” Cô giãy dụa, đỏ bừng mặt, ngay cả kiêu tóc cũng nhắc đều bởi vì giãy dụa mà tuột ra, mái tóc đen nhánh xoã ra hai bên thân người cô. Giờ phút này cô lộn xộn mà mềm mại đáng yêu, có ma lực khiến đàn ông điên cuồng.

“Em như thế nào có thể muốn dã thú buông tha cho miếng ngon tới tận miệng?” Hấn mỉm cười tà ác, càng hướng bên trong tìm kiếm, tách khỏi vải nhỏ bé kia, chạm tới nơi mềm mại nhất giữa hai chân của cô, dùng nóng rực bàn tay cảm nhận nơi đó.

Khoản Khoản khó có thể hô hấp, sắp không chế không được tiếng thét. Cô chưa từng trải loại chuyện này, từ nhỏ đến lớn con trai đều nói cô ngốc nghếch, vừa béo lại vừa xấu, mà hấn bên người mỹ nữ vô số, làm sao có thể đối với cô có hứng thú?

“Anh không phải thật lòng, anh chỉ là muốn bắt nạt tôi thôi.” Phát hiện tay hấn đang vòng ra phía sau, dễ dàng cởi bỏ móc áo lót, cô quả thực muốn khóc thành tiếng. Cô liều mạng né tránh, nhưng vẫn không thoát khỏi vòng tay của hấn.

Khuôn mặt anh tuân như ma quỷ của hấn vẫn đang mỉm cười, khí chất tà ác lại giống như chân chính ác ma. Hấn cởi chiếc áo ra, làm cho đầy đặn bộ ngực sữa thoát khỏi trời buộc, sau đó thông thả cúi đầu, cách áo somi ngậm lấy nụ hoa mê người kia mạnh mẽ mút vào. Miệng hấn làm ướt chiếc áo khiến cho nó trở lên trong suốt, dính sát vào nụ hoa mầm cảm.

Khoản Khoản hít sâu một hơi, tình dục kịch liệt từ trong miệng hấn truyền đến, làm cho cô không chế không được mà run lên. Cô chưa từng trải qua điều này, cảm giác hấn mang lại khiến cô sa vào trong đó, trong miệng vô thức phát ra những tiếng ngâm nga mê người.

Đôi mắt sâu thẳm của hấn vì tình dục mà nheo lại, nhẹ nhàng cởi bỏ áo somi của cô, trực tiếp đụng chạm tới nụ hoa mầm cảm của cô.

“Ta không ngừng nhớ tới em ở trong nước thân mình như thế nở nang, như thế trong suốt, cảnh tượng đó ám ảnh ta tới điên rồi.”

Tay hấn như cũ vẫn hướng nơi mềm mại tìm kiếm. Khi ngón tay của hấn tiến vào trong, cô khiếp sợ mở to mắt, vừa lúc nhìn thẳng vào đôi mắt hấn, hai người trán để sát vào nhau, tiếng thở dốc của cô bị hấn nuốt vào trong miệng.

“Khi ta chạm vào em, hãy nhìn cho kĩ.”

Đường Bá Vũ chậm rãi nói, ngón tay dài nhẹ nhàng di chuyển, mềm nhẹ dụ dỗ cô, ngón tay thô ráp của hấn làm càn ma sát, bởi vì cô run run mà cười khẽ.

“Em cũng đã đợi ta.”

Hấn ám chỉ, trầm thấp tiếng nói giống như tình nhân đang nói lời thân mật

với nhau.

Khoản Khoản đã không thể nói được, tay cô túm lấy áo của hắn, đem hắn trở thành vật chống đỡ duy nhất, theo hắn mỗi lần tiến vào rồi rút ra mà thở hào hển. Thanh âm thở dốc của cô dừng lại trên chiếc cổ cường tráng của hắn, bởi vì khát vọng được giải phóng mà nhìn không được cản hắn.

Khi ngón tay hắn chạm tới nơi mẫn cảm nhất của cô, cô dường như thét lên. Hắn như thế nào có thể dụ dỗ cô như vậy? Bây giờ đang là ban ngày ban mặt, mà bọn họ đang ở trong thư phòng, lúc nào cũng có khả năng có người tới đây, mà quân gia có khả năng đang dán trên cửa nghe lén.

Thời gian cùng địa điểm không thích hợp nhất lại kích thích dục vọng bùng nổ, phản kháng của cô yếu dần, chỉ có thể mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Đường Bá Vũ khoe miệng mang theo mỉm cười, chân hắn liền chen vào giữa hai chân cô, bắt đầu cởi đi chướng mắt quần bò

“Ắt xì!” Phía sau rèm cửa vang lên tiếng hất xì làm cho động tác của hắn nhất thời cứng đờ.

Khoản Khoản trong khoảng thời gian ngắn tỉnh táo lại, cô kinh hô một tiếng, đột nhiên phát hiện hai người giờ phút này vẫn đang quần quít lấy nhau, mà tay hắn vẫn còn đang chạm đến nơi xấu hổ nhất của cô.

Cô vội vàng đẩy hắn ra, một tay nắm vạt áo, một tay kia lôi kéo quần bò, vì trọng tâm không vững liền ngã trên sàn nhà.

Đường Bá Vũ vẻ mặt bình tĩnh, trên trán lãnh khuôn mặt như bao phủ vạn năm hàn băng. Thân thể hắn bởi vì dục vọng mà đau đớn, bị đánh gãy giữa chừng khiến hắn càng thêm khát vọng Khoản Khoản. Hắn nắm chặt hai tay, có chút hoang mang không hiểu vì sao chính mình lại khát vọng nàng đến vậy?

Bị người khác “bỏ qua” khiến cho hắn có chút nôn nóng, hắn đi nhanh về phía trước, trong mắt là kinh người tức giận, dùng sức kéo ra rèm cửa sổ.

Khi thân hình con gái xuất hiện sau rèm cửa sổ, tiếng rống giận bên miệng liền vụt và bị nuốt vào trong bụng.

Đường Tâm mở to hai mắt nhìn, hai tay che miệng, như muốn ngăn lại tiếng hất xì kia.

Cô bé xấu hổ trát trát mắt, không được tự nhiên chào hỏi.

“Hi, ba ba.” Cô bé thật sự không biết mình phải nói gì.

“Con trốn ở chỗ này bao lâu rồi?” Đường Bá Vũ nhíu mày, ban đầu tức giận hiện tại lại mang vài phần xấu hổ.

“Đã lâu rồi. Con trốn ở chỗ này chơi đồ chơi, không muốn uống thuốc.” Đường Tâm tầm mắt thật cẩn thận chuyển sang người Khoản Khoản.

“Lúc hai người vừa vào, con cũng muốn đi ra nhanh một chút, nhưng vẫn không tìm được thời cơ thích hợp, mà hai người lại đang rất bận rộn, con chỉ có thể trốn ở trong này không có đi ra.” Cô bé vô tội nói, xem ra rất hợp lý nhưng trong giọng nói lại có chút tiếc nuối.

Nếu không phải không nhìn được hắt hơi, cô đại khái có thể trông thấy toàn bộ quá trình rồi.

Khoản Khoản mặt đỏ bừng. Cô sợ hãi sửa sang lại quần áo, thất bại căn môi, trong lòng rên rỉ.

Đường Tâm đã muốn đủ chán ghét cô, giờ lại khiến cho cô bé trông thấy cảnh này. Cô bé nhất định sẽ nghĩ cô cũng giống như những người gia sư trước đây, vì ham vinh hoa phú quý, muốn tiếp cận Đường Bá Vũ cho nên mới đến Đường gia.

Cô bối rối mặc quần áo, nước mắt tràn mi mà ra. Trong khi sửa sang lại quần áo, vụng trộm rơi lệ.

“Ô ô, ba ba, ba làm gia sư của con khóc rồi.” Đường Tâm nhỏ giọng nói, bỏ lại trong tay đồ chơi, thử tới gần Phương Khoản Khoản.

Đường Tâm tuy rằng tính tình không tốt, nhưng rất thông minh, chỉ cần nhìn phản ứng vừa rồi của Phương Khoản Khoản liền có thể đoán ra, Phương Khoản Khoản là thật tâm muốn làm gia sư cho cô, người có mưu đồ gây rối chính là ba ba.

Không biết vì sao, nhận ra điều này khiến tâm tình của cô bé trở nên rất tốt, cũng làm cho cô bé càng thêm thích Phương Khoản Khoản.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Cô bé an ủi, vụng về vỗ Khoản Khoản lưng.

Khoản Khoản rót cục nhũn nại không được, nước mắt chảy xuống không ngừng. Cô lấy mu bàn tay lau nước mắt, hai má bởi vì nước mắt mà ẩm ướt.

“Các người cha và con gái đều giống nhau, đều là ác ma chỉ biết bắt nạt người khác!” Cô lên án.

Cả người lớn lẫn đứa nhỏ cùng nhíu mày, quả nhiên là hai cha con, biểu hiện trên mặt giống nhau như đúc.

Đường Tâm đầu tiên không phục.

“Cháu so với ba ba tốt hơn nhiều.” Cô bé lớn tiếng kháng nghị, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lợi hại của Đường Bá Vũ, ngữ điệu rồi đột nhiên nhỏ xuống mười mấy đề-xi-ben, giống như muỗi kêu.

“Ít nhất cháu sẽ không cứng rắn cởi quần áo của cô.” Cô bé sợ hãi rụt rè nói.

“Các người đều không hiểu lễ phép, đều tự cho là đúng, mặc kệ người khác có đồng ý hay không.” Khoản Khoản kích động nói.

Cô lui ra phía sau vài bước, muốn chạy ra ngoài, giữa hai chân còn có thể cảm nhận được cảm giác khi hấn ta chạm vào cô.

“Không cần đem ta cùng tiểu hài tử so sánh với.” Đường Bá Vũ cau mày, không vui nhìn cô.

“Nhưng là, biểu hiện trên mặt ba giống như đứa nhỏ bị người khác cướp mất kẹo.” Đường Tâm không sợ chết nói, đột nhiên phát hiện chính mình ở trước mặt Khoản Khoản, lá gan của cô bé lớn hơn rất nhiều. Trước kia cô bé vừa nhìn thấy ba ba giận giữ, liền sợ tới mức tông cửa xông ra, làm sao còn dám như thế lên án?

Mơ hồ nghe thấy phía cửa truyền đến rất nhỏ tiếng vỗ tay, Đường Bá Vũ sắc mặt càng thêm khó coi.

Hấn bước nhanh về phía trước, mở ra cửa phòng khép hờ.

Quản gia lấy tao nhã tư thế ngã vào trong phòng, khi thấy biểu tình của Đường Bá Vũ như muốn giết người thì thái độ vẫn thông dong như trước. Tay của ông ta đang từ từ thế vỗ tay, tự nhiên thay đổi thành phủi đi bụi bân trên người.

“Chủ nhân, ta chỉ muốn nhắc nhở ngài, vài vị cán bộ đang chờ ngài, buổi tối ngài có một cuộc hội nghị quốc tế quan trọng phải chủ trì.” Ông cung kính nói.

Đường Bá Vũ nheo lại mắt, nhìn chăm chăm quản gia, bàn tay vươn ra, cơ hồ đã nghĩ tóm lấy gáy vị quản gia thích nghe lén.

“Nếu không phải ông chiếu cố ta từ nhỏ tới lớn, bây giờ ta nhất định sẽ giết ông.” Hần uy hiếp, sau đó xoay người, ánh mắt lợi hại nhìn về phía Khoản Khoản, tức giận rời khỏi thư phòng.

Quản gia vỗ vỗ bụi bần trên người, đi theo sau Đường Bá Vũ ra khỏi phòng. Mới đi ra được vài bước, ông ta vụng trộm quay đầu lại, vẻ mặt thường ngày không chút thay đổi mang thêm vẻ tán thưởng. Ông ta đối với Đường Tâm vươn ngón tay cái, thực khăng khải ca ngợi, mà tao nhã bước chân không có nửa phần chần chờ, nhanh chóng đi theo Đường Bá Vũ.

Đường Tâm nâng váy, lấy tiểu thực nữ tư thái tao nhã nhận quản gia ca ngợi.

Nhìn ba ba cùng quản gia đi xa sau, cô bé vội vàng lấy ra một cái khăn tay, thay Khoản Khoản lau nước mắt.

“Đừng khóc, cái người bắt nạt cô đã đi rồi, cô tạm thời an toàn rồi.” Sự việc từ nay về sau xảy ra thế nào cô bé cũng không dám cam đoan, bộ dáng ba ba như là đang đói bụng lắm, mà Khoản Khoản chính là bữa tiệc Noel khiến ông ấy thêm muốn

“Cô muốn đi khỏi nơi này.” Khoản Khoản khóc nức nở nói. Cô sẽ không bao giờ đồng ý ở lại đây nữa, cô chịu đủ Đường Bá Vũ tiến sát từng bước, hấn ý đồ vượt qua nàng có khả năng thừa nhận.

“Hần muốn câu dẫn cô, mà cháu cũng không thích cô.” Cô khóc, thầm nghĩ phải nhanh một chút trở về nhà. Ở Đường gia làm việc chưa tới một tháng, cô đã muốn tuyên bố từ bỏ.

“Cháu làm sao có thể không thích cô? Cô cùng đám gia sư treo đầu dê bán thịt chó lúc trước không giống nhau! Cô không phải còn muốn sửa chữa lễ phép cho cháu sao? Giờ cô lại muốn buông tay.” Đường Tâm cố gắng thuyết phục, không hy vọng Phương Khoản Khoản dễ dàng như vậy liền gờ cờ trắng.

Khoản Khoản thật vất vả ngừng khóc, cô ngẩng đầu lên, có chút không thể tin được nhìn cô bé.

“Cho dù thấy một màn kia, cháu vẫn nguyện ý tin tưởng cô sao?” Nàng không hiểu, vì sao Đường Tâm thái độ lại thay đổi nhanh như vậy?

“Cháu cũng không phải là người mù, đương nhiên nhận ra cô không giống những người phụ nữ trước đây. Lúc này không phải cụ dụ hoặc ba ba, mà là ba ba đối với cô có ý đồ, cô thật sự vô tội.” Đường Tâm mỉm cười, chờ mong nhìn Khoản Khoản.

“Cô sẽ không muốn bỏ lại cháu chứ? Cháu vất vả lắm mới gặp được một người thực lòng muốn dạy dỗ cháu...” Cô bé nháy mắt, xây dựng hình tượng đáng thương.

Khoản Khoản mềm lòng, căn bản không chịu nổi khẩn cầu, cô cắn môi, vuốt Đường Tâm khuôn mặt, trong lòng có ngàn vạn lần giãy dụa.

Biết ở lại chẳng khác nào chờ Đường Bá Vũ lại đến xâm phạm, nàng thành trì nhất định có ngày thất thủ, nhưng cố tình Đường Tâm lại làm cho cô không đành lòng, trong lòng cô đang cực kỳ mâu thuẫn.

Đường Tâm còn đang thuyết phục.

“Làm ơn người lưu lại đi, cháu sẽ ngoan ngoãn học bài với uống thuốc, thậm chí còn có thể giúp đỡ cô né tránh ba ba, ông ấy gần nhất rất bận, sẽ không đến quấy rầy cô.” Vì muốn Khoản Khoản ở lại, cô bé không ngại liền nói dối.

Một lúc lâu sau, Khoản Khoản đầu hàng thở dài.

“Được rồi. Vì cháu, cô sẽ ở lại.”

Cùng Đường Tâm ở chung lâu, Khoản Khoản cũng càng ngày càng thích cô bé. Không giở trò tai quái, Đường Tâm thập phần khiến người khác yêu thương.

“Như vậy, cháu có thể hỏi cô một vấn đề sao?” Đường Tâm nhẹ nhàng thở ra, trong lòng nghi hoặc đang rất muốn được giải đáp.

Khoản Khoản gật đầu, nắm tay Đường Tâm đi ra thư phòng. Thuốc cảm mang đến đã bị đổ, phải quay lại phòng bếp để lấy. Trong lòng cô lo lắng Đường Tâm bị cảm, vừa mới sờ mặt cô bé, hình như có chút sốt.

Đường Tâm vẽ mặt chờ mong đặt câu hỏi:

“Cô hôm nay đúng là mặc quần lót bằng lụa sao?” Khoản Khoản bởi vì khiếp sợ mà ho khan mãnh liệt, trên hành lang vang lên, thật lâu không thể bình ổn.

Đường Tâm cảm cúm, đến ban đêm thì chuyển sang phát sốt. Trẻ con sức đề kháng còn kém, cảm cúm nếu không được chăm sóc cẩn thận, lại không chịu uống thuốc mà chạy khắp nơi, đại khái lại còn trúng gió, bệnh tình lập tức sẽ nặng thêm. Đến nửa đêm, cô bé mệt tới mức chỉ có thể nằm trên giường, bởi vì sốt cao mà rên rỉ, hai má vừa hồng vừa nóng.

“Rất thoải mái.” Đường Tâm nhẹ giọng nỉ non, ngoan ngoãn uống thuốc sốt Phương Khoản Khoản đưa tới bên miệng.

“Cháu thử ngủ một chút, tỉnh ngủ sẽ đỡ hơn nhiều.” Khoản Khoản che dấu trong lòng lo lắng, miễn cưỡng mỉm cười an ủi cô bé.

“Cháu rất rét, làm thế nào cũng ngủ không được, cô cùng cháu ngủ được không?” Cô bé đáng thương hề hề nói, ngày thường quý linh tinh lúc này không còn sót lại chút gì.

Khoản Khoản gật đầu, thay khăn ướt trên đầu cô bé, dùng hai má chạm vào khuôn mặt vì bị sốt mà đỏ lên của cô bé. Độ ẩm vẫn không biến mất. Cô càng lúc càng lo lắng.

“Cô lại đi thay nước, sau đó đổi áo ngủ tới ngủ cùng cháu.” Cô cứng ngắc mỉm cười, biết Đường Tâm đang rất bất an, cô phải cẩn thận trấn an cô bé.

Bưng lên thau nước. Cô ra khỏi cửa phòng đến phòng tắm lấy nước, vẫn cảm thấy rất lo lắng. Từ trong phòng tắm đi qua đại sảnh cô gặp Đường Bá Vũ một thân tây trang trắng đang chuẩn bị ra ngoài, trong lòng ngực đột nhiên dấy lên lửa giận “Anh thế nhưng còn muốn ra ngoài?” Cô không thể tin được liền chất vấn, vọt tới trước mặt ngăn cản không cho hắn rời đi.

Chuyện xấu hổ trong thư phòng lúc trước giờ phút này bởi vì lo lắng cho Đường Tâm mà con đã hoàn toàn vút sang một bên.

“Ta có trọng yếu hội nghị cần chủ trì, Sau đó phải bay đi New York gấp.” Hắc nhếch mày, không hờn giận nhìn cô.

“Nhưng Đường Tâm đang bị ốm kia mà! Anh chẳng những không có đi chăm sóc cô bé, thế nhưng còn muốn đi chủ trì cái quỷ gì hội nghị, thậm chí muốn ra nước ngoài nữa? Cô bé đang phát sốt, cô bé sẽ bị lạnh, anh có thể ở lại cùng cô bé ngủ làm cho cô bé an tâm một ít sao?” Khoản Khoản phẫn nộ, cô chưa bao giờ gặp qua người cha nào vô trách nhiệm như vậy, Đường Bá Vũ thờ ơ, trong mắt cô thực tàn khốc tới cực điểm!

“Ta không phải cho thầy thuốc đến xem con bé sao? Thầy thuốc nói nó không có việc gì? Ngủ một giấc sẽ tốt. Về phần cảm thấy lạnh, Đường Tâm hẳn phải biết kia chính là cảm giác bình thường thôi!” Hắc lời nói không thể nói xong vì bị Khoản Khoản vẩy tay đánh gãy. Những lời này nghe vào trong tai cô, đều giống như những cây trâm. Nếu không phải cô không có cao lớn bằng người nào đó, cô thật muốn xông lên cho hắc một cái tát.

“Không cần đem cô bé trở thành thiên tài, cô bé đang bị bệnh, cô bé vẫn còn là một đứa nhỏ a! Cho dù nó có thông minh hơn người, lúc bị bệnh vẫn rất yếu ớt, cô bé cần sự quan tâm của anh, đừng coi cô bé giống con mèo, con chó nhỏ, chỉ cần vút cho thầy thuốc xử lý sẽ không có việc gì.” Khoản Khoản dùng sức kéo tay Đường Bá Vũ, muốn kéo hắc trở về phòng.

Đi không được vài bước, tay bị hắt ra, khiến cô chật vật ngã lăn trên mặt đất.

“Không cần cố tình gây sự, Đường Tâm sẽ biết chăm sóc chính mình.” Hắc cau mày, chỉ đem sự tức giận của Khoản Khoản suy nghĩ của đàn bà. Hắc đã quen dùng phương thức của chính mình đối đãi con gái, không thể bởi vì Khoản Khoản lửa giận mà đột nhiên thay đổi.

“Cô bé sẽ không! Cô bé chỉ là một đứa nhỏ, đứa nhỏ cần cha mẹ quan tâm, cô bé cần anh kia.” Khoản Khoản ngẩng đầu lên nhìn hắc, bởi vì lời nói và cử chỉ của hắc mà trái tim băng giá.

Giờ cô mới biết, vì sao Đường Tâm không biết lễ phép, không biết quan tâm người khác như vậy, bởi vì Đường Bá Vũ cho cô bé chính là thái độ hờ hững như vậy.

Phong phú vật chất chỉ có thể tẩm bổ thân mình, cũng không thể khiến tâm hồn người ta ấm áp, muốn một cái đũa nhỏ như thế nào thừa nhận chuyện này?

“Trong nhà có rất nhiều người có thể chăm sóc con bé.” Đường Bá Vũ nói, trên cao nhìn xuống nhìn xuống Khoản Khoản. Khi thấy trong mắt cô chứa đầy thất vọng, hắn có chút giật mình kinh ngạc.

Hắn không thể lý giải, vì sao cô lại kịch liệt yêu cầu hắn ở lại? Đường Tâm chẳng qua là nhiệm cảm nhẹ. Hắn trước kia chính là như vậy lớn lên, cho tới bây giờ đều là gia nhân tới chăm sóc, hắn chưa từng cảm nhận được sự quan tâm từ cha mẹ, cho nên căn bản không hiểu làm cách nào quan tâm tới con gái của mình.

“Nhưng là không ai có thể thay thế được anh, anh là cha của cô bé.” Khoản Khoản vẫn không chưa buông tha.

“Ta sẽ mau chóng xử lý xong chuyện ở New York, sau đó sẽ về Đài Loan.” Hắn hứa hẹn, trong lòng có chút phiền chán.

Hắn đồng ý, cũng không phải bởi vì quan tâm Đường Tâm, mà bởi vì hắn không muốn nhìn thấy trong mắt Khoản Khoản sự chỉ trích cùng thất vọng.

“Không, như vậy vẫn không đủ, anh căn bản là không nên đi ra ngoài! Đừng quan tâm tới những thứ này, bây giờ liền theo ta lên lầu đi, Đường Tâm còn đang chờ anh.” Khoản Khoản nói, đứng dậy nắm lấy bàn tay hắn, muốn hắn kéo trở về phòng chăm sóc cho Đường Tâm.

“Không cần được một tác lại muốn tiền một thước” Hắn cảnh cáo, dễ dàng giẫy khỏi tay nàng, xoay người đi ra ngoài.

“Chăm sóc con bé là công việc của cô, ta thuê cô là vì việc này. Nhớ kỹ, ta là ông chủ của cô.” Hắn trong giọng nói tràn ngập quyền uy, ở lấy nhân cung nghênh hạ đi ra đại môn.

“Không có lợi ích nào quan trọng hơn so với con gái của anh!” Khoản Khoản sau lưng hắn thét chói tai, phẫn nộ nói.

Có người vội vàng nâng dậy Khoản Khoản dậy, bội phục trước dũng khí của cô, cũng vì chủ nhân vô tình mà thở dài. Bọn họ cũng biết Đường Bá Vũ đối với Đường Tâm thái độ quá mức lạnh lùng, nhưng chưa từng có ai giám trực

tiếp nói ra, nhất là trong lúc hắn ra khỏi nhà chuẩn bị chủ trì hội nghị lại giám lớn mặt ngăn hắn lại, mệnh lệnh hắn trở về chăm sóc con gái.

Ngẫm lại, giám ra lệnh cho Đường Bá Vũ, cũng chỉ có những người không sợ chết mới làm được.

Nhìn Đường Bá Vũ rời đi, Phương Khoản Khoản hai nắm chặt, lửa giận mãnh liệt. Cô không thể dễ dàng tha thứ cho hành vi này của hắn. Nếu Đường Bá Vũ tiếp tục dùng cách này đối xử với Đường Tâm cô nhất định sẽ không tha cho hắn!

“Quản gia!” Cô kích động hô, trong lúc xúc động quyết định hành động kế tiếp.

Cô muốn trừng phạt hắn, khiến cho cái tên vô lương tâm kia một bài học. Dù sao hắn không cần bất kì ai, nếu cô cùng Đường tâm rời đi, nói không chừng hắn sẽ cảm thấy may mắn vì từ nay bên tai có thể thanh tĩnh.

Quản gia rất nhanh xuất hiện, nhìn Khoản Khoản trong mắt tất cả đều là sùng bái. Ông ta chăm sóc Đường Bá Vũ hơn ba mươi năm, còn có từng gặp qua người phụ nữ nào giám gầm lên với Đường Bá Vũ.

“Lập tức chuẩn bị xe.” Khoản Khoản chỉ thị, xoay người đi về hướng phòng của Đường Tâm.

Bọn người hầu tròn mắt há hốc mồm, mà quản gia khóe miệng lại thông thả hiện ra một chút quỷ dị tươi cười.

Bất luận Khoản Khoản muốn làm như thế nào, quản gia đã muốn quyết định nhất định sẽ nghe theo.

Cũng quyết tâm từ giờ trở đi sẽ trở thành người ủng hộ Khoản Khoản.

Ban đêm Đường gia, bởi vì Phương Khoản Khoản hành động mà náo nhiệt phi phàm.

Chương 5

Đường Bá Vũ từ New York trở về Đài Loan, đã là chuyện của năm ngày sau.

Cường kiện khí lực cũng không vì thời gian bay dài mà có vẻ mệt nhọc, hẳn bằng tốc độ nhanh nhất trở lại Đường gia, trong lòng có một chút không tình nguyện.

Mấy ngày nay tâm tình của hắn rất tệ, trong đầu luôn hiện lên thân ảnh của Phương Khoản Khoản, khi cô kinh ngạc, cô phẫn nộ, vẻ mặt cô khi bị cảm dỗ... Hắn dùng thời gian ngắn nhất giải quyết công việc ở New York, đem nguyên bản hành trình trong hai tuần áp xuống chỉ còn có năm ngày. Đây là điều chưa từng phát sinh trong cuộc đời của hắn. Không thể phủ nhận, lời nói của người phụ nữ nhỏ kia có vai trò không nhỏ khiến hắn quay trở về Đài Loan một cách nhanh nhất.

Sau khi dừng lại, bước ra khỏi xe Đường Bá Vũ chỉ thấy người quản lý gara vừa thấy hắn liền giống như đang gặp quỷ, sắc mặt trắng bệch xoay người chạy vào nhà lớn mật báo.

Theo Đường Bá Vũ đi tới, gia nhân bị dọa đến ngày càng nhiều.

“Chủ nhân -” Bọn người hầu muốn nói lại thôi.

“Tránh ra!” Hắn quát.

Có dự cảm xấu nảy lên trong lòng hắn, hắn nhanh hơn bước chân, rất nhanh đi vào chủ phòng. Dọc theo đường đi, hắn đẩy ra bất kì người gia nhân nào tiến đến ngăn cản, bước nhanh đi vào trong phòng Đường Tâm.

Trong căn phòng to như vậy ngoài sách vở bị vứt lung tung cũng không thấy bóng dáng Đường Tâm đâu cả, một chiếc áo ngủ bị cân thận đặt trên chăn bông, hắn nhận ra chiếc áo ngủ kia là của Đường Tâm thường mặc. Đường Bá Vũ nhướn mày, vẻ mặt trở nên hung ác nham hiểm dọa người, hắn thô lỗ đẩy ra những người có ý đồ tiến lên giải thích, đẩy ra căn phòng sát vách.

Gian phòng này bị thu thập càng sạch sẽ hơn.

Trong phòng đã không nhìn thấy dấu vết Khoản Khoản lưu lại, chai lọ trên bàn trang điểm cũng sớm biến mất, chiếc va li đặt ở góc phòng cũng không thấy bóng dáng. Nếu chỉ là ra khỏi nhà, quần áo sẽ không bị mang đi hết như vậy, giống như... cô ấy sẽ không trở về nữa.

Hắn mạnh tay mở ra tủ quần áo, phát hiện cô chỉ đem đi những thứ quần áo mang tới lúc trước, để những thứ quần áo hàng hiệu lại như đùa cợt hắn không thể dùng tiền bắt cô ở lại.

Từ sớm đã biết, cô không giống những người phụ nữ trước kia, cô đối với sự giàu có của hắn cũng không để ý nhiều lắm, khi rời đi cô cũng không mang theo thứ gì của Đường gia, chỉ trừ Đường Tâm.

Cô thế nhưng lại mang đi con gái của hắn!

“Bọn họ đi nơi nào?” Cuồng nộ tiếng gầm truyền khắp cả gian nhà chính.

Đường Bá Vũ xoay người lại, trừng mắt nhìn đám gia nhân đang phát run trước mặt. Chưa từng có người dám nghi ngờ quyền uy của hắn, càng không ai dám lừa gạt hắn, mà Phương Khoản Khoản lại thừa dịp hắn không ở Đài Loan liền mang con gái hắn đi!?

“Phương tiểu thư, cô ấy.....” Người gia nhân nuốt nước miếng, khăn trương lấy tay bảo vệ gáy của mình, sợ chủ nhân bởi vì hắn không ngăn cản hành vi của Phương Khoản Khoản mà tức giận muốn bóp chết hắn.

“Trong đêm ngải ra nước ngoài, gia sư liền mang tiểu thư đi, cô ấy nói tiểu thư cần được chữa trị, cũng cần sống một cuộc sống bình thường.”

“Các ngươi không ngăn cản cô ấy lại sao? Quản gia đâu? Người khác ở nơi nào?” Đường Bá Vũ phẫn nộ không thôi. Hắn thật không ngờ mới ra ngoài một chuyến, bọn người hầu liền tạo phản, để cho một người phụ nữ mang đi con gái của hắn!

“Lão Mạc, ông lăn ra đây cho ta!”

Hắn điên cuồng hét lên, tóc đen hỗn độn cùng trong mắt là đầy ngập lửa giận. Giờ phút này hắn giống như ma vương từ địa ngục đi ra.

“Chủ nhân.....” Người gia nhân nhỏ giọng gọi, lấy khăn tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Quản gia nói muốn chăm sóc tiểu thư, cũng cùng rời đi rồi.” Hắc bắt đầu bồi phục tài đoán trước của quản gia, biết Đường Bá Vũ sau khi về nước, nhất định sẽ tìm người khai đao, vì tránh né tức giận, quản gia trong khoảng thời gian ngắn nhất cũng đào tẩu theo.

Đường Bá Vũ tức giận tới mức nói không ra lời, hai tay nắm chặt, chậm rãi nheo lại hai mắt. Bỗng dưng, khước mắt nhìn thấy một mảnh vải đang lay động, hắc tiến lên vài bước, thấy đó là một chiếc nội y màu hồng phấn bị bỏ quên cô đơn nằm trên bàn trang điểm.

Bàn tay ngăm đen to lớn nắm lấy chiếc áo, chất vải mềm mại lướt qua đầu ngón tay, cảm giác giống như đang chạm đến da thịt của cô vậy.

“Bởi vì ta đêm đó không ở lại, không chăm sóc Đường Tâm, cô ấy liền mang Đường Tâm đi?” Khó có thể tưởng tượng, một người con gái như vậy lại giám cả gan làm loạn. Cô ấy là không sợ quyền thế hay căn bản chính là ngu xuẩn?

Hắc nắm chặt chiếc áo trong tay. Hơi ấm còn sót lại trên chiếc áo như còn đang phảng phất mùi hương đặc biệt của cô.

Gia nhân lui lại phía sau, lui đến phạm vi an toàn, xác định tánh mạng không bị nguy hiểm nữa mới có lá gan mở miệng.

“Gia sư, cô ấy nói...” Hắc nuốt nước miếng, có chút khiếp đảm.

“Nói!” Nghiêm khắc mệnh lệnh làm cho người ta không thể không vâng theo.

Gia nhân cố lấy dũng khí, đánh bạc tánh mạng nói:

“Cô ấy nói, dù sao ngài cũng không cần bắt luận kẻ nào, chỉ quan tâm lợi nhuận cùng với tham dự hội nghị vậy thì để lợi nhuận cùng với hội nghị sống cùng ngài cả đời là được. Cô ấy muốn dẫn Đường Tâm tiểu thư hưởng thụ cuộc sống của người bình thường.”

Sau khi trung thực nhấn lại, người gia nhân kia lập tức chạy như bay ra ngoài.

Trong mắt Đường Bá Vũ lộ ra nguy hiểm tin tức. Bởi vì cô dời đi ngược lại khiến máu sẩn bắn đã tính trong hắc nổi lên, hắc chờ mong nhìn thấy cô,

ngĩ làm cách nào để dạy dỗ cái kẻ đáng chết lại làm cho hấn khát vọng không thôi này.

Cao lớn thân hình quay lại, cảm xúc phần nộ ban đầu thoáng dịu đi chuyển thành ý cười lạnh lùng. Một chút cười lạnh bay lên cánh môi, làm cho hấn trông càng tăng thêm vài phần tà ác. Hấn đối với một người gia nhân khác đang đứng một bên hạ lệnh.

“Đi tìm Đỗ Phong Thần đến, bảo anh ta dùng mọi biện pháp, trong khoảng thời gian ngắn nhất tìm ra bọn họ ở đâu.” Đường Bá Vũ phân phó nói, nắm đen bàn tay vẫn nắm chặt chiếc áo màu phấn hồng kia.

Không ai có thể chạy ra khỏi bàn tay của hấn, nhất là cô, người phụ nữ vừa khiến hấn phần nộ lại vừa khiến hấn ham muốn không thôi.

Chiếc xe hơi xa hoa thông thả ra khỏi thành phố. Lái xe như đứng đông lửa, như ngồi đồng than, thậm chí ngay cả kính chiếu hậu cũng không dám nhìn.

Trên xe Đường Bá Vũ sắc mặt là xanh mét nhưng người đàn ông còn lại thì vẻ mặt đầy ý cười, trong xe không khí thập phần quý dị. Hấn lần đầu tiên thấy ông chủ phần nộ như vậy, trông giống như đang rất tức giận nhưng không dám nói gì.

Đỗ Phong Thần ném củ lạc lên sau đó há miệng chính xác đón được, thú vị nhấm nuốt. Hấn thoải mái ngồi trên chiếc ghế mềm mại trên xe, ánh mắt mang theo ý cười nhìn về phía Đường Bá Vũ, vẻ lười biếng cùng với quần áo hỗn độn khiến cho hấn nhìn qua không có chút nguy hiểm nào.

Nhưng chỉ một số ít người mới có thể biết được, bên trong cái vẻ lười nhác ấy lại chính là sự sắc bén như dao kiếm, người bên ngoài chỉ nhìn thấy bộ dáng tùy tiện của hấn mà không nhìn thấy được bộ mặt thật đằng sau lớp nguy trang ấy.

“Người tìm được nơi cô ấy ở lại chưa?” Đường Bá Vũ lần thứ sáu mở miệng hỏi, áp lực sự tức giận trong lồng ngực.

Lại ăn thêm mấy viên lạc, Đỗ Phong Thần mới miễn cưỡng mở miệng.

“Người định trả bao nhiêu tiền để mua tin tức của ta?”

Hắn mỉm cười hỏi lại, không tính buông tha cơ hội lừa đảo hiểm thấy. Có trời mới biết nhiều năm nay Đỗ Phong Thần hắn đã bị Đường Bá Vũ “chiếu cố” tận tình tới mức nào. Trong lòng hắn có nhiều lắm thù hận nhỏ muốn “hồi báo” lại nhưng đáng tiếc vẫn chưa có cơ hội. Cũng may ông trời phù hộ, Phương Khoản Khoản tới Đường gia, mà ngày thường bình tĩnh trấn định Đường Bá Vũ lại giống như một con dã thú bị đốt tới đuôi, mặt nạ tự kiểm chế đã sớm bị vứt sang một bên lúc nào không hay.

Từ khi làm việc cho Đường Bá Vũ, Đỗ Phong Thần còn chưa từng gặp qua tình huống Đường Bá Vũ không khống chế được. Hắn đã nghĩ từ sớm phải phản kháng lại một chút sự thống trị dã man của Đường Bá Vũ, thừa dịp cơ hội này, hắn cố ý kéo dài thời gian, đối với sự lo lắng của Đường Bá Vũ cảm thấy cực kì thú vị.

Có thể trả lại cho ông chủ một chút hồi báo nho nhỏ, hắn đương nhiên dẫn đầu hành động, làm sao còn có thể nghĩ đến sự tình sau khi kết thúc, chính mình sẽ có kết cục gì, có phải hay không sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này?

“Người là thuộc hạ của ta.” Đường Bá Vũ lãnh hé ra mặt, trừng mắt nhìn Đỗ Phong Thần.

“Là, vì lúc trước người giúp ta trả mấy triệu tiền nợ, ta liền ký xống khế ước bán mình, đáp ứng thay người công tác. Nhưng là vật đổi sao dời, ta thay người nhiều năm vào sinh ra tử, nghĩ đến khoản nợ này cũng nên trả gần hết rồi đúng không?” Hắn da mặt dày, trơ mặt ra cười nham nhở.

Đường Bá Vũ nheo lại hai mắt. Phải nắm chặt hai đấm mới có thể kiềm chế xúc động dấm vào cái vẻ mặt đang cười nham nhở kia.

“Không cần vào thời điểm này đi thử nghiệm vận khí của người, ta không có kiên nhẫn như vậy.” Hắn cảnh cáo nói, nhìn ra ánh mắt đùa cợt của Đỗ Phong Thần.

“A, vẫn không đủ sao? Đáng thương ta trong khi vừa phải làm nghề thám tử tư, còn muốn phân thân đến thay người bán mạng.” Hắn khoa trương than thở. Tuy rằng văn phòng thám tử cũng không có việc gì to lớn, bất quá hắn cũng vui vẻ thanh nhàn.

Đỗ Phong Thần là kẻ rất lười biếng, luôn rất khó có thể bị người khác quản thúc, nếu không phải từng chịu ân tình của Đường Bá Vũ, hắn cũng không đồng ý cùng tập đoàn tài chính có quan hệ với nhau.

“Nếu người còn muốn giữ lấy mạng thì mau nói ra nơi bọn họ đang ở.” Đường Bá Vũ giận tái mặt ra lệnh, hắn đã không còn tính nhẫn nại để chơi bất kì trò chơi nào.

“Người đang ra lệnh hay đang thỉnh cầu người khác?” Đỗ Phong Thần vẫn không sợ chết.

“Ta chỉ muốn đáp án, ta muốn biết con gái ta ở đâu!” Đường Bá Vũ rốt cục không thể nhịn được nữa rống lên, hắn phần nộ đấm một đấm vào cửa xe, phát ra thật lớn tiếng vang. Nếu đó không phải là thủy tinh đặc chế chống đạn, giờ phút này chắc chắn đã sẽ bị đánh cho đập nát.

Đỗ Phong Thần tiếp tục ăn lực.

“Yên tâm đi, Khoản Khoản đối với Đường Tâm mà nói không có gì nguy hiểm, bối cảnh của cô ấy trong sạch đặc giống như trang giấy trắng, cô ấy không phải muốn cho người chú ý mới mang đi Đường Tâm. Cô ấy làm như vậy thuần túy xuất phát từ sự quan tâm. Cô ấy muốn cho Đường Tâm sống cuộc sống như những người bình thường, được hưởng sự quan tâm của người khác, có lẽ để cho Đường Tâm đi theo cô ấy một thời gian, cũng không có gì không tốt.” Hắn tự đưa ra ý kiến.

Từng có một người đàn bà điên cuồng, là một vị thiên kim tiểu thư, bởi vì không chiếm được sự chú ý của Đường Bá Vũ vì xấu hổ và giận dữ nên đã bắt cóc Đường Tâm, muốn lấy thương tổn Đường Tâm để làm cho Đường Bá Vũ thống khổ. Nhưng dưới sự ra giúp đỡ của mấy người bọn họ, vụ bắt cóc rất nhanh bị giải trừ, Đường Tâm cũng an toàn trở lại Đường gia.

Mà người đàn bà điên cuồng kia cũng bởi vì đủ loại đả kích khiến cho tinh thần trở lên thất thường, bị người nhà đưa vào trại an dưỡng, căn cứ vào lập trường bảo hộ con gái, Đường Bá Vũ đồng ý giải hòa, không làm to chuyện.

Chính là, sau khi sự việc kia phát sinh, Đường gia trở thành khu vực không thể xâm nhập đối với người ngoài, bất kì ai cùng Đường Tâm tiếp xúc đều phải trải qua lựa chọn kĩ lưỡng. Tuy rằng là để bảo vệ cô bé, nhưng điều đó cũng khiến cho tính cách cô bé trở lên cực đoan, trưởng thành sớm nhưng lại lạnh lùng, không biết cách giao tiếp với mọi người, cho tới khi Phương Khoản Khoản xuất hiện, mọi việc mới bắt đầu có chuyển biến.

Cùng là việc mang đi Đường Tâm nhưng động cơ của Khoản Khoản so với người đàn bà điên kia lại hoàn toàn khác nhau.

“Ta sẽ tự mình phán đoán.” Đường Bá Vũ thông thả nói, bởi vì không thoải mái trí nhớ mà nhúu mày.

Các nữ nhân mơ ước, cùng với kia một lần thương tổn, khiến cho hấn mất hết lòng tin. Liên ngay cả mẹ của Đường Tâm, người đàn bà từng là vợ hấn, cũng bởi vì tham mộ tiền tài mà tiếp cận hấn. Nhưng danh hiệu Đường phu nhân, cùng với cuộc sống vật chất xa hoa cũng không thể làm cho cô ta sinh ra cảm tình đối với Đường Bá Vũ. Kết hôn không bao lâu, sau khi cô ta phát hiện mình mang thai đã điên cuồng mà nói với hấn.

“Ta không yêu ngươi, không ai sẽ yêu loại người ma quỷ máu lạnh như ngươi, ta chỉ muốn tiền của ngươi. Trở thành vợ của ngươi, chịu được sự đụng chạm của ngươi đã đủ đáng sợ, vì sao còn làm cho ta có thai? Ta không cần đứa nhỏ này, đứa nhỏ này có dòng máu của ngươi, nhất định sẽ đáng sợ giống như ngươi thôi!” Lời nói của cô ta cho tới giờ vẫn như đang quanh quẩn trong đầu Đường Bá Vũ làm hấn vĩnh viễn cũng không thể quên được.

Mỗi lần nhớ lại, đều giống như có kim châm vào trong lòng, đau đớn không thôi.

Hấn lấy vẻ ngoài lãnh khốc để bảo vệ nội tâm yếu ớt của mình, cứng rắn đem người đàn bà kia giữ lại cho đến khi cô ta sinh ra Đường Tâm sau đó mới để cô ta đi.

Người đàn kia chắc chắn rất hận hấn, sau khi ly hôn liền biến mất không rõ tung tích, thậm chí cô ta còn chưa từng trở về xem Đường Tâm liếc mắt một cái.

Phụ nữ vẫn luôn đề ý tiền bạc của hấn, hấn cũng đã thành thói quen. Nhưng khi xuất hiện một người phụ nữ hấn khát vọng nhưng lại chẳng có hứng thú gì đối với tiền bạc của hấn thì ngược lại điều đó lại khiến cho hấn trở tay không kịp.

“Bất luận ngươi suy đoán như thế nào đều được, nhưng tốt nhất ngươi không nên khiến Khoản Khoản sợ hãi.” Đỗ Phong Thần giống như lửa cháy đổ thêm dầu, lấy ngữ điệu vô cùng thân thiết nói, sau đó bồi thêm một câu: “Bất quá nếu ngươi làm cô ấy sợ, ta sẽ rất vui lòng đảm nhiệm công việc an ủi cô ấy.” Hấn a miệng cười.

“Người còn không có nói cho ta biết, cô ấy ở đâu?” Tiếng nói lầy cực cao âm lượng gầm rú đi ra.

Đỗ Phong Thần tươi cười không giảm, vươn tay mở cửa xe.

“Cô ấy mang Đường Tâm về nhà trẻ tư nhân của gia đình cô ấy, mà trong khoảng thời gian người vừa bão nổi chúng ta đã đến nơi rồi.” Hắc thường thức biểu tình phức tạp trên mặt Đường Bá Vũ.

Bên ngoài xe là một nhà trẻ mẫu giáo tầm trung, cách tường vây thấp có thể nhìn thấy lũ trẻ đang vui đùa hết sức khoái trá.

Đường Bá Vũ tầm mắt lợi hại như chim ưng nhanh chóng sưu tầm, rất nhanh liền tìm thấy Phương Khoản Khoản thân ảnh trong đám trẻ con. Hắc giống như một người thợ săn phát hiện ra con mồi của mình, thẳng hướng cánh cổng hình phim hoạt hình đi tới.

Đỗ Phong Thần đi theo xuống xe, cầm nửa gói lạc ghé vào trên tường vây. Hắc biết sắp có trò hay, mà hắc cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Sau giờ nghỉ giải lao, sân nhà trẻ liền bị các bạn nhỏ biến thành bãi chiến trường. Khoản Khoản vội vàng trấn an một cậu bé bị ngã, trên trán cô đầy mồ hôi nhưng khoé miệng vẫn mỉm cười. Tầm mắt khi nhìn về phía Đường Tâm đang ngồi trên bàn đu dây thì ánh mắt càng trở lên dịu dàng hơn.

Mang theo Đường Tâm trở về quả nhiên là đúng, sau khi được chăm sóc cẩn thận, bệnh tình của cô bé rất nhanh đã khỏi hẳn, thân thể khôi phục rất nhanh. Sau đó Đường Tâm liền cùng các bạn nhỏ bình thường cùng đi học, rất nhanh liền hòa hợp với nhau. Trong khoảng thời gian vài ngày ngắn ngủi, Đường Tâm đã hoà nhập cùng mọi người, cả ngày đùa nghịch giống như pho tượng đất nhỏ vậy.

Khoản Khoản cảm thấy vui mừng, nhưng khi tầm mắt của cô dừng lại trước cổng trường, vừa nhìn thấy thân ảnh cao lớn kia, tươi cười ở trên mặt liền cứng ngắc.

“Là anh!” Cô lên án kêu to, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ.

Bọn nhỏ đều trầm mặc, ngừng trò chơi trong tay, mờ mịt khó hiểu nhìn hai người trước mặt.

“Sau khi em mang con gái của ta đi, ta đương nhiên phải tự mình đến, đây chẳng phải là điều em hy vọng sao?” Đường Bá Vũ nhìn chăm chăm vào Phương Khoản Khoản, ánh mắt phức tạp, nhưng trên khuôn mặt anh tuần nhìn không ra biểu tình gì

Hắn thẳng tắp đi về phía cô, hướng cô vươn tay

“A!” Khoản Khoản hét lên một tiếng, sau đó bắt đầu chạy vào trong nhà trẻ. Cô thở hào hển, dùng hết khí lực để chạy, trong lòng lại vô cùng sợ hãi.

Tất cả trẻ con trong sân hoàn toàn ngốc lảng nhìn Khoản Khoản, vô ý thức theo hai người hành động mà chuyển động cổ. Bọn chúng thấy người đàn ông kia vừa vào tới cửa liền một bên mắng một bên đuổi theo Khoản Khoản.

“Ba ba.” Đường Tâm nhận ra người đang đuổi theo Khoản Khoản đúng là ba mình, miệng bởi vì kinh ngạc mà mở lớn. Cô thật không ngờ ba ba sẽ tìm đến cô, càng không ngờ ba ba lại đuổi theo Khoản Khoản, cô không dám tưởng tượng, nếu để ba ba bắt được Khoản Khoản sẽ phát sinh tình huống gì nữa.

Cô bé muốn chạy theo, thay Khoản Khoản giải thích vài câu, không để cho ba ba tức giận. Nhưng vừa mới nhấc chân, sau cổ đã bị người ta tóm lại. Cô bé ngạc nhiên quay đầu, lại thấy Đỗ Phong Thần đang mỉm cười.

“Tiểu ác ma, đừng nhúng tay vào, ngoan ngoãn ở lại đây.” Đỗ Phong Thần cười, hào phóng mang túi lạc chia cho tụi trẻ con.

“Nhưng là.....” Đường Tâm có chút lo lắng. Ba ba tính tình vốn không tốt. Nếu nóng giận mà hung dữ đối với Khoản Khoản, Khoản Khoản có thể hay không cũng sẽ chán ghét cô? Cô bé có điểm lo lắng.

Nhưng cô bé chưa kịp nói hết lời, miệng đã bị chặn lại bằng một hạt lạc, cô bé không còn lựa chọn nào khác chỉ có thể ăn nó.

“Ăn lạc của cháu đi, không cần nói nhiều.” Đỗ Phong Thần khuyên bảo.

Một mâm điểm tâm tinh xảo bị bung đến trước mặt Đường Tâm, vừa đảo mắt một cái liền bị các bạn nhỏ lấy sạch. Quản gia cung kính đứng sang một bên, đem chiếc khay đặt ở bên cạnh, bung lên đồ uống đưa cho Đường Tâm.

“Đúng vậy, tiểu thư không nên chạy theo, vẫn là ở trong này ăn chút điểm tâm có vẻ tốt hơn.”

“Lão Mạc? Vì sao ông cũng đi theo chạy khỏi Đường gia?” Đỗ Phong Thần hỏi, nghển cổ muốn nhìn một chút hai người bọn họ đang làm gì.

“Tôi phải chăm sóc tiểu thư cùng gia sư.” Quản gia nói nghiêm túc, nhưng nụ cười trên khóe miệng làm giảm đi rất nhiều hình tượng trung thành của ông ta.

“Ông nếu như vậy tận tâm, liền đuổi theo “chăm sóc” Khoản Khoản đi, cô ấy hiện tại đang rất cần người đi giải cứu đấy.”

Đỗ Phong Thần cười mỉa.

“Bo bo giữ mình. Tôi ở đây chăm sóc Đường Tâm tiểu thư là tốt rồi.” Quản gia tao nhã mỉm cười đáp lại, bàn tay cho vào trong bao, bắt đầu ăn lạc Đỗ Phong Thần mang đến

Về phần Phương Khoản Khoản, vì đang bị đuổi theo mà hét lên. Thở hào hển, cô hoảng sợ nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân của Đường Bá Vũ. Âm thanh ấy càng lúc càng gần, cô thậm chí còn có thể cảm giác được hô hấp của hắn ngay gáy sau mình, cô hoảng sợ tới mức mất đi lý trí.

“Anh cả, chị dâu, cứu mạng a -” Cô hét chói tai, bắt đầu tìm kiếm viện binh.

Ở một góc rẽ, tốc độ của cô bị chậm lại, trên cánh tay lập tức bị một lực rất lớn giữ lại. Cô đang muốn hét lên, thân mình lại bị kéo ra đằng sau, cô không còn lựa chọn nào khác chỉ có thể ngã vào trong lòng hắn, bàn tay to nhanh chóng che miệng cô lại làm cho cô không thể cầu cứu người khác.

“Em mang con gái của ta đi, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, bây giờ còn muốn gọi ai? Gọi đồng bọn của em sao?” Hắn tựa vào bên tai cô, nhỏ giọng hỏi, trong thanh âm bao hàm nguy hiểm tin tức.

Khoản Khoản phát ra tiếng kêu không rõ, sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, chỉ có thể thần phục lắc đầu. Hiện tại cả người bị hắn ôm vào trong lòng, cô còn

dám nói gì? Hấn cao như vậy, khoẻ như vậy, đại khái chỉ cần dùng một bàn tay là đủ để cô vĩnh viễn câm miệng.

Cô đá chân, chùng mắt nhìn hấn, bởi vì thiếu không khí mà giấy dựa, trong ánh mắt lộ ra vẻ cầu xin tha thứ. Hấn sẽ không thật sự mu ồn trước khi nghe cô giải thích đã khiến cho cô thiếu không khí mà chết đi? Trong đầu không ngừng nhớ tới lúc trước khi còn đi làm ở “Thái Vĩ tập đoàn” tổng công ty, những người đó kể truyền thuyết về hấn có bao nhiêu đáng sợ.

“Muốn nói gì sao?” Đường Bá Vũ lạnh lùng hỏi, không đem sự phản kháng của cô xem ở trong mắt.

Khoản Khoản dùng sức gật đầu.

“Ta muốn em trước hết phải cho ta một sự cam đoan, từ nay về sau sau em sẽ không một mình mang theo Đường Tâm rời đi Đường gia.” Hấn đưa ra yêu cầu.

Căn cứ vào sự an toàn, hấn phải đưa ra hạn chế như vậy, cái danh “Thái Vĩ tập đoàn” quá mức bắt mắt, khó có thể xác định có hay không có kẻ đang núp trong tối mưu đồ bất chính.

Cô không muốn gật đầu, dùng hai mắt trừng hấn, nín thở đến mức trong mắt đều là nước mắt, nhưng vẫn không muốn đồng ý.

Hấn cũng đợi, chậm rãi nhượng mảy.

“Cho dù khó thở mà chết, em cũng không chịu hứa?” Hấn cảm thấy kinh ngạc trước dũng khí cùng tính cách quật cường của cô.

Sau một lúc lâu, cô gần như thiếu không khí tới mức sắp ngất đi, thân mình mềm mại xụi lơ trong ngực hấn.

Đường Bá Vũ đầu hàng, không thể tưởng tượng người đàn bà nhỏ vốn ngốc nghếch này đột nhiên lại cố chấp như vậy. Hấn buông tay ra. Trong khi cô há mồm thở dốc, hấn nâng cằm che lại đôi môi của cô, đem không khí đưa vào trong miệng cô.

Vẫn còn đang tham lam hô hấp, cô không tưởng được hấn lại đột nhiên hôn mình, cô chỉ có thể thụ động đón nhận, từ trong miệng hấn hít thở không khí, chỉ có thể cùng chiếc lưỡi bá đạo của hấn giao triền cùng một chỗ. Tay

cô đặt lên chiếc cổ cường tráng của hắn, thân mình kề sát vào ngực hắn, cảm thụ nhiệt độ cùng nhịp tim đập dồn dập của hắn.

Đường như qua một lúc lâu, chỉ khi hai người thân mật tiếp xúc, Phương Khoản Khoản mới chịu thừa nhận với chính mình, thật ra sâu thẳm trong lòng, cô đang nhớ hắn. Sự tức giận của hắn, cử chỉ của hắn, lời nói của hắn, tất cả đều có sự hấp dẫn rất lớn với cô.

Các bạn nhỏ vây xem phát ra tiếng kinh hô, tròn to mắt nhìn, chăm chú nhìn cảnh chỉ thấy được trên tivi.

Nghe thấy khán giả xung quanh đánh trống reo hò, Đường Bá Vũ không tình nguyện chấm dứt, khẽ cắn cánh môi của cô sau đó mới lùi lại.

“Mang Đường Tâm theo ta trở về, sau đó không được sự cho phép của ta, em không được một mình rời khỏi Đường gia.” Hắn mệnh lệnh nói.

Khoản Khoản sắc mặt thay đổi, vẻ mặt mềm mại vì vừa bị hôn sau khi nghe thấy mệnh lệnh của hắn liền trở nên cứng ngắc.

“Làm không được!” Nàng cự tuyệt như chém đinh chặt sắt

Hắn nheo lại hai mắt, cảm giác lửa giận trong lòng ngực đang ngày càng dâng cao. Chỉ mình cô mới có khả năng này, có thể dễ dàng đánh vỡ sự kiềm chế của hắn, khơi dậy lửa giận trong hắn.

“Đường Tâm là con gái của ta, mà em chỉ là gia sư của con bé.” Hắn cảnh cáo nói.

“Nhưng anh căn bản không đem cô bé trở thành con gái mình, anh cũng không quan tâm tới cô bé, chỉ biết lúc nào cũng hợp đồng với hội nghị. Cô bé vẫn là đứa nhỏ, cần sự quan tâm của anh, nếu anh không thể làm được, như vậy anh cũng không có tư cách làm cha cô bé. Tôi thích cô bé cho nên quan tâm cô bé. Tôi không thể để cô bé sống trong hoàn cảnh đó được.” Khoản Khoản thẳng thắn hô to, tức giận vì hắn không hiểu được sự khổ tâm của cô.

“Ai cho em có quyền lợi chỉ trích ta?” Hắn tới gần cô, trong mắt tràn đầy tức giận. Chưa từng có người quan tâm tới hắn, hắn làm sao biết nên quan tâm người khác như thế nào?

“Đường Tâm phải theo ta trở về Đường gia, ngay cả em cũng phải đi.”

“Vì sao tôi cũng phải trở về?” Cô hỏi, nhưng thật ra qua ánh mắt nóng rực của hắn, cô có thể mơ hồ nhận ra khát vọng của hắn. Cô cũng nhớ tới thời gian hai người vô cùng thân thiết, nhưng đó đều là việc không nên xảy ra, làm sao cô có thể nhớ lại điều đó?

“Không vì sao! Đây là mệnh lệnh của ta.” Hắn thô lỗ nói, che dấu mong muốn không muốn cô rời đi. Hắn không nghĩ mất đi con gái, nhưng lại càng không muốn mất đi cô!

Khoản Khoản thở dài.

“Xem ra chúng ta không có cách nào hiểu nhau. Nếu anh không đồng ý biện pháp của tôi, như vậy tôi xin từ chức.”

Nàng quyết tâm nói, trong lòng lại cảm thấy đau đớn.

“Không!” Đường Tâm từ xa nghe thấy quyết định của Khoản Khoản, cô bé kinh hoàng chạy lại, ôm lấy chân Khoản Khoản, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh hoàng.

“Cô không thể từ chức, cô không thể bỏ cháu lại! Cháu không cần lại giống như trước kia. Cô vẫn luôn quan tâm cháu, chăm sóc cháu, thậm chí ban đêm cô còn đắp chăn cho cháu nữa” Cô bé bắt đầu khóc, sợ hãi sẽ mất đi Khoản Khoản.

Đường Tâm chưa bao giờ từng không muốn xa rời ai, nhưng cô bé vẫn còn là một đứa nhỏ, luôn muốn tìm kiếm sự quan tâm, dịu dàng. Khi Khoản Khoản khiến cô bé cảm nhận được những cảm xúc kia, cô bé cảm thấy bản thân chưa từng vui vẻ đến vậy, cảm thấy chính mình được quý trọng, được yêu thương.

Đứa bé có mẹ giống như bảo bối, đứa bé không mẹ lại giống như một cây cỏ dại.

Trong lòng cô bé đã âm thầm đem Khoản Khoản ảo tưởng trở thành mẹ mình, thậm chí còn hy vọng cô cùng ba ba có cơ hội phát triển tình cảm, làm sao có thể để Khoản Khoản rời đi?

Khoản Khoản ngồi xổm xuống, ôm chặt cô bé.

“Tôi có thể làm những điều anh không thể làm được cho cô bé, giờ anh lại tàn nhẫn muốn đoạt nó đi?”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn về mặt âm tình bất định của Đường Bá Vũ. Hắn nói không ra lời, khi nhìn thấy con gái khóc, lần đầu tiên hắn cảm thấy chính mình thật ti tiện. Chưa từng có người dám chỉ ra sai lầm của hắn, chỉ có Khoản Khoản vì Đường Tâm, cam tâm thừa nhận sự tức giận của hắn, mang Đường Tâm ra nhập thế giới của những người bình thường, chỉ ra hắn đã sai lầm tới mức nào.

“Đừng tàn nhẫn như vậy. Cô bé là con gái của anh mà!” Khoản Khoản thông thả đứng dậy, cầm lấy tay hắn, nhìn thấy vẻ do dự trong mắt hắn.

“Anh hãy thử xem, hãy thử quan tâm tới cô bé, điều này không khó chút nào đâu.” Cô khuyên nhủ, biết tất cả vẫn còn hy vọng.

Cô biết Đường Bá Vũ không phải là người lãnh khốc vô tình, tình cảm của hắn đều bị vẻ ngoài lạnh lùng che dấu. Hắn cũng sẽ tức giận, cũng sẽ vì kích tình mà cuồng loạn. Bên trong cái vẻ lạnh lùng ấy lại là một tâm hồn sâu sắc. Nhưng những tình tốt đẹp ấy đều bị hắn cất giấu rất kĩ, phải tinh tế tìm kiếm mới có thể biểu hiện ra bên ngoài.

“Em không chỉ là gia sư của Đường Tâm, ngay cả ta em cũng muốn quản?” Hắn lạnh lùng nói, nhưng không đẩy tay cô ra. Da cô rất mềm, giống như thứ tơ lụa tốt nhất, có ma lực khiến người khác cảm thấy bình yên.

“Tôi chỉ hy vọng Đường Tâm có thể sống tốt hơn.” Không biết tại sao trước mặt hắn, cô thường xuyên đỏ mặt. Ánh mắt của hắn rất kì lạ, giống như đang cất giấu một bí mật nào đó.

“Nếu anh đồng ý, tôi sẽ trở về cùng anh.”

Một lúc lâu sau, Đường Bá Vũ mới chậm rãi gật đầu. Cả đời này hắn rất ít khi nhượng bộ chuyện gì. Điều này đối với hắn là một thử nghiệm hoàn toàn mới.

“Ta đồng ý yêu cầu của em, sẽ giảm bớt công việc, quan tâm nhiều hơn tới Đường Tâm.” Hắn cứng ngắc đồng ý, quay đi không muốn nhìn về mặt chờ mong của cô.

“Nhưng trong khoảng thời gian này, em nhất định phải ở lại Đường gia.”
Hắn ngừ khí vẫn bá đạo như cũ, nói xong ngạo nghễ xoay người rời đi.

Phương Khoản Khoản nhìn bóng dáng của hắn, đột nhiên cảm thấy hưng phấn như vừa thắng một trận đại chiến. Khoé miệng mỉm cười, khi nhìn đến hắn, trong lòng cô lại tràn ngập một thứ cảm xúc khó có thể hình dung. Loại cảm giác này còn mạnh hơn so với cảm giác đối với Đường Tâm, có một chút bất an, còn có càng nhiều dịu dàng.

Cô nhẹ nhàng đặt tay trước ngực, cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh. Cô không biết chính mình làm sao vậy? Chỉ cần nghĩ đến nếu trở lại Đường gia, cô lại có thể ở bên cạnh hắn lại, tim sẽ không tự chủ được mà nhảy nhót không thôi.

“Cô sẽ không từ chức nữa chứ? Đúng vậy không? Cô đồng ý ở lại với cháu đúng không?” Đường Tâm tràn ngập hy vọng hỏi.

Khoản Khoản mỉm cười, xoa đầu cô bé.

“Đúng vậy, cô sẽ ở lại với cháu.”

“Thật lâu sao?” Đường Tâm lo lắng nắm chặt quần áo của cô.

“Vậy phải xem ba cháu biểu hiện như thế nào.” Khoản Khoản trả lời, trong lòng có chút tội ác cảm. Trong khi nói chuyện với Đường Tâm cô thể nhưng lại phân tâm, lần nữa nhớ tới Đường Bá Vũ.

Gia sư như cô thật sự rất thất bại, quan tâm phụ huynh còn nhiều hơn quan tâm tới học sinh.....

Chương 6

Những ngày đầu tiên trở lại Đường gia rất bình tĩnh, việc Phương Khoản Khoản dời nhà trốn đi xác thực cũng có giá trị, ít nhất Đường Bá Vũ rất cục sủa chữa hành trình mỗi ngày, dành nhiều thời gian quan tâm tới Đường Tâm hơn.

Vừa mới bắt đầu ở chung rất xấu hổ. Khoản Khoản cùng Đường Tâm thường ở trong văn phòng của hắn đọc sách. Nhìn Đường Bá Vũ ngẫu nhiên dạy bảo con gái, cô dần dần hiểu được, Đường Tâm thông minh hơn người phần lớn là di truyền từ cha cô bé. Cả hai người đều có IQ cao kinh người, nhưng ở phương diện tình cảm, hai người đều thất bại giống nhau.

Khoản Khoản thường xuyên ngồi ở một bên, lẳng lặng nhìn hai người thử ở chung, có thứ gì đó âm áp đang tràn ngập trong lòng làm cho cô cảm thấy vô cùng vui vẻ. Cô đã từng thử cảnh cáo chính mình, trăm ngàn không thể để vào đó nhiều lắm tình cảm vì dù sao cô cũng chỉ là một người gia sư. Nhưng làm thế nào cô cũng không thể ngăn cản tình cảm trong lòng, bất kể là đối Đường Tâm, hay đối với Đường Bá Vũ.

Phương gia đối với việc cô nhận lời làm gia sư cho Đường Tâm có chút ý kiến, nhưng không can thiệp nhiều. Amh cả sợ cô em gái ngu ngốc này sẽ bị Đường Bá Vũ bắt nạt, đơn thuần như Khoản Khoản, nói không chừng đến lúc đó bị người ta “ăn” cũng không biết, bởi vậy anh đã hết sức ngăn cản Khoản Khoản đi theo Đường Bá Vũ trở về Đường gia.

Nhưng thật ra chị dâu lại đồng ý với cô. Lòng của phụ nữ thường thường chỉ có phụ nữ mới hiểu, khi Đường Bá Vũ đến nhà trẻ, chị dâu tránh ở một bên đem tất cả đều xem ở trong mắt. Trong lòng chị cũng có vài phần sáng tỏ, Khoản Khoản đối với Đường gia cảm tình cũng không đơn thuần, ánh mắt nhìn về phía Đường Bá Vũ cũng không chỉ là ánh mắt của một người gia sư bình thường, lại giống như cô gái nhỏ đang bị tình yêu mê hoặc.

Vì chứng thật điều này, chị dâu cổ vũ cô trở lại Đường gia. Về phần anh cả, ngại vì lời vợ là trên hết, cũng chỉ có thể lo lắng nhìn theo Khoản Khoản trở lại bên người Đường Bá Vũ.

Mà sau khi quay về Đường gia, Đường Bá Vũ chưa từng có hành vi không đứng đắn nào, chính là đôi mắt lợi hại như chim ưng kia vẫn tràn đầy khát

vọng, càng không ngừng truy đuổi thân ảnh Phương Khoản Khoản. Hắn như đang cân nhắc, khi phát hiện tầm quan trọng của cô ngày càng lớn hơn dự định của hắn, hắn ngược lại không xuống tay với cô.

Mùa hè ban đêm, mưa rào cồm cồm kèm theo sấm chớp, phía chân trời không ngừng xuất hiện tia chớp xanh trắng, chiếu sáng cả bầu trời đêm, với kinh người mưa to cùng với tiếng sấm đình tai nhức óc.

Đường Tâm đang đọc sách liền ngẩng đầu lên, có chút lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ. Đột nhiên, lại một tiếng sấm lớn vang lên, đôi vai nhỏ bé vì sợ hãi mà run run. Chung quy vẫn còn là một đứa nhỏ, nghe thấy âm thanh lớn như vậy nhất định vẫn cảm sợ hãi.

Đường Bá Vũ tầm mắt từ giấy tờ trước mắt nâng lên, nhìn thấy sự bất an của cô bé. Hắn nhíu mày, khó có thể hiểu được hiện tượng thiên nhiên bình thường như vậy vì sao sẽ làm Đường Tâm sợ hãi. Hắn mở miệng giải thích:

“Đó chỉ là tiếng sấm. Là vì tầng mây mang điện âm...”

Khi nhìn thấy ánh mắt trách cứ của Khoản Khoản, lời giải thích đột nhiên tạm dừng. Hắn nhìn cô một lúc lâu, rốt cục đổi ngữ điệu, dùng âm thanh cứng nhắc đề nghị.

“Nếu con sợ, đêm nay có thể đến trong phòng của ba, ba sẽ ngủ cùng con.” Chưa bao giờ từng ngủ cùng con gái, nhưng nay hắn nghĩ đến, ý kiến này cũng không sai chút nào.

Đường Tâm kinh hỉ ngẩng đầu, ném cuốn sách trong tay xuống.

“Thật vậy chẳng?” Cô bé chờ mong hỏi, như vừa mới nhận được lễ vật trân quý nhất thế giới.

Hắn thông thả gật đầu, nhìn cô bé giống con chó nhỏ hưng phấn chạy ra khỏi thư phòng đi chuẩn bị.

Nhìn con gái tươi cười như một cú đấm nặng nề đánh vào ngực hắn. Hắn không thể hiểu được, chỉ là một lời đề nghị đơn giản, một chút quan tâm, lại có thể khiến cho con bé vui vẻ nhảy nhót đến vậy. Nếu vậy, trước kia hắn rốt cuộc đã cho cô bé cuộc sống như thế nào?

“Chỉ cần anh đồng ý bắt đầu lại, thực ra cũng không khó khăn lắm, không phải sao?”

Khoản Khoản đi đến bên người hấn, khoe miệng mang theo ôn hòa tươi cười, vui sướng vì hấn đã làm như vậy. Thực xúc động, cô vươn tay cầm lấy bàn tay hấn, muốn cho hấn một ít cổ vũ.

Đột nhiên, hấn nắm lấy cô, con ngươi đen sâu thẳm thẳng tắp nhìn vào trong mắt cô. Cảm xúc trong đôi mắt ấy đã khiến cô lay động, tay cô bị cầm chặt, mà trogn lòng cô cũng bị hấn chặt chẽ hấp dẫn.

Phương Khoản Khoản có chút kinh hoảng, giống như con thú nhỏ sa bẫy, bối rối giãy dụa, vội vàng bỏ tay hấn ra.

Hai má đỏ bừng, thân thể cô run run, có chút sợ hãi lại có chút xôn xao, cô không thể hiểu được cảm giác này đến tột cùng xuất phát từ đâu?

Cô vừa lui lại không đến vài bước, hấn đã đuổi theo, thân hình cao lớn có vẻ nhanh nhẹn kinh người, dễ dàng liền tóm lấy thắt lưng của cô, đem thân hình bé nhỏ của cô kéo vào trong lòng.

“Vì sao muốn chạy trốn?” Hấn hỏi, lấy ánh mắt cực nóng nhìn cô.

“Không thể như vậy, tôi chỉ là gia sư, mà Đường Tâm, con bé...” Cô không thể tiếp tục nói chuyện, bởi vì ngón tay hấn đang nhẹ nhàng chạm vào đôi môi của cô, làm cho toàn thân cô mềm yếu, thậm chí ngay cả năng lực tự hỏi đều biến mất, cô chỉ có thể thở hào hển.

Đường Bá Vũ cúi đầu, đầu tiên là cắn đôi môi cô, sau đó mới thật sâu giữ lấy. Có trời mới biết hấn đã nhẫn nại bao lâu, khát vọng cô gần như vượt ra khỏi sự kiềm chế của lí trí. Hấn không ngừng nhắc nhở chính mình không thể khiến cô hoảng sợ. Hấn cảm thấy như không thể gặp mặt cô sao cho đủ.

Nhưng hấn sớm có thói quen muốn gì được nấy, khi nào thì phải khắc chế dầy vò?

Bàn tay to lớn làm càn chui vào trong áo của cô, nắm giữ trước ngực mềm mại. Trong khi cô thở dốc, nhắm nháp trong miệng ngọt ngào, cùng quần quít lấy chiếc lười kia.

Khoản Khoản giãy dụa không ngớt, dùng hết sức lực đẩy hấn. Cô vội vã muốn chạy trốn, nhưng vừa mới chạy tới cửa, liền thấy Đường Tâm mặc áo ngủ, vẻ mặt chờ mong đứng trước cửa.

“Ba ba, muốn đi ngủ chưa?” Đường Tâm ôm gối đầu, tầm mắt ở trên mặt hai người đối tới đối lui. Cô bé vốn thông minh từ nhỏ, cùng ba ba giống nhau, xem trúng mục tiêu liền kiên định thực hành, mà nay cô bé lại càng vì lưu lại Khoản Khoản mà cố gắng hơn nữa.

Khoản Khoản còn đang lo lắng, nếu chính mình cùng Đường Bá Vũ thật sự xảy ra chuyện gì, Đường Tâm nhất định sẽ đối với cô sinh ra phản cảm, nhưng lại không biết đây là điều Đường Tâm cầu còn không được.

Đường Bá Vũ thật sâu nhìn Khoản Khoản liếc mắt một cái, ám chỉ sự việc không chỉ đơn giản như vậy liền chấm dứt. Hấn đi lên cầm lấy tay cô bé, hướng phòng ngủ đi đến. Thân thể còn bởi vì ham muốn mà đau đớn, trong lòng hấn cười khổ, nghi ngờ đêm nay có thể thật sự bình yên đi vào giấc ngủ hay không?

Đột nhiên có một tiếng sấm rất mạnh, lúc này tiếng vang quá lớn, ngay cả Khoản Khoản đều bị sợ tới mức thét chói tai. Cô lấy tay che lại hai tai, vội vàng muốn trở về phòng trốn vào trong chăn.

Đường Tâm nhìn Khoản Khoản, một ý nghĩ tinh quái hiện lên trong mắt, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là tràn đầy hồn nhiên thiện lương.

“Khoản Khoản, cô cũng ngủ cùng cháu đi, ban đêm cháu quen cô đắp chăn cho cháu rồi.” Cô bé đưa ra yêu cầu, phát hiện ba ba đang nắm tay cô bé, hô hấp đột nhiên trở nên dồn dập hơn.

Khoản Khoản trừng lớn mắt, không dám tin vào chính mình lỗ tai, cô bé đưa ra đề nghị như vậy quả thực dọa tới người khác.

“Không, có ba cháu cùng cháu thì tốt rồi, ông ấy sẽ giúp cháu đắp chăn.” Cô liền tục lui về phía sau, đã có chút nói năng lộn xộn.

Đường Tâm chưa từ bỏ ý định, không muốn dễ dàng làm cho Khoản Khoản thoát thân. Cô bé tiến lên vài bước, đáng thương hề hề cầm góc áo Phương Khoản Khoản, trát ánh mắt vô tội mà xinh đẹp.

“Nhưng cháu thích ngủ cùng cô mà! Ban đêm tỉnh lại nếu không thấy cô cháu sẽ không thoải mái.” Cô bé yêu cầu, giống như sắp khóc đến nơi.

Khoản Khoản chỉ cảm thấy da đầu run lên, giống như đang bị dồn vào ngõ cụt, không thể cự tuyệt càng không thể đồng ý. Mồ hôi lạnh dọc theo thái dương rơi xuống, sau khi cảm nhận được ánh mắt lợi hại mà cực nóng của Đường Bá Vũ, cô nhin không được run run.

Cùng hẳn cùng ngủ trên một chiếc giường là chuyện đáng sợ cỡ nào a! Cho dù còn có Đường Tâm, đề nghị này cũng có vẻ quá mức đáng sợ.

Nhưng là, trong tình huống này cô không có lập trường để từ chối. Đường Bá Vũ khéo miệng gợi lên một chút tươi cười, chẳng những không có khiến cho vẻ mặt của hẳn mềm mại hơn mà ngược lại làm cho hẳn càng có vẻ tà mị. Hẳn cúi đầu, dễ dàng nhìn thấu quỷ kế nhỏ của con gái. Hẳn rất cực có thể hiểu được, vì sao mấy người cán bộ cao cấp của hẳn đều gọi Đường Tâm là “tiểu ác ma”, mới nhỏ tuổi đã hiểu đùa giỡn mưu kế, sau khi Đường Tâm trưởng thành, chỉ sợ ngay cả hẳn đều ứng phó không được.

Đường Tâm nhún vai, có chút chột dạ ôm gối, dẫn đầu hướng phòng ngủ chạy đi. Cô bé biết ba ba sẽ có biện pháp thuyết phục Khoản Khoản, cô chỉ cần an tâm ở trên giường chờ là được. Đi vào phòng ngủ to như vậy, cô bé vui vẻ nhảy lên chiếc giường mềm mại rộng lớn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi xuống gối đầu cười trộm.

Trên hành lang hai người nhìn nhau, Phương Khoản Khoản khẩn trương nhìn Đường Bá Vũ, mơ hồ cảm giác thấy ánh mắt của hẳn nóng rực như lửa.

“Em không phải vẫn không ngừng khuyên ta, phải chú ý chăm sóc Đường Tâm, quan tâm con bé nhiều hơn, tốt nhất không cần từ chối yêu cầu làm bạn của con bé sao. Bây giờ con bé yêu cầu em ở lại, em lại định từ chối sao?” Hẳn hỏi, trong lòng có chút chờ mong. Hẳn biết Khoản Khoản sẽ không từ chối yêu cầu của Đường Tâm, nghĩ đến lát nữa có thể đủ cùng cô cùng nằm chung trên một chiếc giường, nhưng lại ngại sự có mặt của Đường Tâm, hẳn căn bản không thể chạm vào cô ... nghĩ tới sự ngọt ngào tra tấn sắp tới, hẳn quả thực muốn rên rỉ ra tiếng.

Khoản Khoản không ngừng thuyết phục chính mình không cần suy nghĩ nhiều, Đường Tâm chính là cần cô làm bạn, có cô bé ở một bên, Đường Bá Vũ sẽ không có cơ hội dính vào. Nhưng là, trong lòng vẫn còn nghi ngờ, trực giác của phụ nữ làm cho cô hoảng sợ, ánh mắt của hẳn khiến lòng cô

loạn cả lên, không giống mặt ngoài đơn giản như vậy. Về mặt hần khi nhìn cô như đang nhiệt liệt chờ mong điều gì đó.

“Đi đổi áo ngủ, hai cha con anh chờ em.” Hần có chút ám chỉ, âm điệu vững vàng, nhưng ánh mắt lại tiết lộ rất nhiều dục vọng của hần.

Khoản Khoản cắn chặt môi, biết chính mình căn bản không có lựa chọn đường sống. Cô lặng im gật đầu, sau đó kéo hai chân xụi lơ đến gần như không thể đi lại, chậm rãi trở về phòng.

Ngoài cửa sổ gió càng ngày càng lớn, ngẫu nhiên còn có sấm chớp. Chính là, mưa gió có to đến mấy cũng không hấp dẫn được sự chú ý của cô, cô có dự cảm kì lạ, không ngừng phỏng đoán chuyện gì sẽ phát sinh đêm nay.

Phương Khoản Khoản tay chân phát run trở về phòng thay áo ngủ, lần đầu tiên đối với ngoại hình của chính mình cảm thấy bất an.

Cô hao hết tâm tư muốn tìm một chiếc áo ngủ có vẻ bình thường nhất, nhưng bất kể mặc vào chiếc nào, cô đều cảm thấy nó như được làm ra để câu dẫn đàn ông. Cô càng không ngừng tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy một chiếc áo ngủ màu xanh lam, miễn cưỡng xem như che kín cả người.

Làn vải lạnh lẽo dán trên da thịt mỏng hơn so với tưởng tượng của cô rất nhiều. Cô có chút xấu hổ, có chút khân trương đi vào trong phòng của Đường Bá Vũ, biết xuyên thấu qua ánh sáng mỏng manh, hần vẫn có thể thấy cảnh đẹp hần muốn nhìn.

Hần nửa người nằm trên giường, ánh mắt nóng rực như lửa, tóc đen hỗn độn phân tán trên trán, ngũ quan tuần mĩ làm cho người ta khó có thể hô hấp.

Hần đã thay quần áo, chỉ mặc một chiếc áo ngủ màu rượu nho, trong ngực cơ bắp rắn chắc lộ ra tròn vẹn, quần áo nửa mở ra ngăm đen da thịt, khiến hần trông càng giống một tên cướp biển nguy hiểm.

Phương Khoản Khoản đứng ở cửa không biết phải làm gì, cô phải cố gắng lắm mới có thể đứng yên tại chỗ, không có nhu nhược xoay người bỏ chạy. Hai chân cô vẫn đang phát run tới mức khó có thể tưởng tượng đêm nay chỉ đơn giản là việc ngủ chung, hơn nữa, người cô muốn ngủ chung cũng là Đường Tâm mà không phải là hần kia mà!

“Cô Khoản Khoản.” Đường Tâm thò đầu ra từ trong chăn, khoái trá kêu gọi.

“Giường của ba ba rất lớn rất mềm, cô nhanh lên một chút đi.” Cô bé vui vẻ ở trên giường lăn lộn.

“Lại đây.” Hần vươn tay, tầm mắt không dời khỏi một phân trên người cô, nếu không có Đường Tâm ở một bên, hần nhất định sẽ khân cấp đem cô đặt dưới thân.

Cô có được dáng người xinh đẹp nhất, nở nang mà mềm mại, là mơ ước của mọi người đàn ông. Bên trong lớp vải mỏng manh kia là da thịt trắng như tuyết, như đang dụ dỗ tay hấn tiến vào trong thăm dò.

Khoản Khoản liên tiếp hít sâu, ngơ ngác đến gần, sau đó thật cẩn thận ngồi vào bên mép giường, chỉ dám nằm bên cạnh Đường Tâm. Cô có thể cảm nhận được hô hấp của hấn tồn tại mỗi một chỗ trong phòng, lòng bàn tay bởi vì khăn trương mà chảy mồ hôi.

“Tại sao cô không đắp chăn? Khoản Khoản, ban đêm sẽ lạnh mà!” Đường Tâm giống như vô tâm nói, dùng khước mắt trộm ngắm vẻ mặt của ba ba, không bỏ qua ánh mắt đột nhiên nóng rực của người nào đó.

Đường Tâm cười trộm, nghi ngờ nếu thuận lợi tiến hành đi xuống, cô vì ba ba “hạnh phúc” mà cố gắng như vậy, tiền mừng tuổi năm nay rất có khả năng sẽ đạt tới con số thiên văn.

“Không cần, cô ngủ bên ngoài là được rồi.” Khoản Khoản vội vàng cự tuyệt, chỉ nghĩ đến việc cùng hấn đắp chung một chiếc chăn đã đủ khiến trái tim cô đập như sắp nhảy ra ngoài rồi.

“Không cần tránh ở bên cạnh, giường rất lớn, có thể chứa đủ cả ba người chúng ta, cho dù ở trên đó lăn lộn cũng không sợ ngã.” Đường Tâm khuyên bảo, cố gắng lôi kéo Khoản Khoản, còn thực “không cẩn thận” kéo lỏng dây áo ngủ, làm cho chiếc áo mở ra, lộ ra bờ vai trắng ngần của Khoản Khoản, phía sau liền truyền đến một tiếng hít sâu.

Khoản Khoản không còn lựa chọn nào khác chỉ có thể chui vào trong chăn, nhanh chóng đem chăn bông kéo đến tận cổ, tránh né ánh mắt nóng bỏng của hấn.

Cô vui đầu vào gối, lại nghe thấy tiếng tim đập như sấm của chính mình. Tay cô bị Đường Tâm nắm chặt, nằm dưới chăn bông, cô mơ hồ có thể cảm giác được thân hình nam tính của hấn.

Hơi thở nam tính của hấn tràn ngập khắp nơi, mặc dù có Đường Tâm nằm giữa, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận rõ ràng nhất cử nhất động của hấn.

Trong lòng cô rên rỉ, nghi ngờ chính mình đêm nay có thể ngủ được hay không.

Đường Tâm hưng phấn nằm giữa, tay trái nắm tay Khoản Khoản, tay phải nắm tay ba ba. Ngoài cửa sổ mưa to gió lớn đều bị quên đi, giờ phút này cho dù sét có đánh sập cửa Đường gia, cô cũng không cảm thấy sợ hãi, cô bé thích nhất hai người bây giờ đang nằm cạnh cô, giống như cô có được sự bảo vệ vững chắc nhất.

“Ba ba, con còn chưa bao giờ ngủ trên giường ba ba đâu!” Đường Tâm vô cùng vui sướng nói nhỏ, ngẩng đầu nhìn chiếc giường lớn tinh xảo.

“Con cùng cô Khoản Khoản là những người khách đầu tiên, trừ ba ra, chiếc giường này chưa từng cho bất kì ai nằm vào.” Hấn tuyên bố, thanh âm trong

bóng tối có vẻ phá lệ trầm thấp thân mật. Lòng bàn tay hấn ngứa ngáy, hô hấp dồn dập, sau khi vỗ về con gái, bàn tay hấn còn khẽ vuốt lên da thịt mềm mại của một người khác trên giường.

Khoản Khoản có chút kinh ngạc quay đầu lại, vừa vặn đón nhận ánh mắt thâm thúy như sao của hấn. Trong lòng cô chấn động, hiểu được đây là hấn cố ý nói – chưa từng có người có thể đi vào nơi này, hấn chẳng những làm cho con gái tới đây, mà còn cho cô tiến vào, hấn đối với cô không giống những người phụ nữ khác. Đối với hấn mà nói thì cô chính là vô cùng đặc biệt.

“Ấm quá.” Đường Tâm cười, bởi vì ấm áp mà dần buồn ngủ. Cô bé chớp mắt, hai tay như cũ nắm chặt hai người, giống như chiếc cầu nối liền hai người của hai thế giới khác nhau. Cô bé chậm rãi đi vào giấc ngủ, hai tay vẫn không chịu buông ra.

“Cô bé đang ngủ.” Khoản Khoản nhỏ giọng nói, hơi thở bởi vì tới gần hấn mà có chút khó khăn, cô muốn lùi lại một chút nhưng tay bị Đường Tâm nắm chặt nên không thể nhúc nhích.

“Đừng nhúc nhích, em sẽ làm con bé thức dậy mất.” Đường Bá Vũ cảnh cáo, cũng đè thấp lại giọng nói.

Tầm mắt của hấn vẫn dừng lại trên khuôn mặt ngủ say của cô bé, vẻ mặt nghiêm túc liền trở lên mềm mại. Hấn chưa bao giờ từng nhìn kĩ cô bé, hấn vẫn luôn nghĩ cô bé đã đủ thông minh, có thể bình yên lớn lên. Nhưng trong khi hấn không chú ý tới, cô bé đang chậm rãi lớn lên, có trí tuệ hơn người nhưng nội tâm lại đầy gai góc để tự bảo vệ mình.

Tay hấn dừng lại trên khuôn mặt cô bé, nhẹ nhàng chạm đến. Cô bé nói nhỏ vài tiếng, thỏa mãn cười, xoa tay hấn sau đó tiếp tục ngủ say. Lỗ hồng trong lòng hấn như được lấp đầy, khi nhìn tới cô bé, lần đầu tiên hấn cảm thấy thỏa mãn mà kiêu ngạo.

“Cô bé rất đáng yêu.” Khoản Khoản nói nhỏ, thương tiếc vuốt tóc cô bé.

“Cô bé chỉ có ánh mắt cùng thái độ giống anh, còn vẻ mặt xinh đẹp là giống mẹ cô bé sao?”

Cô hỏi, nhưng khi ngẩng đầu lên lại bắt gặp ánh mắt hấn trở nên lạnh như băng.

Nghe Khoản Khoản nhắc tới vợ trước, Đường Bá Vũ khuôn mặt như đội lên một lớp mặt lạ bằng băng. Trong đầu lại một lần nữa nhớ tới dáng vẻ điên cuồng của cô ta – “Ta không yêu người, không ai sẽ yêu loại ma quỷ máu lạnh như người, ta gả cho người là vì tài sản của người!”

“Ta đã không nhớ rõ vẻ mặt của cô ta rồi.” Hấn thô lỗ trả lời, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, không hề chạm tới hai má của cô bé nữa.

Trong lòng hấn thật sự hoài nghi có phải đúng như lời của những người đàn bà kia, hấn không đáng được yêu, cả người giá trị cũng chỉ bằng đồng tiền

này mà thôi!

“Không có khả năng,” Khoản Khoản hiểu lầm phản ứng của hắn, nghĩ rằng hắn vẫn còn nhớ tới người vợ trước. Cô xúc động vươn tay, vuốt ve khuôn mặt của hắn, ngón tay nhẹ nhàng chạm tới những đường cong hoàn mỹ.

“Trước kia khi đi làm ở tổng công ty, em chưa từng nghe có người nhắc tới vợ của anh. Người hầu ở Đường gia cũng chưa bao giờ nhắc tới cô ấy, là do anh vẫn còn vì cô ấy mà đau khổ sao? Anh vẫn còn yêu cô ấy, cho nên luyến tiếc cô ấy rời đi sao?” Nghĩ đến trong lòng hắn còn có hình bóng của một người phụ nữ khác, trái tim Phương Khoản Khoản không hiểu vì sao lại cảm thấy đau đớn.

Mặt hắn vặn vẹo, có vẻ chua ngoa mà châm chọc, trong vẻ đen tối trong ánh mắt đem linh hồn đều che dấu đi.

“Ta vì cô ta mà thương tâm? Một người phụ nữ mắng ta là ma quỷ, điên cuồng muốn phá bỏ đứa con của ta, còn nói rõ, nói cô ta gả cho ta đều vì coi trọng tiền của ta..... Em nghĩ, ta sẽ yêu cô ta sao? Những lời nói này có thể phá hủy bất cứ tình yêu nào, thậm chí có thể phá hủy trái tim của một người.” Hắn tới gần cô, bởi vì vết thương cũ mà đau đớn. Hắn dùng sức nắm lấy tay cô, thậm chí làm đau cô.

Khoản Khoản ngây ngẩn cả người, cô bị vẻ thống khổ cùng phần nộ trong đôi mắt kia rung động. Cô chưa từng nhìn thấy nhiều tuyệt vọng đến vậy trong đôi mắt của một người. Tay cô đau đớn, nhưng không bằng nỗi đau trong lòng.

“Cô ta nói như vậy sao? Cô ta nói anh là ma quỷ?” Cô run lên, không thể tưởng tượng lại có người có thể nói ra những lời đáng sợ như vậy.

Hắn cười lạnh. Nhớ tới lời nói của vợ trước. Nhiều năm qua hắn cố gắng quên đi, nhưng thương tổn này quá sâu, hắn như thế nào cũng không quên được, chỉ có thể lấy thái độ tiêu cực bỏ qua nó, làm cho đau xót trong lòng càng lúc càng mở rộng. Hắn không dám quan tâm tới con gái, rất sợ con gái cũng sẽ giống mẹ của cô bé hận hắn, cho nên nhiều năm qua hắn vẫn bỏ mặc cô bé.

“Có lẽ cô ta nói đúng, ta thật sự máu lạnh vô tình. Đây có lẽ là số mệnh của người họ Đường, mẹ ta cũng là vì tiền mà gả vào Đường gia, ta chỉ là thủ đoạn để bà ấy trở thành Đường phu nhân, ngay cả nhìn thấy ta cũng khiến bà ấy chướng mắt. Khi cha ta bận việc, bà ấy vội vàng tiêu xài, chưa bao giờ từng để ý tới ta.” Hắn nói ra tuổi thơ của mình, điều mà hắn chưa từng nói cho bất kì ai. Giờ phút này, hắn chỉ biết dốc hết sức lực nắm chặt tay cô, giống như người sắp chết đuối bám lấy khúc gỗ nổi.

Phương Khoản Khoản hoàn toàn kinh ngạc, không thể tưởng tượng có một tuổi thơ như vậy sẽ khiến cho đứa trẻ tổn thương tới mức nào.

Đường Bá Vũ cười càng lạnh hơn, thông thả tới gần khuôn mặt tái nhợt của

cô, ý định muốn dọa cô. Hấn muốn cô biết, thế giới này không phải tất cả mọi thứ đều đơn thuần tốt đẹp như vậy, không phải bất luận kẻ nào đều có thể giống cô may mắn, có được một cuộc sống đơn giản.

“Em chỉ trích ta không biết quan tâm tới người khác, như vậy em hãy nói cho ta biết, quan tâm là cái gì? Trong thế giới của ta chưa từng có thứ đó. Phụ nữ tiếp cận ta, là vì tiền của ta. Bọn họ sợ hãi ta, thậm chí không chịu nổi sự đụng chạm của ta, nếu không phải vì tiền, bọn họ nhất định sẽ khinh thường nhìn thấy ta.” Hấn chuyên chú nhìn cô, vẻ mặt giống như sói hoang khát máu, trong mắt hấn tràn ngập đau xót khiến cho hấn muốn dùng thương tổn cô để xoa dịu vết thương.

Nước mắt dâng đầy trong mắt Khoản Khoản, cuối cùng không nhịn được rơi xuống. Cô phải cố gắng cắn chặt môi mới có thể không khóc ra tiếng, tay cô bởi vì hấn thô lỗ mà đau đớn, nhưng trái tim lại vì những gì hấn trải qua mà khó chịu.

Khi nhìn thấy những giọt nước mắt rơi xuống, hấn đột nhiên rút tay lại như vừa bị bỏng. Nước mắt của cô làm cho hấn tỉnh lại, trong lòng càng thêm chán ghét chính mình.

“Ta quả nhiên là ma quỷ máu lạnh, ngay cả người vô tội như em cũng không buông tha.” Hấn tự giễu cười lạnh, tươi cười lại mang theo tuyệt vọng.

“Không, anh không phải ma quỷ!” Khoản Khoản thấp giọng hô lên, bàn tay bị nắm đau giữ chặt lấy tay hấn. Nước mắt vẫn chảy xuống, cô không thể ngừng khóc.

“Bọn họ làm anh tổn thương, cho nên anh giấu đi trái tim của mình, chỉ dùng vẻ ngoài cứng rắn để nhìn mọi người. Bọn họ không có tư cách làm như vậy! Anh không phải là ma quỷ, anh có trái tim, càng biết quan tâm tới người khác.”

Trong lòng phần nộ, cô rất muốn đem vợ trước của hấn ra đánh. Là người phụ nữ tàn nhẫn ích kỷ nào lại có thể nói ra những lời nói ác độc như vậy!

“Anh không sai, người sai là bọn họ, bọn họ không xứng được anh để ý.” Cô cẩn thận chạm vào khuôn mặt hấn, cảm giác được hấn đang nín thở. Ai đều không nghĩ đến, ở kiên cường lãnh khốc bề ngoài, thật ra hấn đã từng bị thương tổn quá nặng.

Hấn nhú mày, không ngờ cô sẽ nói ra những lời này. Hấn vẫn nghĩ đến người máu lạnh là chính mình, nhưng Khoản Khoản lại thay hấn tìm lý do, chứng minh những người phụ nữ ác độc kia mới là người có lỗi.

“Vì sao khóc? Tay em còn đau không?” Hấn khó hiểu hỏi, lấy tay lau nước mắt trên má cô.

“Không đau.” Cô lắc đầu, nhưng nước mắt vẫn chảy xuống.

“Vậy tại sao em lại khóc?” Hấn hỏi, tuy rằng từng gặp qua vô số người đàn bà khóc trước mặt hấn, nhưng đó chỉ là sự dối trá, hoàn toàn khác xa so với

về mặt chân thật của Khoản Khoản. Cô càng không ngừng khóc, giống như đã bị thật lớn ủy khuất, nước mắt chảy xuống hai má, làm cho da thịt trắng hồng của cô trở lên ướn ắt.

“Bọn họ sao có thể... có thể nói với anh những lời đáng sợ như vậy....” Cô ắp ứng nói xong, lời nói bởi vì khóc mà nghẹn ngào. Cô vuốt lên khuôn mặt của hắn, theo trục giác nhẹ nhàng chạm tới môi hắn.

Đường Bá Vũ kinh ngạc nhìn cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng ảm áp. Hắn không thể tưởng tượng, cô thật sự vì hắn mà khóc.

Giống như vừa nhận được một món quà vô cùng quý giá, trái tim của hắn thật sâu bị lay động.

“Em là vì ta mà khóc sao ?” Hắn thấp hỏi, nhẹ nhàng cảm nhận bàn tay nhỏ bé của cô, giống như loài thú hoang nguyện ý thuần phục trước người dạy thú.

Chưa từng có người phụ nữ nào chân chính quan tâm đến hắn, mà cô lại bởi vì hắn mà khóc. Cả đời này, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được cảm giác đau lòng, những người đàn bà khác khóc, hắn có thể nhìn như không thấy, nhưng khi nhìn thấy Khoản Khoản khóc, hắn gần như mất đi lý trí. Hắn không thể chịu được khi nhìn thấy cô khóc, nước mắt của cô như khiến cho tim hắn nhỏ máu.

“Đừng khóc.” Hắn gầm nhẹ, kiềm chế tiếng nói không muốn đánh thức Đường Tâm.

Cô không thể ngừng khóc, chỉ có thể đáng thương hề hề lắc đầu. Bỗng dưng, bên tai truyền đến một tiếng không kiên nhẫn gầm nhẹ, cô bị kéo vào trong lòng hắn, khuôn mặt ảm ướt vùi vào trong ngực hắn. Bởi vì áo ngủ của hắn từ trước đã bị mở ra, mặt cô trực tiếp dán vào khuôn ngực trần của hắn, cô có thể rõ ràng cảm giác được vóc người cường tráng của hắn.

“Em lại có thể chỉ trích anh không hiểu quan tâm người khác..... Em thật sự rất ngu ngốc!” Cô vừa khóc vừa mắng chính mình, đột nhiên cảm giác sau lưng bị người nào đó vỗ mạnh. Cô hoảng sợ làm cho trong thời gian ngắn ho khan không thôi.

Đường Bá Vũ vụng về vỗ lưng cô, muốn trấn an cô, không nghĩ tới chỉ làm phản tác dụng, hắn không khống chế được độ mạnh mà làm cho Phương Khoản Khoản khịu không thở nổi.

Khoản Khoản nắm lấy áo ngủ của hắn. Ở trong ngực hắn khịu, nhin không được tham lam cảm nhận nhiệt độ cùng hơi thở của hắn, càng hướng tới gần trong lòng hắn.

Lúc này, bị chen chúc ở giữa Đường Tâm phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ. Hai người lớn thân mình cứng đờ, khấn trương nhìn Đường Tâm.

“Hai người thật ồn ào, nửa đêm còn không ngủ sao?” Đường Tâm ngủ mơ hồ, mở ánh mắt buồn ngủ, thấy Khoản Khoản cùng Đường Bá Vũ còn ôm

nhau, mặt cô bé nhăn lại, lôi kéo hai người tách ra, sau đó lại kéo chần bông tiếp tục rơi vào mộng đẹp.

Cô bé vẫn như cũ nắm tay hai người không chịu buông ra, tạo thành trở ngại giữa hai người.

Tầm mắt hai người giao nhau, ánh mắt của hắn nóng rực mà chuyên chú khiến cho Khoản Khoản chỉ cảm thấy hai má nóng hồng, nhớ tới lúc trước thất thố, nàng có chút xấu hổ, nhưng lại không thể không nhìn hắn.

“Em sẽ không giống những người phụ nữ kia.” Cô cúi đầu cam đoan.

“Ta biết, cho nên em mới có thể ở đây. Ta chưa bao giờ từng cho bất kì người đàn bà nào đi vào căn phòng này, lại càng không cho bất kì ai nằm trên chiếc giường này.” Hắn thông thả trả lời, thừa nhận cô quan trọng đối với hắn tới mức nào.

Tiếp theo, bàn tay Đường Bá Vũ cầm bàn tay kia của Khoản Khoản. Cô cười e lệ nhìn hắn, cũng không hất tay hắn ra. Tay hai người nắm lấy nhau trên thân hình nho nhỏ của Đường Tâm, cả một đêm cũng chưa từng buông ra. Tầm mắt khóa chặt lẫn nhau, tuy không nói lời nào nhưng trong lòng họ đều hiểu. Cảnh tượng kia, rất giống như người một nhà.

Chương 7

Khách sạn quốc tế tầng cao nhất, đêm nay một gian phòng xa hoa được thuê toàn bộ để làm nơi chuẩn bị cho buổi đại tiệc dưới lầu.

Nhà may vừa đưa tới lễ phục dạ hội, đang làm nốt những sửa chữa cuối cùng, còn nhà trang điểm thì đang cố gắng đem hai người phụ nữ quan trọng trong phòng trở lên xinh đẹp nhất. Đường Tâm mặc chiếc váy màu hồng phấn, trên đầu đội chiếc mũ xinh xắn màu hồng. Hôm nay cô bé nhìn trông rất đáng yêu. Cô bé vẫn còn chưa đi giày, chỉ đi tất chạy đùa trong phòng, muốn hỗ trợ trang điểm cho Khoản Khoản.

“Cô Khoản Khoản, cô nhớ phải đeo hoa lên ngực đấy.” Đường Tâm vọt vào phòng nhắc nhở, trong tay đang cầm một đóa hoa hồng bạch, đài hoa ánh lên màu hồng trần châu vô cùng quý giá. Đây là ba ba đặc biệt đặt làm, chỉ có hai bông, để cho cô bé cùng Khoản Khoản đeo, thể hiện hai người là người nhà họ Đường.

Khoản Khoản ngồi trước gương, có chút xấu hổ nhìn chính mình trong

gương. Búi tóc cứng nhắc bị tháo xuống, tóc đen cuốn thành mềm mại cuộn sóng, dừng lại trên hai gò má trắng hồng, ngay cả kính mắt đều bị lấy đi khiến cô bối vì tầm mắt nhìn không rõ mà cảm thấy lo lắng.

“Đường Tâm, cô không muốn đi xuống, đây là yến hội trọng yếu của ba cháu, cô chỉ là gia sư của cháu, căn bản không cần tham gia.

Hơn nữa, về ngoài của cô rất tệ, xuất hiện ở yến hội chỉ khiến cho ba cháu xấu hổ mà thôi.” Phương Khoản Khoản khiếp đảm nói, muốn lâm trận bỏ chạy.

Cô vừa mới thấy có rất nhiều những người phụ nữ xinh đẹp, mặc lễ phục đẹp để quý giá đi qua đi lại muốn thu hút sự chú ý của Đường Bá Vũ.

Nêu hẳn phát hiện, so với bọn họ cô có vẻ xấu xí tới mức nào thì quan hệ giữa hai người sẽ như vậy chấm dứt. Đàn ông chỉ yêu bằng mắt, mà bên người hẳn chưa từng thiếu mỹ nữ.

Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng cảm thấy chính mình xinh đẹp, cùng nhiều người đẹp như vậy khiến cô cảm thấy xấu hổ mà khản trương.

Đường Tâm nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ không đồng ý. “Cô đang nói ngốc nghếch gì vậy? Chính là vì buổi tiệc này đối với ba ba rất quan trọng cho nên ông ấy mới yêu cầu cháu cùng cô tham dự mà, làm sao cô lại không chịu xuống dưới? Hơn nữa cô rất đẹp mà, những người kia làm sao có thể so sánh được với cô.” Cô bé vỗ trong ngực cam đoan.

Mấy ngày nay, thông minh như Đường Tâm đương nhiên cũng cảm nhận được tình cảm của ba ba và cô Khoản Khoản. Giống như sau đêm mưa ấy, hai người quan hệ đã thay đổi, đại khái là có chuyện gì đó phát sinh khi cô vẫn đang ngủ đi, ánh mắt của hai người họ cũng thay đổi, ngay cả ngẫu nhiên trao đổi ánh mắt cũng khiến một tiểu nha đầu như cô cũng cảm thấy đỏ mặt.

Cô biết ba ba yêu Khoản Khoản, trong lòng cực kỳ cao hứng. Cô bé thật lòng rất thích Khoản Khoản, thậm chí mong muốn Khoản Khoản có thể ở lại, trở thành mẹ kế của cô. Lúc này mắt thấy giấc mộng sẽ trở thành sự thật khiến cho cô nhiệt liệt chờ mong. Bất quá xem dáng vẻ lo lắng của Khoản Khoản, chỉ biết đơn thuần như cô ấy cũng không phát hiện được quyết định của ba ba, giống như chính bản thân cô ấy còn đang đấu tranh tâm lý ghê gớm.

Đường Tâm có nhiều lúc thật muốn thay ba ba thở dài, nhiều năm như vậy chưa từng yêu ai, mà nay có người yêu lại đơn thuần, trì độn đến vậy.

“Đúng vậy, Phương tiểu thư rất đẹp.” Người may quần áo cam đoan, vừa lòng nhìn Khoản Khoản mặc lễ phục vào.

Bộ lễ phục kia là do cô tự mình làm, cũng do dáng người của Khoản Khoản rất đẹp, mới có thể biểu hiện được hết nét đẹp của bộ váy.

“Thật vậy sao?” Mặc dù được nghe nhiều lời ca ngợi đến vậy, Khoản Khoản

vẫn cảm thấy không ổn, đến gần bàn trang điểm thai một chút muốn xem lại cẩn thận hơn.

Trong gương một đôi mắt to đang nhìn lại cô, da thịt trắng nõn không cần đánh phấn, thậm chí còn lộ ra màu phấn hồng sáng bóng.

Tầm mắt chuyển qua tron bóng cổ, trần trụi hai tay, cùng với trước ngực bại lộ tuyết trắng da thịt, chưa từng mặc qua quần áo như vậy, cô đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

Trên cửa vang lên tiếng gõ cửa có thiết tấu, quản gia nhẹ nhàng đẩy cửa ra, hai tay nắm lại đứng trước cửa phòng.

“Phản chúc mừng đã xong, dưới lầu yến hội đã bắt đầu. Chủ nhân muốn tôi đến mời hai vị xuống lầu.”

Ông ta cung kính nói. Khi nhìn thấy Khoản Khoản còn lễ phép bỏ thêm một câu: “Phương tiểu thư, đêm nay thoát nhìn vô cùng xinh đẹp.”

Đường Tâm chạy đến trước mặt quản gia, không cam lòng bị bỏ qua. “Cháu thì sao?”

“Mười năm sau, sự xinh đẹp của cháu sẽ khiến cho bất kì người đàn ông nào phải ngóai đầu lại.” Quản gia mỉm cười, đồng thời cũng bỏ thêm một câu: “Bất quá, miệng lưỡi sắc bén của cháu cũng đủ để bọn họ phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.”

Đường Tâm hừ một tiếng, không vừa lòng loại ca ngợi cùng châm chọc này. Cô bé xoay người đi giày, một bên còn kêu gọi: “Khoản Khoản, nhanh chút đi giày vào, chúng ta phải chuẩn bị đi xuống.”

Khoản Khoản chân chờ đứng dậy, cúi đầu nhìn trước ngực da thịt, sau đó quay đầu tìm kiếm. “Tôi có thể tìm một chiếc áo mặc vào bên ngoài sao? Mặc như vậy thật sự hơi lạnh.” Cô thì thảo nói xong, rốt cục tìm được một chiếc áo khoác rộng thùng thình, cô như trút được gánh nặng vội vàng mặc vào người.

“Không được!” Mọi người còn lại trong phòng đồng loạt hô lên.

Khoản Khoản bị phản ứng của mọi người làm cho hoảng sợ đến liền dừng lại động tác trên tay. “Tôi chỉ muốn mặc thêm một chiếc áo thôi mà.” Cô vô tội nói.

“Không cần mặc thêm, cô như vậy là tốt lắm rồi.” Đường Tâm vội vàng đi lên lấy lại chiếc áo khoác. Áo khoác màu xám trầm, nhìn trông vô cùng đáng sợ, sau khi mặc áo khoác mọi đường cong trên người Khoản Khoản đều bị che đi, căn bản không thể thấy được hiệu quả của bộ lễ phục.

Quản gia cũng gia nhập hàng ngũ khuyên bảo, tuy rằng tuổi đã lớn, nhưng người đẹp là thứ đàn ông yêu nhất, ông ta nghĩ một người vui không bằng tất cả đều vui, quyết tâm thay phần lớn đàn ông trong yến hội tạo phúc, hỗ trợ lưu lại cảnh đẹp trước mắt.

“Đêm nay rất ấm, yến hội người cũng nhiều không cần mặc áo khoác. Nếu

Phương tiểu thư sợ lạnh, tôi có thể yêu cầu khách sạn đem khí lạnh giảm một chút” Quản gia khuyên bảo, một bên mở cửa một bên thúc giục hai vị tiểu thư xuống lầu.

“Chậm chut nữa sẽ không kịp, chúng ta mau đi xuống.” Đường Tâm tận dụng thời cơ, phụ giúp Khoản Khoản hướng ngoài cửa đi tới.

Khoản Khoản không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể kiên trì hướng đám đông tụ tập đi đến. Trong lòng cô vẫn không yên, cô thật sự rất sợ, cô không đủ xinh đẹp sẽ làm cho Đường Bá Vũ thất vọng.

Yến hội vẫn diễn ra như mọi khi, nặng nề khiến người ta chán ghét, trên thương trường là đối thủ chém giết tới đâu rơi máu chảy, nhưng giờ phút này mọi người đều đội lên lớp mặt nạ dối trá, dùng ngôn ngữ nhã nhặn để nói chuyện với nhau. Về ngoài hoa lệ cùng với tinh mỹ đồ ăn, còn có du dương âm nhạc, tất cả đều giả dối.

“Yến hội của cậu vẫn nhằm chán như vậy.” Thương Trát Phong lễ phép nói, lấy trên khay một chén rượu, thông thả nhấp nháp.

Đường Bá Vũ cười lạnh một tiếng, đối với mấy người thuộc hạ nâng chén. “Quá khen.”

“Đám người góc kia cười thực cứng ngắc.” Lôi Đình ánh mắt dừng lại ở một góc, miễn cảm nhận thấy không khí có gì đó khác thường.

Đỗ Phong Thần miệng cắn miếng thịt bò tái, ánh mắt cũng hướng góc đó nhìn lại, dễ dàng nhận ra thân phận của những người đó.

“Những người đó công ty vừa mới bị ông chủ của chúng ta thu mua, trên mặt tươi cười đương nhiên không thể tốt được rồi, bọn họ không có lên tiếng khóc lớn đã là chuyện lạ.” Hắc buông dao nĩa, lấy tay cầm một miếng thịt cuốn, thực khoái trá nhấp nháp.

“Nhưng tại sao bọn họ lại tới tham gia yến hội của kẻ thù được nhỉ?”

“Có lẽ là muốn nhân cơ hội hạ độc vào thức ăn, độc chết tên ma vương máu lạnh như cậu.” Lôi Đình vẻ mặt không đổi, tầm mắt lại vẫn nhìn chằm chằm vào một góc. Đám người kia thái độ rất khác thường, giống như đang chờ mong chuyện gì đó xảy ra. Trong lòng thờ dài, hắc biết đêm nay nhất định phải trông chừng những người đó cả đêm.

“Đúng rồi, gia sư nhà cậu chạy đi đâu rồi? Yến hội tiến hành đến giờ còn chưa thấy mặt? Tôi vì nể mặt cô ấy mới đồng ý tham gia buổi tiệc lãng phí thời gian này đây.” Đỗ Phong Thần không khách khí nói, thấy có rất nhiều ánh mắt của các tiểu thư xinh đẹp vẫn không dời khỏi người bọn họ, mà bản thân hắn cũng đáp lại bằng một nụ cười được cho là mê người.

Mấy người bọn họ đều rất xuất sắc. Tất cả đều có được vẻ ngoài đẹp trai cùng với dáng người cao lớn, hơn nữa còn đại biểu cho sự giàu sang có thể khiến cho mọi người đàn bà mê muội. Mỗi lần yến hội, bọn họ đều gặp không ít những người phụ nữ chủ động đến gần.

“Đúng vậy, kể từ lần gặp đây ấn tượng trước tôi cũng chưa gặp lại cô ấy. Cô ấy vẫn còn làm việc ở nhà cậu đấy chứ? Xem ra cô ấy thật sự rất đặc biệt, có thể trị được tiểu ác ma, trở thành người gia sư ở lại Đường gia được lâu nhất đấy!” Thương Trát Phong mỉm cười nói, tầm mắt dừng lại trên mặt Đường Bá Vũ có chút đăm chiêu nói.” Tôi nghĩ, trừ bỏ là gia sư, cậu có lẽ còn muốn sắp xếp công việc khác cho cô ấy, bằng không cậu sẽ không đem cô ấy giữ lại bên người lâu như vậy.”

“Từ trước tới nay chưa từng có người phụ nữ nào có thể ở lại lâu tại Đường gia.” Lôi Đình nói.

“Khoản Khoản không giống những người đó.” Đường Bá Vũ vừa nói, thực tự nhiên bảo vệ cô.

Thang lầu truyền đến một trận xô xao, ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn, hội trường lớn như vậy trong chốc lát yên tĩnh hẳn xuống. Đỗ Phong Thần quay đầu đi, thấy tiêu điểm trong mắt mọi người, hắn huyết sáo, kinh ngạc trừng lớn ánh mắt.

“Cô ấy đúng là khác với những người phụ nữ kia. Chết tiệt! Sao cậu lại may mắn cơ chứ. Tự nhiên lại có được một người phụ nữ tốt như vậy.” Hắn tán thưởng, giống như phần lớn đàn ông trong hội trường, căn bản không thể dời tầm mắt.

Phương Khoản Khoản mặc màu trắng lễ phục cùng Đường Tâm chậm rãi đi xuống cầu thang bằng đá cẩm thạch. Bởi vì không quen đi giày cao gót, cô bước đi rất chậm. Trong lòng bàn tay bởi vì khăn trương mà chảy mồ hôi. Ánh mắt mọi người làm cho cô cảm thấy rất mất tự nhiên, cả đời cô chưa từng trải qua cảnh này, phải trở thành mục tiêu chú ý của mọi người. Những ánh nhìn đó khiến cô khăn trương tới mức khó có thể bước đi.

Mái tóc mềm mại được vấn lên như những đám mây, đôi mắt to nhu hòa trên khuôn mặt trắng lơn, đôi môi hồng thơm ngào ngạt giống như quả đào mật ngọt ngào chỉ đợi người khác tới hôn. Cô đẹp tới mức không thể tưởng tượng được. Mà trên chiếc cổ trắng nõn không có bất cứ thứ gì, làm cho người ta có thể nhìn thấy khoảng da thịt nở nang, màu trắng lễ phục bao trùm những đường cong có thể khiến cho bất kì người phụ nữ nào cũng phải ghen tị, bộ ngực sữa hờ ra một chút, khiến người ta không ngừng tưởng tượng miên man. Một đóa hoa hồng trắng cài trước ngực, làm đẹp thêm cảnh sắc nơi đó, càng làm cho người ta không thể dời tầm mắt. Cô không giống mẫu người đẹp thon thả như hiện nay nhưng thân hình nở nang lại có mị lực làm cho người ta mê muội.

Đường Bá Vũ thông thả đứng dậy, giống như phần lớn đàn ông trong yến hội, chỉ có thể ngây ngốc nhìn cô. Trong chốc lát hấn dường như không thể nhận ra cô, không thể tưởng tượng cô lại có thể trở lên xinh đẹp đến vậy!

Nhìn cô đang chậm rãi đi tới, trong lòng hấn tràn đầy kiêu ngạo, nhưng cũng cảm thấy ghen tị. Chỉ cần thấy ánh nhìn tham lam của những tên kia vẫn nhìn chằm chằm vào người cô đến chảy nước miếng là hấn chỉ muốn xông lên đào hết ánh mắt của bọn họ ra.

Khoản Khoản không ngừng hít sâu, không dám nhìn bất kỳ ai trước mặt, thẳng tắp đến gần bàn của Đường Bá Vũ. Cô hướng Đường Bá Vũ vươn tay cầu cứu, chỉ có nắm tay hấn cô mới cảm thấy tự tin hơn một chút

“Con thích cách xuất hiện như vậy.” Đường Tâm cười đến thực vui vẻ, lại một lần nữa cảm thấy không để cho Khoản Khoản mặc vào áo khoác là quyết định vô cùng sáng suốt. Cô bé lấy duyên dáng tư thế ngồi lên chiếc ghế Thương Trát Phong giúp cô đẩy ra, bụng nước trái cây lên uống.

“Nhìn thấy chưa, những người đó ánh mắt đều nhìn chằm chằm.” Cô bé cười khanh khách nói.

“Đâu chỉ có bọn họ, ngay cả bọn tôi đều nhìn đến hai mắt đăm đăm.” Đỗ Phong Thần thở dài, bởi vì ngại ánh mắt như muốn giết người của Đường Bá Vũ mới lưu luyến đem ánh mắt dời khỏi “cảnh đẹp” trước mặt.

Khoản Khoản bất an, khẩn trương nhìn Đường Bá Vũ.

“Bọn họ vì sao vẫn nhìn em? Em trông rất tệ sao?” Cô hỏi, phát hiện ánh mắt hấn tối sầm lại như đang ẩn nhẫn cảm xúc kích động nào đó. “Anh làm sao vậy? Anh cũng thấy em rất tệ sao?”

Cô lo lắng hỏi, khuynh nửa người trên về phía hấn, mơ hồ nghe thấy bèn nhọn tiếng hít không khí.

Đường Bá Vũ dùng sức nắm chặt hai đấm, dùng hết tự chủ mới không ở trước mặt mọi người hôn cô. Hấn muốn đem cô tới nơi không ai có thể thấy, đem vẻ đẹp của cô giữ cho riêng mình, cởi bỏ lễ phục trên người cô, hái lấy bông hồng màu trắng trước ngực cô, sau đó sẽ từ từ yêu cô cả đêm. “Em không xấu một chút nào, đêm nay em rất đẹp.” Hấn cứng ngắc trả lời, nghe thấy tiếng cười trêu chọc của thuộc hạ và con gái, hấn quay đầu đi, trừng mắt nhìn bọn họ.

Cô hiểu sai nguyên nhân khiến cho lời nói của hấn trở lên cứng ngắc nên có chút thất bại thở dài.

“Quên đi, anh không cần phải an ủi em, em đã biết bộ dáng của mình thật khủng khiếp, cho nên bọn họ mới nhìn chằm chằm em như vậy.” Cô thấy có rất nhiều vị mỹ nữ đang dùng ánh mắt kì quái nhìn mình, khiến cho cô khổ sở muốn khóc, muốn bỏ chạy ra khỏi hội trường.

“Phương tiểu thư, tôi xin dùng tư cách của mình để cam đoan, đêm nay trông cô xinh đẹp đủ để điền đảo chúng sinh.” Thương Trát Phong lễ phép nói, trong ánh mắt có ánh thương thức nam tính.

Khoản Khoản chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Đường Bá Vũ, tìm kiếm chân thật đáp án. “Thật vậy chăng?” Cô tựa vào người hấn, dùng thanh âm chỉ đủ để hai người nghe thấy hỏi hấn.

Hấn cứng ngắc nhìn cô, sau đó chậm rãi cúi đầu, tựa vào bên tai cô nói nhỏ, từ đó hấn có thể tới gần làn da mịn màng nơi cổ cô. Hấn rất muốn cắn nhẹ lên đó. Hấn biết da cô rất mẫn cảm, chỉ cần khẽ cắn cũng khiến cô thở dốc rên rỉ

“Sao em có thể nghi ngờ kia chứ? Em rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến cho ta sắp phát điên. Nếu không có Đường Tâm ở đây, ta sẽ làm tổn hại ánh mắt của mọi người, lập tức đem em mang về phòng nghỉ.” Tay hấn ở dưới bàn không người nhìn thấy nắm chặt lấy tay cô, sau đó cách lớp vải nhẹ nhàng vỗ về đôi chân thon dài của cô.

Cô hô nhỏ một tiếng, vội vàng lùi lại, rốt cục nhìn thấy ánh nhìn tràn đầy dục vọng trong đôi mắt hắn.

Tâm mắt của hắn vẫn dừng lại trên người cô, giống như hai ngọn lửa, dường như muốn thiêu cháy bộ lễ phục cô đang mặc. Vẻ mặt kia giống như bọn họ đang ở chỗ không người.

“Đừng nhìn em như vậy.” Cô ngượng ngùng cúi đầu, không dám nhìn hắn. Hai tay vô thức muốn che trước ngực. Ánh mắt của hắn làm cho cô muốn che lại ngực, nghi ngờ có phải hay không bản thân hôm nay ăn mặc rất hở hang.

“Lễ phục là ai chọn?” Hắn khàn khàn hỏi, có chút tức giận, cảnh đẹp này lẽ ra thuộc về một mình hắn nay lại rơi vào trong mắt những người khác.

Đường Tâm khoái trá giơ cao tay. “Con chọn. Thế nào, ánh mắt của con không tôi đúng không? Từ đầu con đã biết cô ấy là một đại mỹ nữ, so với những người đàn bà gầy trơ xương kia đẹp hơn rất nhiều. Vừa nãy khi chuẩn bị xuống lầu, cô ấy còn định mặc thêm cả cái áo khoác xấu òm. May mà có con ngăn cản, mọi người mới được nhìn thấy cô ấy đẹp như thế này đây.” Cô bé chờ mong được ba ba khen ngợi.

“Tiểu ác ma, thật không uống công chú thương con.” Đỗ Phong Thần khen ngợi, ánh mắt lần nữa quay lại trên người Khoản Khoản. Tuy ngại ánh mắt như muốn giết người của Đường Bá Vũ, nhưng bản tính thà chết chứ không chịu hy sinh làm cho hắn không nhìn được mở miệng.

“Khoản Khoản, chờ một chút tôi mời em nhảy nhé!” Hắn đưa ra lời mời.

Thương Trát Phong cùng Lô Đình thở dài, cảm thán thật sự có người vì nữ sắc mà không còn lí trí, cam tâm mạo hiểm sinh mệnh, mơ tưởng nhúng chàm người đàn bà của Đường Bá Vũ.

Khoản Khoản còn chưa kịp trả lời, phía sau mặt người nào đó đã đen tới mức trông giống bầu trời đêm, hắn như ôm bảo bối, đem Khoản Khoản ôm chặt trước ngực. “Không được, cô ấy không có thời gian cùng cậu khiêu vũ.”

“Vì sao? Tôi rất kiên nhẫn, có thể chậm rãi chờ, chờ tới khi nào cô ấy có thời gian mới thôi.” Đỗ Phong Thần không vui nói, bởi vì mất đi cơ hội được nhảy cùng mỹ nữ mà cảm thấy uể oải.

Mắt thấy tình huống có chút không đúng, Thương Trát Phong cùng Lôi Đình trao đổi ánh mắt, trong lòng vì Đỗ Phong Thần dâng lên vô hạn chia buồn. Bọn họ hoài nghi người này, sớm hay muộn bởi vì chộc giận “ai đó” mà anh dũng hy sinh vì nhiệm vụ.

“Cậu muốn tôi điều cậu đến chi nhánh ở Nam cực chứ?” Khóe miệng của người nào đó hiện lên một nụ cười lãnh khốc.

“Nam cực? Nơi đó làm gì có chi nhánh của công ty!” Đỗ Phong Thần hoài nghi trả lời, trong lòng đã cảm giác được có gì đó không thích hợp.

“Trước kia không có, cho nên mới định mời vị cao cán bộ cao cấp như cậu tới hỗ trợ một phen.” Hần mỉm cười.

Đỗ Phong Thần lui cổ, không dám mở miệng nữa. Hần biết Đường Bá Vũ nói được thì làm được, tuy rằng Khoản Khoản rất hấp dẫn, nhưng vì không muốn bị điều đến Nam cực làm bạn với chim cánh cụt, tốt nhất là nên an phận một chút. Mọi người đang trò chuyện vui vẻ, không phát hiện một người phụ nữ đang đến gần. Về ngoài của cô ta rất xinh đẹp cao nhã, nhưng trong mắt lại tràn ngập phần hận. Cô ta nhìn Đường Bá Vũ, sau đó nhìn về phía Khoản Khoản đang dựa vào lòng hắn, ánh mắt càng trở nên khủng bố.

Cô ta lấy chiếc khay trong tay bồi bàn giơ lên, ra sức hất về phía Khoản Khoản.

“Đồ đàn bà không biết xấu hổ!” Cô ta cao giọng mắng.

Sự việc đột nhiên xảy ra làm cho mọi người kinh ngạc, mấy người đàn ông đang ngồi phản ứng rất nhanh lập tức che lại trước mặt Đường Tâm. Mà Đường Bá Vũ thì đang bảo vệ Khoản Khoản trong lòng, giơ lên cánh tay cường tráng, chắn đi chiếc khay đang bay tới.

Vài chiếc chén thủy tinh va vào cánh tay hắn, rơi xuống đất vỡ tan. Trong đại sảnh thoáng chốc im lặng như tờ, mọi người kinh hãi nhìn người đàn bà đằng đằng sát khí kia.

Đường Tâm từ sau lưng Thương Trát Phong nhô đầu ra, khi nhìn người phụ nữ kia, sợ hãi kêu lên.

“Khâu Nhược Nhã.” Cô bé hô nhỏ. Cô làm sao có thể quên được người đàn bà này, người vài năm trước đã từng bắt cóc cô để uy hiếp ba ba.

“Cô ta là ai?” Khoản Khoản thấp giọng hỏi, cảm nhận được cơ bắp toàn thân Đường bá Vũ đang buộc chặt.

“Người đã từng bắt cóc Đường Tâm.” Đỗ Phong Thần đơn giản trả lời, vẻ mặt lập tức nghiêm túc lại.

Khoản Khoản mở to mắt, hai tay vô thức nắm chặt tay Đường Bá Vũ, trong lúc nguy hiểm cô đã lựa chọn tin tưởng hắn.

Đường Bá Vũ sắc mặt âm trầm, thật không ngờ sẽ gặp lại Khâu Nhược Nhã. Hắn nghe nói cô ta sớm bị đưa vào nhà thương điên, mà xem bộ dạng của cô ta lúc này chắc chắn không có khả năng đã khỏi bệnh.

“Tại sao cô vào được đây?” Hắn quát, lấy tay bảo vệ Khoản Khoản trước ngực.

“Khâu tiểu thư là bạn gái của tôi.” Một người đàn ông vẻ mặt đáng khinh đứng ra, vẻ mặt đắc ý nhìn Đường Bá Vũ.

“Tôi đoán đúng mà, mấy người này tham gia yến hội nhất định là có âm mưu.” Lôi Đình thông thả nói, đưa ra phân tích khách quan, coi đó như chuyện không liên quan tới bản thân.

“Là tôi mang Khâu tiểu thư từ bệnh viện ra, dù sao các người coi như cũng có quen biết, ông sẽ không cự tuyệt Khâu tiểu thư tới tham gia yến hội chứ?” Người đàn ông cười lạnh, ý định làm cho Đường Bá Vũ xấu mặt. Công ty bị thu mua, hắn đã sớm quyết định muốn báo thù, mặc dù thủ đoạn trên thương trường không bằng người nhưng nếu nói đến dùng quỷ kế thì hắn nhất định sẽ không thất bại trước Đường Bá Vũ. Dù sao hắn đã chẳng còn gì, cũng không cần để ý chọc giận Đường Bá Vũ có thể hay không làm cho hắn vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được.

Thấy Đường Bá Vũ cẩn thận che chở Phương Khoản Khoản, Khâu Nhược Nhã trong mắt tràn ngập ghen ghét, ngón tay thon dài chỉ vào Khoản Khoản, giọng nói bén nhọn chói tai.

“Mày cho là mày chiếm được hắn sao? Tao nói cho mày biết, hắn không cần bất kì ai, hiện tại hắn chiều chuộng mày cũng chỉ vì mới mẻ, mày nên thừa dịp hắn vẫn còn cảm thấy hứng thú, cố gắng mà kiếm lấy một ít đi. Dù sao mọi người đàn bà đến gần hắn đều vì mục đích này.” Cô ta ngửa đầu cười, đáng vẻ ngày càng điên cuồng.

“Không, cô không thể nói anh ấy như vậy.” Khoản Khoản không thể chịu được khi nghe thấy những lời nói làm tổn thương người khác của cô ta.

Cô cảm thấy rất tức giận, cứ nghĩ tới Khâu Nhược Nhã từng bắt cóc Đường Tâm, trong lòng tức giận chỉ có tăng chứ không có giảm, chỉ muốn xông lên phía trước cho cô ta một trận.

“Khoản Khoản, bình tĩnh một chút.” Đường Bá Vũ nắm chặt thắt lưng của cô, không cho cô xông lên phía trước. Ở trong tình huống vớ vẩn như hiện tại, hắn rất muốn cười, người luôn ôm chặt chủ nghĩa hòa bình như Khoản Khoản, khi nghe thấy có người mắng hắn lại tức giận tới mức muốn đánh người.

Không biết vì sao, hiểu được điều này làm cho hắn cảm thấy rất vui vẻ.

“Nhưng cô ta đang mắng anh mà.” Khoản Khoản kích động nói. Cũng không để ý quần áo đang mặc trên người, càng không ngừng giãy dụa.

“Đây là sự thật, anh không cần phải thẹn quá thành giận.” Khâu Nhược Nhã tiếp tục cười. Cô ta điên cuồng đẩy ra những người đi lên ngăn cản, nhìn về phía Đường Bá Vũ nói.

Nhớ tới sự xấu hổ vì nhiều lần bị cự tuyệt, Khâu Nhược Nhã nghiêng răng nghiêng lợi cười lạnh: “Đường Bá Vũ, thì ra con mắt của anh lại kém như vậy, mỹ nữ như tôi anh không cần, ngược lại đi thích loại người vừa béo vừa xấu như cô ta.” Khoản Khoản thân hình xinh đẹp làm cho cô ta ghen tị đỏ mắt, đương nhiên sẽ không chịu thừa nhận bản thân không bằng người khác.

“Thật xin lỗi, trong mắt ta cô ấy so với người như cô còn xinh đẹp hơn gấp vạn lần.” Đường Bá Vũ lạnh lùng nói, vẫy tay sai người đem Khâu Nhược Nhã mang ra ngoài.

“Đồ mắt chó bị mù!”

Khâu Nhược Nhã điên cuồng kêu to, không chịu thừa nhận chính mình thất bại. Cô ta bị bảo vệ lôi ra khỏi cửa vẫn điên cuồng gào lên.

Khoản Khoản nhìn cô ta rời đi, trong lòng tức giận vẫn không giảm. Hai tay cô nắm chặt, khi nhìn thấy Đường Tâm đang lui vào một góc, tức giận liền biến thành yêu thương. Cô đi tới ôm chặt lấy Đường Tâm, trấn an cô bé.

“Con bé bị dọa rồi, em mang con bé về Đường gia trước đi. Ta xử lý xong việc sẽ trở lại ngay.” Đường Bá Vũ vỗ nhẹ con gái, không tha cúi đầu hôn một cái lên trán Đường Tâm. Khi bắt gặp ánh nhìn chăm chú Khoản Khoản, hấn vội vàng nói thêm:

“Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ mau chóng trở về.” Đôi môi hấn nhẹ nhàng hôn qua mái tóc của cô.

Cô mỉm cười gật đầu. “Em và cô bé sẽ chờ anh.” Trong lòng cô hiểu rõ, hấn nhất định sẽ giữ lời hứa nhanh chóng trở lại Đường gia.

“Cô Khoản Khoản, cháu sợ.” Đường Tâm có chút lo lắng, ôm chặt lấy Khoản Khoản.

“Không có việc gì rồi, có cô ở cạnh cháu, cô ta không thể tổn thương cháu được.” Khoản Khoản cam đoan.

Cô vỗ nhẹ lên lưng cô bé, nhìn theo Đường Bá Vũ rời đi. Không biết vì sao, khi hấn cam đoan điều này, trong lòng cô lại có dự cảm không tốt, cô có chút lo lắng, nhớ lại dáng vẻ điên cuồng của Khâu Nhược Nhã, biết sự việc cũng chưa chấm dứt. Khâu Nhược Nhã không phải loại người dễ dàng bỏ cuộc, cô còn một cuộc chiến rất dài cần phải chuẩn bị, cô nhất định phải bảo vệ Đường Tâm.

Không hiểu vì sao cứ nghĩ đến việc có thể ở lại Đường gia, trong lòng cô liền cảm thấy ngọt ngào. Một phần là vì cô thích cô bé, một phần khác cũng vì cô đã yêu ba ba của cô bé.

Chương 8

Đêm dài nhân tĩnh, gia nhân ở Đường gia đem mọi thứ thu thập hết đều đã ra khỏi chủ phòng, trở về phòng nghỉ ngơi.

Cánh cửa rất nặng của phòng ngủ bị mở ra, Đường Bá Vũ mặc áo ngủ thông thả ra ngoài, ngọn đèn hắt bóng trên khuôn mặt hấn lần lượt thay đổi, làm

cho gương mặt anh tuấn kia càng có vẻ khiến người ta e ngại. Nhưng không giống như trước kia, lúc này, trong đôi mắt đen không hề là băng giá, thay vào đó là rất nhiều ánh sáng ấm áp.

Hắn di chuyển không tiếng động tới phòng của Đường Tâm, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Trên chiếc giường mềm mại, Đường Tâm bình yên đang ngủ, thân hình nhỏ nhỏ chui vào trong chăn, trông vô cùng đáng yêu. Cô bé đã nghe theo tiếng gọi của thần ngủ mà rơi vào mộng đẹp ngọt ngào.

Một thân ảnh màu vàng nhạt đứng bên giường, mềm nhẹ thay Đường Tâm đắp lại chăn, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt cô bé, sau cúi đầu hôn nhẹ lên đó. Nhìn bóng dáng của cô, một dòng nước ấm tràn ngập trong lòng khiến cho dự vọng của hắn biến mất, thay vào đó là cảm giác vô cùng thân thiết, dịu dàng.

Khoản Khoản cẩn thận nhìn lại một lần, điều chỉnh lại độ ấm trong phòng, miễn cho nhiệt độ không khí thấp khiến cô bé bị cảm. Khi cô định xoay người muốn rời đi, lại thấy trong bóng tối có một thân ảnh cao lớn, cô kinh ngạc hé miệng, chuẩn bị thét lên..

Đường Bá Vũ nhanh chóng tiến lên, lấy tay che lại miệng của cô.

“Suỵt.” Hắn nói nhỏ, ý bảo cô đừng lên tiếng.

“Anh dọa em !” Cô thật vất vả mới hết sợ, có chút trách cứ nhìn hắn.

“Xin lỗi.” Hắn giải thích. “Em mỗi đêm đều chăm sóc con bé như vậy sao?”

Hắn có chút tò mò.

“Cô bé vẫn là trẻ con, khi ngủ hay đạp chăn lung tung.” Khoản Khoản gật đầu, nghĩ thấy hơi thờ nam tính trên người hắn, cũng đoán rằng bởi vì hai người dựa gần đến vậy, độ ấm rất khiến cô cảm thấy đầu mình đang chao đảo.

Đường Bá Vũ nhìn cô bé trên giường, trên mặt tràn đầy vẻ đau lòng. Người khác đều nói hắn là ma quỷ, nói hắn máu lạnh vô tình, nhưng không ai biết hắn chỉ là đem cảm xúc chôn giấu thật sâu, chưa bao giờ từng dễ dàng biểu lộ ra ngoài. Thật ra hắn cũng là một người bình thường, cũng có thất tình lục dục.

Hắn yêu con gái, nhưng nếu không phải có Khoản Khoản đánh thức hắn, rất có khả năng hắn sẽ vĩnh viễn cùng Đường Tâm duy trì quan hệ cha con xa cách.

“Chuyện đêm nay làm con bé sợ hãi. Lúc trước anh không nên buông tha Khâu Nhược Nhã, anh nên tự tay giết chết người đàn bà kia, miễn cho cô ta lại đến hại Đường Tâm.” Hắn phần nộ nói, bỗng nhiên cảm nhận được đôi bàn tay mềm mại đang nắm chặt tay hắn, mềm nhẹ trấn an giống như có thể trấn an nổi tức giận trong lòng hắn.

“Không cần lo lắng điều này, con gái anh rất kiên cường, người đàn bà điên

kia không dọa được con bé đâu.” Khoản Khoản đưa tay lên chậm rãi chạm vào mặt hắn, biết rõ không nên, nhưng không cách nào kiềm chế mong muốn được chạm vào hắn.

“Người em lo lắng là anh kia. Em lo người đàn bà kia sẽ làm anh tổn thương.”

“Anh ư?” Hắn suýt nữa thì bật cười, không thể hiểu nổi nhìn cô. “Em xem thường anh quá rồi, Khâu Nhược Nhã làm sao có khả năng thương tổn đến anh kia chứ?” Hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước những lời cô nói nhưng cũng rất hưởng thụ cảm giác tay cô trên da thịt mình.

“Cô ta dùng những lời đó để tổn thương anh. Tuy rằng ngoài mặt anh tỏ vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng lại nhớ rất kỹ. Sau đó đem những lời nói vớ vẩn đó tin là thật.” Khoản Khoản mềm nhẹ giải thích với hắn.

Tay cô di chuyển tới chiếc cổ cường tráng cả hắn, theo bản năng vuốt ve, giống như đang an ủi một con thú dữ. Cô không cảm thấy sợ hắn, vì cô biết dù hắn có đáng sợ đến đâu cũng nhất định sẽ không làm cô bị thương.

“Điều đó không đúng, anh không phải loại người máu lạnh vô tình, chẳng qua bọn họ còn chưa từng nhìn thấy con người thật của anh mà thôi.” Nói xong, mặt của cô hơi đỏ lên.

“Có lẽ, chỉ khi đứng trước mặt em anh mới để lộ ra cảm xúc thật của mình.” Hắn nói nhỏ, nghe thấy cô bé trên giường kêu nhỏ vì bị quấy rầy. Hắn lười kéo Khoản Khoản đi về phía cửa phòng.

“Không cần đánh thức con bé, đi theo anh.” Hắn mời cô.

Khoản Khoản đứng nguyên tại chỗ, không biết bản thân có nên đáp ứng hắn hay không. Trong lòng cô có chút mơ hồ biết, nếu giờ phút này đi theo hắn ra ngoài, hai người tuyệt đối sẽ không chỉ nói chuyện xuông mà thôi. Trong đôi mắt hắn ẩn chứa ngọn lửa dục vọng bị kìm nén đã lâu, như đang khẩn cấp muốn dụ hoặc cô

Cô ngẩng đầu lên. Trong bóng tối tìm kiếm gương mặt hắn, con ngươi sâu thẳm trong đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào cô, cũng không nói gì chỉ nhìn cô với ánh mắt vô cùng ôn nhu.

“Khoản Khoản?” Hắn dùng giọng nói trầm thấp gọi cô, giống như tiếng gọi người mà hắn vô cùng yêu thương.

“Đừng sợ, anh sẽ không làm em tổn thương.” Hắn hứa hẹn. Phát hiện chính mình giờ này giống như một thằng nhóc mười bảy, mười tám tuổi non nớt, có chút khản trương lại có chút hưng phấn.

Cô hít sâu một hơi, đưa tay để vào lòng bàn tay hắn.

Trong mắt hắn chứa đầy hưng phấn, kéo tay cô ra khỏi phòng. Thân ảnh hai người biến mất phía sau cửa, cửa phòng nhẹ nhàng bị đóng lại.

Trong bóng tối, trên giường Đường Tâm đột nhiên mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy ý cười. Cô bé bò dậy, cẩn thận nghiêng tai lắng nghe, đến khi nghe

thấy tiếng cửa phòng ngủ của ba ba bị đóng lại thì khóe miệng liền lộ ra nụ cười khoái trá.

Cô bé nghĩ, rất nhanh cô sẽ có một người gia sư vĩnh cửu, bắt quá từ nay về sau nhất định phải sửa miệng.

“Mẹ.” Cô bé thử kêu to vài lần, cảm thấy cách gọi này thật thoải mái.

Đường Tâm nhắm mắt lại, khoái trá tiến vào mộng đẹp. Trong mộng, cô bé mơ thấy không lâu sau Đường gia nhất định sẽ là một gia đình vô cùng hạnh phúc.

Cánh cửa phòng sau lưng vừa đóng lại, Khoản Khoản liền khẩn trương tới mức khó có thể hô hấp.

“Em nghĩ, tốt nhất là em nên về phòng mình.” Cô nhu nhược muốn chạy trốn, khẩn trương muốn rời đi. Nhưng tay còn chưa chạm tới tay vịn cửa, thân hình đã bị hấn kéo vào trong lòng, để lưng cô tựa vào trước ngực của hấn, giống như đang gần một đồng lửa.

“Khoản Khoản, bây giờ em muốn bỏ chạy thì đã muộn rồi.” Hấn tựa vào bên tai cô thấp giọng nói, dùng răng khê cắn vành tai mẫn cảm của cô, sau đó lại thông thả liếm, vừa lòng khi nghe thấy cô thỉnh thoảng lại phát ra tiếng thờ dốc.

Cô có thể cảm giác được, đôi tay đặt trên lưng mình đang phát ra nhiệt lượng vô cùng cao. Hơi thở hấn mang theo khát vọng cuồng dã, chạm tới da thịt mẫn cảm của cô. Giờ phút này tâm trí cô đang trôi lơ lửng, quên cả phản đối, chỉ có thể bất lực chờ đợi hai bàn tay hấn, mặc hấn muốn làm gì thì làm. Đường Bá Vũ môi nhẹ lướt qua chiếc gáy mềm của cô. Ngón tay linh hoạt tiến vào trong lớp áo ngủ lạnh lẽo, tóm lấy dây đeo, dễ dàng hướng hai bên tách ra. Đảo mắt một cái, chiếc áo lót đã rơi xuống bên cạnh đôi chân thon dài của cô, hình thành một chiếc vòng tròn màu vàng nhạt.

Cô lập tức kêu lên một tiếng sau đó lùi lại, suýt chút nữa vướng phải chiếc áo mà ngã xuống.

“Em tưởng anh muốn nói về chuyện của Đường Tâm.”

Phương Khoản Khoản cố gắng giả ngu, nói ra lời nói dối sứt sẹo, còn mơ mộng hão huyền có thể toàn thân đi ra. Cũng không phải cô không khát vọng hấn, nhưng vì cô thật sự quá mức khẩn trương, vừa nghĩ đến việc sẽ cùng hấn triền miên, mặt cô liền đỏ bừng, không biết phải làm sao.

Tuy rằng hấn đã từng nhìn thấy toàn bộ thân thể của cô, thậm chí còn thăm dò tới nơi riêng tư nhất, nhưng cô vẫn không thể tưởng tượng, có thể cùng hấn làm ra những chuyện thân mật như vậy. Chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ để mặt cô đỏ hết cả lên rồi.

“Em biết anh muốn không phải những thứ này.” Hấn nheo lại hai mắt, ánh

mắt nhìn cô giống như loài thú dữ đang chờ mong được hưởng thụ bữa đại tiệc của mình.

Toàn thân hắn đang đau đớn, từ lúc bắt đầu gặp cô, khát vọng có được cô lúc nào cũng khiến cơ thể hắn xôn xao. Trong cuộc đời, hắn chưa từng khát vọng một người phụ nữ nào nhiều đến vậy.

Hơn nữa, hắn không chỉ yêu say đắm tâm hồn cô, mà còn vô cùng khát vọng thân thể cô.

Cô hoảng sợ đứng trước ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn ngủ. Ánh sáng xuyên thấu qua làn áo ngủ mỏng manh, làm cho hắn có thể thấy được cảnh sắc xinh đẹp nhất. Lòng bàn tay hắn cảm thấy ngứa ngáy, khát vọng được đụng chạm đến da thịt mềm mại của cô.

Ngọn đèn tô đậm lên những đường cong trên người cô, hai vai rất tròn, thắt lưng mảnh khảnh, cùng với hai chân thon dài, làm cho hắn cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Hắn thông thả cởi bỏ trên người áo ngủ, lộ ra vòm ngực cường tráng, vững chắc.

“Đến bên người anh.” Hắn nhìn sâu vào đôi mắt cô rồi vươn tay.

Khoảnh Khoảnh nhìn hắn, hai chân run rẩy suýt chút nữa đứng không nổi. Hắn đứng trước mặt cô trần trụi mà cao lớn, trông như một vị chiến thần cao quý, giống như mọi thứ đều nằm trong tay hắn, cho tới bây giờ không một ai có thể làm trái. Tầm mắt của cô không dám nhìn xuống dưới, rất sợ khi nhìn thấy dục vọng của hắn nhất định sẽ hoảng sợ mà xoay người bỏ chạy. Cô tiến lên vài bước, khi bị hắn lấy tay kéo lại liền phát ra một tiếng mỏng manh kinh hô.

Hai người thân thể gần sát, hắn mạnh mẽ còn cô mềm mại. Hắn ôm lấy cô, đem cô đặt lên chiếc giường mềm mại, từ trên cao nhìn xuống cô.

Nửa người trên của cô nằm trên giường, hai chân lại đặt ở mép giường, mà hắn liền đứng ở giữa hai chân của cô, dục vọng nóng rực xuyên qua làn vải mỏng manh đặt ở nơi mềm mại của cô. Trong mắt hắn bùng lên ngọn lửa dục vọng. Hắn nhìn kĩ thân hình người con gái trước mắt, không buông tha bất kì phản ứng nào dù là nhỏ nhất. Tư thế đó làm cho cô có cảm giác bản thân mình vô cùng yếu ớt.

Cô có chút lo lắng. Hai tay che trước ngực. Tầm mắt của hắn quá mức nhiệt liệt, như đang dụ dỗ cô, cũng khiến cho cô có một chút sợ hãi, cô chưa từng trải qua chuyện này vì vậy cô đối với vấn đề tình dục cảm thấy vô cùng bất an.

Hắn nắm chặt hai cổ tay của cô, đưa lên qua đầu, làm cho cô chỉ có thể bất lực nằm ở dưới thân hắn. Hắn thông thả cúi người, dùng lồng ngực trần trụi cảm thụ thân hình mềm mại của cô.

“Ồ yên hội khi vừa nhìn thấy em, anh đã nghĩ đem em ra khỏi nơi đó, anh sợ nếu mình ở lại đó quá lâu, sự tự chủ yếu ớt của anh sẽ vỡ vụn mất, ở trước

mặt mọi người biểu diễn màn hổ đói ăn thịt sơn dương, đẩy ngã em trên mặt đất.” Ngay cả giọng nói của hắn cũng tràn đầy dục vọng, trong khi nói lại nhẹ nhàng cắn lên chiếc cổ trắng ngần của cô.

“Em cảm thấy rất lạ.” Cô khó khăn mở miệng, cũng giống như những lần trước mỗi khi hắn chạm vào đều khiến cô cảm thấy khó có thể hô hấp.

Hắn phát ra tiếng cười khàn khàn, một tay bao trùm lên bộ ngực sữa của cô, đầu tiên là nhẹ nhàng xoa nơi mềm mại đó, ngón tay dài đang đùa với nụ hoa đỏ búng. Sau đó mỗi lần thay thế những ngón tay, ngậm lấy nụ hoa vào trong miệng, cách lớp lụa màu vàng nhạt âu yếm cô, mang đến một dòng điện lưu khắp cơ thể cô.

Miệng hắn làm ướt lớp vải, khiến cho cô cảm giác có chút lạnh, thân hình tự nhiên run lên. Không chỉ là vì lạnh, cũng là vì hưởng ứng dục vọng của hắn.

“Anh cũng cảm thấy rất kì quái.” Hắn học giọng nói hoang mang của cô.

Nhưng thanh âm thô giáp lại tiết lộ sự kích thích trong hắn. Hắn tựa vào bộ ngực sữa của cô, mang theo ý cười nói:

“Anh vẫn không ngừng nghĩ tới em, nhớ lại dáng vẻ khi em nằm trong lòng anh. Sau đó anh sẽ lại giống như những tên nhóc mới lớn vì em mà đau đớn. Cảnh trong mơ rất chân thật, lửa nóng trong người anh đều là vì em. Chỉ có em mới có thể xoa dịu cơn khát của anh.”

Khoản Khoản cắn môi, kiềm chế không rên rỉ ra tiếng. Loại cảm giác này quá mức mãnh liệt, làm cho cô không tự chủ được thở dốc. Bộ ngực sữa mềm mại phập phồng, ma sát vào trước ngực hắn, kích thích ngọn lửa trong hắn bùng cháy dữ dội.

Tay hắn dừng lại trước ngực của cô, thông thả cởi bỏ áo ngủ trên người cô.

Áo ngủ bị cởi ra, khi nhìn thấy cô chỉ còn mặc quần màu vàng nhạt nằm trên giường, dục vọng trong mắt hắn có thể thiêu cháy bất cứ thứ gì.

Bàn tay ngăm đen lướt qua làn da láng mịn, nhẹ nhàng đi xuống vùng bụng bằng phẳng, chạm tới chiếc quần lót.

“Đều là màu vàng nhạt, quần áo của em đồng bộ à?” Hắn mang theo ý cười hỏi.

Cô muốn lấy hai tay che lấy thân thể của mình, nhưng tất cả đều vô ích, tay hắn dễ dàng bắt được tay cô, cô chỉ có thể nằm dưới thân hắn, nhận lấy sự quyến rũ từ hắn.

“Em mua chọn bộ để phối hợp mà.” Cô xấu hổ đỏ mặt thừa nhận, chưa từng nghĩ tới phải cùng một người đàn ông nói về mấy chuyện riêng tư này.

Hai mắt hắn sáng lên, trong khi nói vẫn không quên thông thả cởi chiếc quần lót bằng lụa của cô.

“Ngay cả khi chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, chiếc áo lót màu xanh lục mặc vào áo khoác của anh cũng có quần cùng màu chứ?”

Khoản Khoản gật đầu, đột nhiên phát hiện quần lót đã bị cởi bỏ. Cô bối rối

định đứng dậy, nhưng lại bị hắn dễ dàng áp chế.

“Đề em đi đổi lại cho anh xem.” Cô đưa ra đề nghị, hy vọng xa vời có thể được hoãn thi hành án trong chốc lát.

Nhưng Đường Bá Vũ cũng không định buông tha cho món ngon đến tận miệng. Khoé miệng hắn cong lên thành một nụ cười tà ác, môi tìm đến đôi môi cô.

“Đừng vội, lần sau lại mặc cho anh xem.” Hắn hứa hẹn bên bờ môi run rẩy của cô, đêm nay sẽ không là một đêm duy nhất, bọn họ còn có rất nhiều thời gian để gần nhau.

Đôi môi hắn mang theo sự quyến rũ khó cưỡng, nhưng lại vô cùng ôn nhu, kiên định đoạt lấy hương vị ngọt ngào trong miệng cô. Cô có thể cảm nhận được ham muốn từ người hắn truyền tới, dục vọng nam tính của hắn đang đề vào nơi mềm mại, mẫn cảm nhất của cô.

Khoản Khoản phát ra một tiếng thở gấp. Thân thể của cô run lên, trong cơ thể bị hắn nhóm lên ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt, chỉ có chạm vào hắn mới có thể làm cho cô cảm thấy thoải mái hơn một chút. Cô như đang bị cuốn vào một cơn lốc xoáy rất lớn.

Môi hắn theo môi cô dờ đi, làm cho cô có thể thở dốc. Thon dài ngón tay chạm tới nụ hoa mẫn cảm. Quá nhiều kích thích làm cho cô có chút đau đớn, không khỏi nhíu mày phát ra một tiếng rên rỉ.

Ấm áp đôi môi dừng lại trước ngực của cô, lúc này đã không còn quần áo cản trở, hắn trực tiếp hôn lên nụ hoa của cô. Linh hoạt đầu lưỡi chạm tới da thịt mẫn cảm, khiến cô run lên thở dốc, khi cô khó nhịn nổi mới bắt đầu làm càn cần hút.

“Không cần như vậy..... Đừng nhìn em..... Em không đủ xinh đẹp, em xấu hổ.....” Cô giãy dụa duy trì chút lý trí còn sót lại.

Cô thật sự không hy vọng hắn nhìn chính mình. Cô biết mình cũng không xinh đẹp, kém rất nhiều so với những người đàn bà đẹp trước đây của hắn.

“Không cần dấu đi chính em, em là người xinh đẹp nhất.” Hắn thở dài, bàn tay hắn dờ đi, ngón tay thon dài tới thăm dò nơi riêng tư ướt át của cô.

“Không.....” Cô thở gấp, cảm giác được ngón tay hắn đang đi vào nơi mềm mại mẫn cảm nhất của cô, khiêu khích lên ngọn lửa ham muốn mãnh liệt trong cô. Ngón tay hắn không buông tha bất kì địa phương nào, đầu tiên là chạm nhẹ tới nụ hoa mềm, sau đó mới tiến vào thăm dò nơi ấm áp chặt khít ấy.

Cô đầu tiên là thở dốc, sau đó liền rên rỉ ra tiếng. Tiếng kêu yêu kiều của cô trong bóng đêm phiêu đảng càng có vẻ mê người. Cô không thể cự tuyệt ham muốn mà hắn mang lại, chỉ có thể di chuyển thân thể tới gần hắn, đi theo hướng ứng từng động tác của hắn. Ngón tay của hắn tiến vào rất sâu, sâu tới mức giống như đang chạm tới lòng của cô, làm cho cô nhin không

được mà phối hợp theo hấn.

“Chạm vào người anh, đừng buông ra.” Hấn nói nhỏ. Ngón tay thật sâu tiến vào, cảm nhận lấy sự ẩm ướt, mềm mại trong cơ thể cô. Nụ hôn cực nóng dòi xuống chiếc bụng bằng phẳng, nhẹ nhàng cắn lên da thịt mịn màng nơi đó.

Hấn bị mê hoặc trước phản ứng của cô. Hấn cảm thấy vô cùng may mắn vì có được cô – một người phụ nữ hoàn toàn thuộc về hấn. Cô trao bản thân mình cho hấn mà không hề giữ lại bất cứ thứ gì. Đây là điều mà bất kì người đàn ông nào đều mơ ước có được.

Khoản Khoản bị hấn đùa sắp phát điên, cô cảm giác được ngón tay hấn đang không ngừng tiến vào sau đó lui ra, rồi lại tiến vào, gọi lên những phản ứng trong cô, làm cho cô cảm nhận được ham muốn mãnh liệt của hấn. Cô không thể kiềm chế mà nắm chặt lấy chiếc chăn dưới thân, vung vẩy mái tóc để tạm thời thư giải quá nhiều vui sướng.

“Đường Bá Vũ.” Cô hô lên tên của hấn.

Hấn mỉm cười, nhanh hơn tốc độ trên tay, một tay kia chạm tới hoa hạc lẫn cảm, dụ dỗ ra ẩm áp mật dịch.

Khoản Khoản không còn khả năng tự hỏi, tay cô bám lấy hấn, muốn ngăn cản không cho hấn rời đi. Cô định khép lại hai chân, nhưng vì thân mình khổng lồ của hấn vẫn đang nằm giữa hai chân cô nên không thể như ý muốn, chỉ có thể khóc nức nở cảm nhận được khoái cảm mãnh liệt tràn khắp toàn thân.

Trong khi cô đạt đỉnh, hấn vẫn không buông tay, liên tục cho tới khi cơn cực khoái của cô qua đi.

Trên tay hấn còn có mật nước của cô, nhìn thấy dáng vẻ hồn nhiên của cô, bên đôi môi khêu gợi của hấn nổi lên nụ cười vừa lòng.

Thân hình ngăm đen cao lớn bao trùm lên thân thể của cô, đem thân thể nhỏ bé của cô đẩy lên trên giường

Cô theo đỉnh cao khoái lạc từ từ tỉnh lại, mở to hai mắt hoang mang nhìn hấn. Khi cô bắt gặp ánh nhìn của kẻ đi săn trong mắt hấn, trực giác khiến cô cảm thấy sợ hãi. Nhưng thân hình hai người vẫn đang kề sát với nhau, cô căn bản không còn đường trốn. Trong nháy mắt dục vọng nam tính to lớn của hấn đã đi vào nơi ẩm ướt mềm mại của cô.

Cô kêu lên một tiếng, hai tay để trên ngực hấn. Một cảm giác kì lạ đột nhiên ập tới khiến cho cô bị mê hoặc.

Lúc bắt đầu cũng không dễ dàng, bởi vì cô thật sự quá nhỏ, mà dục vọng của hấn lại lớn như vậy, cô có chút nghi ngờ bản thân có thể tiếp nhận được hấn hay không.

“Tiếp nhận anh, không cần kháng cự, để cho anh yêu em.” Hấn nói nhỏ dụ dỗ cô, ngón tay tìm tới nơi hai người vừa kết hợp, chạm tới hoa hạc lẫn

cảm của cô, sau đó thông thả ấn vào, cho tới khi cô bắt đầu hưởng ứng, dục vọng nam tính của hắn đột ngột tiến lên, phá tan tầng lá chắn, tiến vào trong nơi mềm mại, chật khít của cô.

“A.....” Cô phát ra tiếng thét nhỏ, tròng lớn ánh mắt thừa nhận cảm giác trước nay chưa có. Hắn đã ở trong cơ thể của cô, như vậy nóng rực, như vậy to lớn. Cô thở hào hển, nháy mắt đau đớn rất nhanh bị sự vui thích bao phủ, ngón tay cô nắm chặt cơ bắp săn chắc trên vai hắn, cảm nhận lực lượng to lớn của hắn.

“Khoản Khoản.” Hắn kêu lên tên cô, nhìn ánh mắt mông lung, ướt át của cô, hạ thân bắt đầu xâm nhập ngày càng sâu.

Hắn mang đến kịch liệt gió lốc, đem thần trí của cô đều biến mất. Cô uyên chuyển, yêu kiều hưởng ứng hắn. Tiếng rên rỉ mềm mại cùng tiếng gầm nhẹ quanh quẩn trong phòng ngủ. Tay hắn vẫn đang âu yếm nơi mẫn cảm của cô, làm cho cô mê muội, không tự chủ được hưởng ứng mỗi lần tiến lên của hắn.

Hai người giống như hai nửa được ông trời an bài, giờ phút này hai người kết hợp hoàn mỹ như vậy, phù hợp như vậy.

“Em là của anh, cả đời này đều là, anh sẽ không để em rời đi.” Hắn nói nhỏ. Nóng rực hơi thở phát qua tai cô, tiếp tục lấy kịch liệt ôn nhu để tra tấn cô. Cô như đang trôi nổi trong đại dương khoáng cảm, chỉ có thể ôm chặt lấy hắn, thừa nhận tất cả những gì hắn mang lại.

Hắn bắt đầu mạnh mẽ tiến lên, khiến cô yêu kiều lên tiếng. Cô chỉ cảm thấy cảm giác vui sướng vừa xa lạ vừa quen thuộc này lại một lần nữa chiếm lấy cô. Nhưng lần này cảm giác ấy tới quá mức mãnh liệt, bởi vì hắn đang ở lại trong cơ thể cô, sự kích động của hắn truyền tới cô, khiến cô cảm nhận khoái cảm chưa từng có đang bùng nổ.

Cô hoảng sợ muốn tránh đi, hai tay đỡ trước ngực hắn, không biết nên hưởng ứng hắn vẫn là đẩy hắn ra.

“A, Đường Bá Vũ,” Cô kinh hoảng hô lên, cảm nhận được hắn tiến lên càng thêm kịch liệt, như muốn chặt chẽ khảm nhập tới nơi sâu thẳm trong cô, kiếp này không bao giờ tách ra.

“Xin anh.....” Kỳ thật, cô cũng không rõ, chính mình đến tột cùng là đang cầu xin điều gì.

“Không cần sợ, anh ở cạnh em.” Hắn nói nhỏ, lửa nóng hô hấp lướt qua da thịt mẫn cảm của cô, bởi vì trong cô quá khít mà hơi thở có chút khó khăn. “Đi theo anh, Khoản Khoản, không cần sợ, anh yêu em!”

Cô tròng lớn hai mắt, không thể xác định tột cùng nghe thấy gì. Cô muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng khi cảm nhận được lần tiến lên cuối cùng của hắn, cô đã mất khả năng tự hỏi.

Một chút hữu lực tiến lên, đưa cô lên đỉnh. Cô phát ra tiếng yêu kiều kịch

liệt, không có lựa chọn nào khác chỉ có thể ôm chặt lấy thân hình cường tráng của hắn. Cô nhắm chặt hai mắt, cảm nhận được khoái cảm bùng nổ trong cơ thể. Trên người Đường Bá Vũ phát ra tiếng gầm trầm thấp, ở nơi mềm mại của cô giải phóng, sau đó suy sụp đổ xuống. Không muốn đè nặng cô, hắn lấy sức lực còn sót lại cẩn thận đem cô đặt tại bên người, hai tay ôm lấy cô, âm thầm phát thệ sẽ không bao giờ để cô rời đi. Trong bóng tối, cô nghe thấy hắn hô hấp dần bình tĩnh lại, sau khi đạt tới cao trào dần dần đi và giấc ngủ.

Chương 9

Ánh mặt trời xuất hiện báo hiệu một ngày mới bắt đầu, bầu không khí ấm áp sung sướng tràn ngập khắp Đường gia. Quản gia từ lúc sáng sớm đã vất vả chuẩn bị, cầm bao tay cùng giẻ lau đi tới đi lui.

Gần nhất mấy ngày nay, cuộc sống ở Đường gia đều bắt đầu từ rất sớm. Vì Khoản Khoản kiên trì cùng Đường Tâm cầu xin, Đường Bá Vũ cuối cùng cũng đồng ý để cho cô bé được đến trường, học cách hòa đồng cùng mọi người. Cô bé đã gần bảy tuổi, cũng sắp đi học tiểu học. Tuy rằng kiến thức của cô bé đã sớm vượt qua lứa tuổi nhà trẻ nhiều lắm, nhưng Khoản Khoản vẫn kiên trì muốn để cô bé được đi học như bình thường.

Bất quá căn cứ vào sự an toàn, Đường Bá Vũ muốn đích thân tiếp đưa con gái đi học.

Việc này đối Đường gia mà nói, là việc trước nay chưa từng có. Tất cả mọi người đều phát hiện, ông chủ gần đây thay đổi không ít, nguyên bản lạnh lùng tính cách dưới sự thu hút của Khoản Khoản, dần dần mềm hoá, càng ngày càng nhiều gia nhân ở Đường gia bắt gặp hai người họ đang thân mật với nhau. Lời nói của Khoản Khoản phần lớn đều có thể làm cho Đường Bá Vũ cố chấp bá đạo phải nghe theo. Mọi người đều suy đoán việc Khoản Khoản trở thành nữ chủ nhân của Đường gia sẽ là tương lai không xa.

Có lẽ cuộc sống ở trường học rất thú vị, cũng có lẽ vì bị cô độc lâu lắm, lần đầu tiên được tiếp xúc với các bạn cùng tuổi khiến cho Đường Tâm hưng phấn có mức thái quá. Cô bé mỗi đêm đều hưng phấn tới không ngủ được, lôi kéo Khoản Khoản lải nhải nói không ngừng, nói xong chuyện ở trường học, cô bé còn thường xuyên cố ý bỏ qua ba ba cả đêm rõ ràng ám chỉ, nhất

định không cho Khoản Khoản rời khỏi phòng.

Cô rất vui mà, có thể được đi học, được kết bạn với nhiều người, cuộc sống như vậy khiến cho cô như cảm thấy mình đang nằm mơ vậy.

Mỗi buổi sáng, phía chân trời vừa sáng, cô bé liền tỉnh lực dư thừa tỉnh lại, khi phát hiện Khoản Khoản không ở phòng riêng cho gia sư, cô liền kinh nghiệm chu đáo chạy tới phòng ngủ của ba ba gõ cửa, dùng thật lớn tiếng đập cửa đánh thức trong phòng hai người.

“Đường Tâm đang gõ cửa.” Khoản Khoản khó khăn mở mắt, thấp giọng rên rỉ. Tối hôm qua ngủ quá muộn, mà hăn lại quán quýt lấy cô cho tới nửa đêm, giống như vừa mới nhắm mắt lại đã nghe thấy tiếng Đường Tâm gõ cửa. Cô ôm lấy gối che hai tai lại. Rất muốn tiếp tục ngủ.

“Không cần để ý tới con bé.” Đường Bá Vũ kêu lên, ôm cô quay người lại, hưởng thụ sự mềm mại trên người cô, không để ý tới con gái đang gào thét ngoài cửa. Hăn có chút hối hận đáp ứng yêu cầu của Đường Tâm để cho cô bé đến trường, khiến cho mỗi buổi sáng hăn đều phải chịu một lần tra tấn như vậy.

Nhưng Đường Tâm cũng không đơn giản bỏ cuộc, cô bé kêu càng lúc càng lớn tiếng, cô ý muốn mọi người đến chia sẻ niềm vui được đến trường cùng cô.

“Ba ba, rời giường thôi, ba nên đem cô Khoản Khoản trả lại cho con. Cô ấy là gia sư của con, phải chăm sóc con, ba không được suốt ngày tranh cô ấy với con chứ!” Cô bé có chút mất hứng kêu lên. Từ khi Khoản Khoản vào nhà họ Đường, quan hệ giữa hai cha con liền có tiến bộ rõ rệt, nhưng điểm chung lớn nhất giữa hai người chính là thích tranh giành Khoản Khoản. Tình huống như vậy kéo dài từ ban ngày cho tới tận đêm khuya, từ ngày này qua ngày khác.

“Không lâu nữa cô ấy sẽ trở thành mẹ con, đừng có mơ tưởng cướp đi bà xã của ba.” Đường Bá Vũ đối với cửa phòng hô, hai tay càng dùng sức ôm chặt thân thể trần trụi mềm mại trong lòng, không muốn buông tay.

Đường Tâm mở miệng, không chấp nhận thua cuộc. Cô bé đầu tiên là cười hắc hắc hai tiếng, sau đó tung ra tuyệt chiêu cuối cùng, dùng giọng nói tình cảm nhất hô lên.

“Mẹ, mẹ mau rời giường, con sắp đến muộn rồi, mẹ phải đến giúp con chứ!”

Cô bé kêu gọi, giọng nói đáng thương giống như đứa trẻ bị người ta bỏ rơi. Cô bé hiểu rất rõ cá tính thiện lương của Khoản Khoản. Cô nói như vậy, Khoản Khoản tuyệt đối sẽ không bỏ mặc, chiêu này lúc nào cũng hữu dụng. Quả nhiên, vốn đang nằm trên giường, Khoản Khoản đột nhiên mở to hai mắt, ý thức trách nhiệm lớn lao làm cho cô mặc quần áo nhanh như bay, vô tình đem Đường Bá Vũ vứt bỏ lại trên giường. Cô nhanh chóng mở cửa, dắt tay Đường Tâm, bắt đầu giúp cô bé chuẩn bị quần áo đến trường.

“Đường Tâm cần em, em phải đi xuống đây.” Cô quay đầu lại ném ra một câu sau đó liền biến mất sau cánh cửa.

“Đừng đi.....” Đường Bá Vũ tuyệt vọng nhìn cô ra khỏi phòng ngủ, chỉ có thể nằm trên giường thở dài.

Đường Tâm trước khi đi còn quay lại khoe khoang với người nào đó đang tức giận tới thôi râu tròng mắt. “Ba ba, hôm nay con lại thắng rồi.”

Cướp đoạt sự chú ý của Khoản Khoản trở thành công việc hàng ngày giữa hai cha con.

“Chiêu này của con rất không công bằng.” Đường Bá Vũ che lại trán rên rỉ, dùng chăn bông bao lấy thân hình trần trụi.

Đã không có Khoản Khoản bên người, hắn đột nhiên cảm thấy rất lạnh, ồ chăn cũng không hấp dẫn nữa, hắn đơn giản đi xuống giường, mặc vào áo ngủ vừa bị thô lỗ ném bỏ tối qua.

“Đương nhiên phải dùng thủ đoạn rồi!” Đường Tâm giả mặt quỷ, sau đó đi theo Khoản Khoản, nhảy bước một như thỏ ra khỏi phòng. Chiến thắng ba ba, là năng mỗi ngày khoái trá cuộc sống bắt đầu.

Khi Đường Bá Vũ xuống lầu, Đường Tâm đã chuẩn bị xong tất cả, đeo túi sách đứng trước cửa chính, vẻ mặt chờ mong nhìn Đường Bá Vũ.

“Ba ba, động tác nhanh một chút, con hôm nay phải trực nhật, phải đi từ sớm để dọn dẹp. Lần trước con còn quét rất sạch, cô giáo còn khen con nữa đấy!” Cô bé vui vẻ nói, còn không ngừng thúc giục.

“Quét rất sạch sẽ? Ở nhà ngay cả cái khăn tay cháu cũng không giặt, xem sách xong vứt lung tung khắp nơi. Cháu chỉ cần giữ sạch sẽ bản thân là ta đã vui tới sắp khóc rồi.” Quản gia đứng bên cạnh, nhin không được kháng nghị, oán giận thái độ thiên vị của cô bé. Ông bắt đầu lo lắng có nên hỏi giáo viên của Đường Tâm làm như thế nào mới có thể làm cho cô bé được chiều chuộng thành tâm như Đường Tâm ngoan ngoãn đi dọn dẹp phòng ở.

Đường Tâm không hài lòng bị vạch trần, cau mày tròng mắt nhìn quản gia.

Cô quyết định hôm nay nhất định phải lẫn lộn trên mặt đất, đem quần áo dính đầy bùn đất mang về cho quản gia làm lễ vật.

Khoản Khoản đứng bên cạnh mỉm cười, ngửa đầu nhận Đường Bá Vũ hôn. “Anh dậy rồi?” Cô mỉm cười hỏi hắn.

“Bị tiểu ác ma này quấy rối làm sao còn có thể ngủ được?”

Hắn thật sâu thở dài một hơi, nhận lấy cà phê từ tay quản gia, tùy ý uống lên. Hắn thấy dưới mắt của cô có quầng thâm thì đau lòng, dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm tới, tựa vào bên tai cô nói nhỏ: “Chờ một chút lại trở về ngủ đi, tối hôm qua em cũng không được ngủ lâu lắm.”

Tiếng nói trầm thấp của hắn làm cho cô nhớ lại tối hôm qua hai người triền miên, Khoản Khoản đỏ bừng mặt, không biết phải trả lời thế nào. Bọn họ quan hệ càng lúc càng thân mật, cơ hồ đến mức không rời được đối phương,

chỉ là không gặp nhau mấy giờ cũng khiến hai người nhớ mong không thôi. Trong khoảng thời gian này, hấn dạy cho cô rất nhiều, vào ban đêm hấn dạy cô cách để trở thành người phụ nữ của hấn. Cô cũng dần dần vì hấn mà thay đổi, không còn vẻ e lệ nh u trước mà là càng nhiều vẻ quyến rũ.

Cô cũng không lo lắng tương lai sau này, ngược lại rất thích cuộc sống bình thản như hiện nay. Cô không cần lời hứa hẹn nào cả, chỉ cần thấy rõ tấm lòng của hấn với cô, cô có thể như vậy ở bên hấn suốt đời. Thứ mà cô muốn chính là bản thân hấn, mà không phải cái danh hiệu Đường phu nhân kia.

“Làm ơn, đưa con đến trường xong, ba có thể trở về cùng với cô Khoản Khoản, hôm nay con đi học cả ngày, trong thời gian con đến trường, Khoản Khoản đều là của ba.” Đường Tâm khẳng khái nói, hai tay ôm túi sách đã muốn khẩn cấp. “Nhanh chút a, con lên xe trước chờ ba.” Cô bé dẫn đầu lên xe.

Trong lúc đó điện thoại vang lên, một người gia nhân cầm điện thoại nhanh chóng đưa cho Đường Bá Vũ.

“Ông chủ, điện thoại từ New York gọi tới, bọn họ nói có chuyện quan trọng muốn tìm ông.”

Đường Bá Vũ nhíu mày, nhìn Khoản Khoản liếc mắt một cái.

“Ba ba, nhanh lên một chút a!” Ngoài cửa Đường Tâm đang thét chói tai.

“Nói không chừng là chuyện quan trọng cần anh xử lý, anh đi tiếp điện thoại đi, hôm nay để em đưa Đường Tâm đi học.”

“Đừng lo, em rất nhanh sẽ trở lại.” Khoản Khoản mỉm cười nói, xoay người đi ra cửa lớn, ngồi vào trong xe.

Đường Bá Vũ nhìn theo xe rời đi, sau xoay người đi đến cầm lấy điện thoại. “Là ai?” Hấn hỏi, trong điện thoại không có tiếng động nào, sau khi nghe thấy giọng nói của hấn, đối phương liền tắt điện thoại.

Một dự cảm xấu làm cho hấn khó thở. Hấn nắm chặt hai đấm, rồi đột nhiên hét lên một tiếng.

“Lão Mạc!” Hấn hô.

Quản gia nhanh chóng xuất hiện, không rõ nhìn ông chủ của mình.

“Lập tức liên lạc lái xe -, muốn hấn đem xe quay về.” Đường Bá Vũ lo lắng ra lệnh, dồn dập đi về phía cửa.

Nhưng chiếc xe đã ra khỏi phạm Đường gia, không có khả năng nhìn thấy bóng dáng. Quản gia cũng cảm thấy tình thế nghiêm trọng, vội vàng vọt tới bàn để điện thoại, gọi điện thoại trên xe. Vang vài tiếng, điện thoại rốt cục có người nhận, nhưng người tiếp điện thoại cũng không phải lái xe, mà lại là giọng của một người phụ nữ.

“Đường Bá Vũ sao?” Người phụ nữ kia hỏi.

Quản gia sắc mặt tái nhợt, đem điện thoại giao cho Đường Bá Vũ.

Trong nháy mắt, mơ hồ hấn đã đoán ra đối phương đến tột cùng là loại

người nào.

“Khâu Nhược Nhã.” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi phun ra, biết tất cả quỷ kế này đều do cô ta gây lên.

“Đúng vậy, là tôi. Đường Bá Vũ, con gái của anh lại rơi vào tay tôi, hơn nữa lúc này còn có người đàn bà xấu xí kia nữa.” Khâu Nhược Nhã ở đầu dây bên kia cười to, vô cùng hưởng thụ thắng lợi trước mắt.

“Anh có muốn đoán xem tôi sẽ “chiêu đãi” bọn họ thế nào sao?”

“Khâu Nhược Nhã!” Hấn điên cuồng hét lên, dường như muốn bầm thây cô ta ra thành trăm mảnh.

Sau đó là một một trận cười to, điện thoại bị cắt đứt.

Đường Bá Vũ trừng mắt nhìn điện thoại trong tay, tức giận tới mức toàn thân run lên, đã tính bị khơi dậy, hấn giờ phút này phần nộ muốn giết chết Khâu Nhược Nhã.

“Đi báo cho mấy người cán bộ cao cấp, muốn bọn họ bằng tốc độ nhanh nhất đến Đường gia ngay.” Hấn công đạo, khuôn mặt bình tĩnh đi vào thư phòng.

Khi tỉnh lại, Phương Khoản Khoản chỉ cảm thấy cả người đau đến sắp nứt ra.

Cô rên rỉ tỉnh lại, phát hiện Đường Tâm đang ghé trước ngực cô mà khóc. Thấy cô tỉnh lại, cô bé vừa khóc vừa ôm chặt lấy cô, hai cánh tay gầy yếu gần như muốn xiết chặt tay cô.

“Cô Khoản Khoản, con cứ tưởng cô bị người ta giết chết rồi.” Đường Tâm lên tiếng khóc to, nỗi lo lắng trong lòng giờ phút này mới tạm yên xuống. Xe chở hai người vừa ra khỏi Đường gia không lâu, bên cạnh bỗng có ba chiếc xe hơi điên cuồng va vào xe của họ.

Lực va đập quá lớn khiến cho lái xe vì bị thương mà ngất đi, mà hai người đang ngồi ở ghế sau bị một đám đàn ông thô lỗ lôi ra khỏi xe.

Khâu Nhược Nhã cười lạnh nhìn hai người họ, Khoản Khoản vì bảo vệ Đường Tâm trong lòng nên bị Khâu Nhược Nhã dùng cây gậy đập vào đầu, kịch liệt đau đớn làm cho cô ngất đi. Đường Tâm nghĩ Khoản Khoản đã bị giết, khóc hô xông lên vừa cào vừa cắn Khâu Nhược Nhã, lại bị đánh cho mấy cái tát thật mạnh, đến nỗi khoé miệng của cô còn có vết máu, trước mắt một mảnh đen kịt.

Mấy người đàn ông nghe theo lệnh của Khâu Nhược Nhã, đem hai người họ đưa tới một căn phòng để trống sau đó khoá lại, Đường Tâm hai gò má đau đớn, chỉ có thể vô lực ghé vào trên người Khoản Khoản mà khóc.

“Nơi này là chỗ nào vậy?” Khoản Khoản vượt vết thương sau đầu lại cảm thấy đau tới chảy nước mắt. Cô vầy vầy đầu, nhìn cách bố trí cũ kĩ xung

quanh đoán rằng hai người bọn họ đang bị nhốt ở một kho hàng nào đó.
“Con không biết, lúc bọn họ bắt con lên xe cũng lấy miếng vải bịt mắt con lại rồi.” Đường Tâm tiến đến, giúp Khoản Khoản xoa xoa cái gáy đang sưng lên.

“Rất đau sao? Con thấy cô ta đánh rất mạnh, ba ba nói đúng cô ta thực sự điên rồi. Sao lại để người nguy hiểm như vậy ở bên ngoài chạy loạn chứ?”
Cô bé run run, hai gò má bởi vì đau đớn mà tức giận không thôi.

Khoản Khoản quay đầu, lại thấy hai gò má Đường Tâm sưng đỏ, tức giận liền bao phủ lấy cô.

“Trời ạ! Cô ta đánh con sao?” Cô cầm lấy khuôn mặt cô bé, đau lòng an ủi.

“Không cần sợ, không sao đâu, ba con nhất định sẽ đến cứu chúng ta.” Tuy rằng trong lúc nguy cấp, nhưng trong thâm tâm cô vẫn luôn tin tưởng Đường Bá Vũ sẽ không bàng quan đứng nhìn.

Cô đoán trước khi ra khỏi nhà, cuộc điện thoại từ nước Mỹ kia cũng là quỷ kế của Khâu Nhược Nhã, dùng điện thoại giả để lừa đi Đường Bá Vũ, sau đó lại tập kích chiếc xe, bắt cóc hai người.

Trong lúc trầm tư, cửa kho hàng bị người mở ra, Khâu Nhược Nhã chậm rãi đi vào, giống như đang chiêm ngưỡng tác phẩm nghệ thuật nhìn hai người đang tức giận cùng với đầy người là thương tích.

“Cờ nào xinh đẹp cảnh tượng a, Đường Bá Vũ không thể tưởng được đứa con gái đáng kiêu ngạo nay lại rơi vào trong tay ta. Lúc này ta sẽ không thất bại, hắn sẽ phải quỳ gối trước mặt van xin ta, cầu xin ta trở lại bên người hắn.” Cô ta điên cuồng mà cười.

“Cô đừng có mà nằm mơ, loại người như cô ngay cả lau giày cho ba tôi cũng không xứng.” Đường Tâm mắng to, trong mắt tràn đầy tức giận.

“Con bé vô lễ mỗ nhon kia, mày còn nói nữa xem tao có tát cho mày gãy răng ra không.” Khâu Nhược Nhã uy hiếp, quần áo cao nhả cường điệu ra dáng người thon thả của cô ta. Tuy rằng bề ngoài xinh đẹp, nhưng trong ánh mắt vẫn đục của cô ta lại thể hiện một tâm hồn điên cuồng.

Cô ta đã điên hoàn toàn, bởi vì không muốn thừa nhận thất bại, cho nên sau khi xuất viện lại quyết định ngóc đầu trở lại, lại một lần nữa bắt cóc Đường Tâm.

Tầm mắt cô ta dừng lại trên người Khoản Khoản, lại thêm vài phần ghen tị.

“Về phần mày, còn lại là râu ria, tuy rằng hắn hiện tại mê muội mày, nhưng một khi so với ta, hắn sẽ phát hiện mày xấu xí căn bản không bằng được tao.”

Khâu Nhược Nhã cười lạnh, dùng gót giày nhọn đá về phía Khoản Khoản. Lợi hại đau đớn làm cho Khoản Khoản thở dốc, chỉ có thể đem hết toàn lực bảo vệ Đường Tâm trong lòng.

“Mày so với tao còn thông minh hơn, biết phải tranh thủ con bé này, lại tiến

thêm một bước đến gần hắn.” Khâu Nhược Nhã ghen tị nói xong, tùy tay cầm lấy một chiếc gậy sắt, chậm rãi giơ cao, muốn làm cho Khoản Khoản hoàn toàn biến mất.

Cô ta không muốn thừa nhận, xinh đẹp xuất chúng chính mình, thế nhưng so ra lại kém Phương Khoản Khoản? Đường Bá Vũ thế nhưng ném bỏ cô ta, lựa chọn người đàn bà xấu này!

“Dừng tay!” Đường Tâm ở trong lòng Khoản Khoản thét chói tai, kinh hoàng nhìn chiếc gậy sắt thẳng tắp đánh xuống. Cô bé giãy dụa, lại bị ôm chặt ở trước ngực Khoản Khoản, như thế nào cũng không thể nhúc nhích, chỉ có thể sợ hãi nhìn chiếc gậy kia hạ xuống. Nhưng ngay trong lúc đó, cửa kho hàng bị mạnh mẽ mở ra, một chiếc xe ủi đang đứng trước cửa. Trên xe nhảy xuống vài người đàn ông thân thủ nhanh nhẹn, đi đầu rõ ràng chính là Đường Bá Vũ.

Mấy người được Khâu Nhược Nhã thuê tới cơ bản đều là đám ô hợp, vừa thấy người cứu viện thế tới rào rạt, khí thế tự nhiên liền giảm đi một nửa. Trong đó có một tên thức thời xoay người ra cửa sau chạy trốn, nhưng vừa mới ra cửa sau, liền đón nhận một cú đâm thật mạnh, lập tức ngã xuống không đứng dậy nổi.

Thương Trát Phong từ cửa sau thông thả đi ra, tao nhã phủi tro bụi trên người, giống như một đám kia chỉ đơn giản như đang đầm bao cát.

Còn có người đàn ông cầm lợi hại dao nhỏ, không sợ chết hướng Đỗ Phong Thần đâm tới.

Người đàn ông ngày thường dong lười, trong giây lát ngay cả ánh mắt đều thay đổi, sắc bén con dao vừa xông tới, chuẩn xác chém về phía cổ tay đối phương. Chỉ một thoáng dao nhọn trong tay hắn bay lên, bén nhọn đau đớn làm cho hắn ôm cổ tay thét chói tai.

“Vẫn không tìm được nhân vật nào lợi hại hơn một chút hay sao? Xem ra Khâu tiểu thư so với vài năm trước vẫn không tiến bộ được bao nhiêu.”

Đỗ Phong Thần cười lạnh, ánh mắt nhìn về phía một người đàn ông khác đang run lên bần bật. “Mày có muốn thử không?”

Tên kia liền kịch liệt lắc đầu, ở tại chỗ ngoan ngoãn quỳ xuống.

Khâu Nhược Nhã thấy kế hoạch trong nháy mắt đã bị thất bại, tức giận hét lên. “Chết tiệt, các ngươi vì sao có thể tìm được nơi này, kế hoạch của ta hoàn mỹ như vậy, không có khả năng dễ dàng bị phá hỏng!” Cô ta nghĩ mãi không hiểu chỉ phải nắm chặt chiếc gậy sắt trong tay.

Đường Bá Vũ chậm rãi tiến đến, sau khi nhìn thấy Khoản Khoản và Đường Tâm đang ôm nhau mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trong lúc trên đường tới cứu hai người, trong đầu hắn nghĩ tới trăm ngàn loại tình huống đáng sợ khiến hắn muốn phát điên lên. Tầm mắt của hắn dừng lại trên người Khoản Khoản, cơ khát cắn nuốt thân ảnh của cô, chính mắt xác định cô vẫn bình an

vô sự.

“Cô cho là đã xảy ra chuyện trước đây, ta sẽ không có đề phòng gì sao? Trên quần áo của Đường Tâm đều có gắn thiết bị định vị có thể cho ta trong thời gian ngắn nhất tìm được vị trí của con bé.” Hắc lạnh lùng tuyên bố, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Khâu Nhược Nhã, phát thề lúc này nhất định sẽ không buông tha cô ta.

“Ba ba, con với cô Khoản Khoản không sao. Nhưng người đàn bà kia đánh con, mà mấy người đàn ông ngoài kia dùng chiếc gậy đập vào đầu cô Khoản Khoản.”

Đường Tâm thấy cứu binh tới, lập tức đem oan tình báo lên. Cô bé từ trong lòng Khoản Khoản giẫy ra, đối với ba mình kêu to.

Mấy người đàn ông quỳ trên mặt đất liếc nhìn cô bé, khi nhìn thấy sắc mặt Đường Bá Vũ trở lên xanh mét thì trong lòng tràn ngập sợ hãi.

“Mày dám dùng gậy đánh cô ấy?” Đỗ Phong Thần mỉm cười mang theo hơi lạnh của tử thần, trong lúc đối phương chưa kịp giải thích hắn đã chém ra một quyền, dễ dàng đánh ngất tên đàn ông đang quỳ trên mặt đất.

Khâu Nhược Nhã nắm chặt gậy sắt trong tay, phần nộ nhìn hết thấy trước mắt. Thất bại tuyệt vọng kích thích cô ta, làm cho cô ta phát ra bèn nhọn tiếng cười, cô ta không làm gì được Đường Bá Vũ, liền quay đầu lại nhìn Khoản Khoản.

“Xem ra hắn thực để ý mày, thế nhưng tự mình đến cứu mày.” Cô ta mở to hai mắt, tới gần Khoản Khoản.

“Nhưng mày cũng không yêu hắn phải không? Mày yêu cũng chỉ là tiền của hắn. Không ai sẽ đi yêu ác ma như hắn, mày cũng giống tao đều yêu tiền của hắn. Tao đã hạ mình cho hắn cơ hội, hắn lại đối với tao hờ hững. Đây là không đúng, không ai có thể cự tuyệt tao, không ai!” Cô ta ngẩng đầu lên cười, thanh âm kia nghe vô cùng chói tai.

Khoản Khoản nhận nạt đã tới cực hạn.

Cô rút cuộc không thể chịu được phải nghe những lời làm tổn thương Đường Bá Vũ. Vì thế cô phần nộ tiến lên, đem Khâu Nhược Nhã đẩy ngã trên mặt đất.

Hai người đàn bà nặng nề va chạm vào vách tường, đụng ngã thùng nước trên mặt đất, phát ra thật lớn tạp âm, nghe có chút dọa người.

“Tôi không cần tiền, tôi chỉ muốn anh ấy! Có nghe thấy không? Tôi yêu anh ấy, cho dù anh ấy một xu cũng không có, tôi vẫn sẽ cùng anh ấy cùng một chỗ. Tôi không giống loại người như cô!” Khoản Khoản đem Khâu Nhược Nhã đè xuống, ngồi trên người cô ta, hung ác kêu to, cảm xúc khi bùng nổ thực đáng sợ.

Khâu Nhược Nhã thử dùng gậy đánh cô, nhưng lại bị Khoản Khoản ngăn lại, Khoản Khoản nắm chặt hai đầu, dùng sức hướng cầm cô ta vung lên, đánh

cho cô ta tối mắt tối mũi.

“Đây là vì Đường Tâm mà đánh, cô lại dám đánh con bé ư?” Khoản Khoản phần nộ chất vắn, hai tay nắm vạt áo của Khâu Nhược Nhã cố gắng lắc mạnh. Cô không thể hiểu vì sao Khâu Nhược Nhã có thể không vì lý do gì lại đi đánh một đứa nhỏ. Đối với cô điều đó quả thực là tội ác tày trời.

Đường Tâm cùng Đường Bá Vũ một bên nhìn xem trợn mắt há hốc mồm, chưa bao giờ từng thấy Khoản Khoản tức giận, mà trước mắt Khoản Khoản làm cho bọn họ xem tới choáng váng.

“Ba ba, con nghĩ về sau con sẽ thực ngoan.” Đường Tâm nhỏ giọng đảm bảo.

Đường Bá Vũ gật đầu, miễn cưỡng duy trì tôn nghiêm. Hắn nghi ngờ chính mình cho dù không tới, Khoản Khoản cũng có biện pháp ứng phó tất cả. Hắn có được, là người phụ nữ tốt đẹp nhất, cô ấy dịu dàng xinh đẹp nhưng khi bảo vệ người mình yêu lại giống như sư tử mẹ kiêu ngạo.

Hắn đi ra phía trước, từ sau ôm lấy Khoản Khoản, đem cô mang ra khỏi người Khâu Nhược Nhã đang khóc lóc om sòm.

“Khoản Khoản, đủ rồi, em đừng đánh nữa, anh nghĩ cô ta chịu trừng phạt thế là đủ rồi.” Hắn khuyên bảo, sau đó đem cô ra bên ngoài.

“Nhưng cô ta dám mắng anh, con đánh cả Đường Tâm nữa.” Khoản Khoản vẫn chưa nguôi giận hung ác trừng mắt nhìn Khâu Nhược Nhã.

Cô rất ít khi nổi nóng, nhưng nếu có người giám thương tổn người cô yêu, người đó nhất định sẽ phải đối mặt với một cơn bão khát.

Đường Bá Vũ ôm cô đi ra ngoài, mang cô đặt vào trong xe, để cô ngồi trên đùi hắn.

“Đường Tâm nói em bị đánh, ở đâu vậy? Em còn đau nữa không?” Hắn hỏi, hai tay di chuyển trên người cô, muốn xác định cô không bị thương. Cũng may trên người cô chỉ có mấy vết trầy da, cũng không nghiêm trọng, sau vài ngày là có thể khỏi hẳn.

Khoản Khoản lúc này mới cảm thấy đau, cô đáng thương hề hề chui vào trong lòng hắn, gắt gao ôm lấy hắn. Tuy rằng vẫn tin tưởng hắn sẽ đến, nhưng khi Khâu Nhược Nhã cầm gậy sắt chuẩn bị cho cô một gậy trí mạng thì cô thật sự rất sợ, rất sợ. Cô cũng không phải sợ hãi tử vong, mà là sợ từ nay về sau sẽ không còn được gặp lại hắn, thẳng đến sinh tử thời điểm, cô mới hiểu rõ, cô lại yêu hắn nhiều đến vậy.

Đường Bá Vũ khó có thể tưởng tượng, từ mới gặp mặt tới giờ, sau khi cô đi vào cuộc đời của hắn, hắn lại thay đổi nhiều đến vậy. Nguyên bản lãnh khốc hờ hững biến mất, dần dần chỉ còn lại sự dịu dàng sủng nịch.

Hắn phát hiện khối sưng ở gáy cô, đau lòng xoa nhẹ.

“Có đau không?” Hắn hỏi.

“Đau quá.” Cô hít mũi, tựa vào trong lòng hắn, nghe tiếng tim đập của hắn,

vô cùng hưởng thụ sự yêu thương hắn mang lại.

“Nếu thế anh mang em đi bệnh viện kiểm tra một chút được không?” Hắn nói, lo lắng không biết cô có bị nội thương gì hay không.

Nghe thấy phải đi bệnh viện, Khoản Khoản nhin không được nhú mày. Cô không muốn đi bệnh viện, vừa trải qua chuyện nguy hiểm như vừa rồi, giờ phút này cô chỉ muốn quay về Đường gia, trở lại gia đình ấm áp của cô. Cô chỉ muốn nằm trong ngực hắn, đón nhận ham muốn của hắn, cảm nhận cảm giác an toàn mà hắn mang lại cho cô.

Chẳng bao lâu, cô đã thực sự coi Đường gia trở thành gia đình của chính mình, khiến cho người nhà của hắn cũng là của cô, cả đời này sẽ không tách ra.

“Em không sao, không cần đi bệnh viện, chỉ là có chút đau đầu, chỉ cần về nhà trườm đá là được.”

Cô tựa vào ngực hắn, ngón tay mềm mại lướt qua ngực hắn.

“Không được, em phải đi bệnh viện...” Hắn hô hấp có chút dồn dập, bởi vì sự vuốt ve của cô mà thở dốc. Hắn không thể tưởng tượng, vừa mới thoát ly nguy hiểm, cô vì không muốn đi bệnh viện mà dụ hoặc hắn?

“Nhưng em hôm nay mặc chiếc nội y lần đầu chúng ta gặp nhau.” Cô buông đầu xuống, che dấu ý cười trong mắt. Cùng hắn ở chung, cô càng lúc càng hiểu được làm cách nào yêu cầu hắn.

Hắn thanh thanh yết hầu. “Cái có màu xanh ư?”

Khoản Khoản e lệ gật đầu, dựa vào bên tai hắn, hơi thở như lan nói nhỏ. “Em còn mặc trọn bộ kia.”

Trong giọng nói của cô tràn ngập mời.

Đường Bá Vũ một hơi ngạnh ở ngực, rốt cục nhẫn nại không được cúi đầu hôn cô. Khoản Khoản trong lòng cười thầm, biết chính mình sẽ không cần đi bệnh viện.

Ánh nắng ấm áp dừng lại trên người họ, ấm áp thân thể cùng tâm hồn họ. Cô giống như ánh mặt trời chiếu sáng cuộc sống hắc ám của hắn, dạy hắn quan tâm, dạy hắn tình yêu. Hắn ôm chặt lấy cô, thề sẽ dùng cả đời để yêu cô, che chở cô, bảo vệ cô.

Ở một góc nào đó có người đang tụ tập nhìn lên.

“Bọn họ đang làm gì vậy?” Cô bé cười trộm hỏi.

“Đang làm chuyện thân mật.” Lôi Đình trả lời, thực cẩn thận che dấu thân hình cao lớn. Hắn cũng không hy vọng hành vi rình trộm bị ông chủ phát hiện.

Đường Tâm tiếp tục cười. “Lần trước đi nhìn lên chú Đỗ, chú ấy làm được nhiều hơn, cả xe đều lay động.”

“Các cậu mang con bé đi nhìn trộm tôi?” Bén nhọn tiếng kêu vang lên.

Mấy người đang rình trộm bắt đầu phủ nhận cùng đùn đẩy, mãi cho tới khi

cô bé chậm rãi nói ra kết luận.

“Thật ra thì, các chú mỗi người hẹn hò cháu đều xem qua.” Vỗ vỗ quần áo bởi vì nằm xuống mà bị bẩn, tiểu ác ma khoái trá xoay người rời đi. Lưu lại tại chỗ mấy người đau khổ suy tư, vội vã nhớ lại lúc hẹn hò chính mình đến tột cùng biểu hiện như thế nào.

Đường Tâm trên mặt mang theo mỉm cười, cô mới là người thắng cuối cùng.

---Toàn Văn Hoàn---

